

A close-up photograph of a person's face, focusing on the eye and ear area. A white grid is overlaid on the top left portion of the image. Dashed white lines are drawn across the face, tracing the contours of the forehead, eye, cheek, and jawline, suggesting a template or measurement process.

Într-o lume a oamenilor extrem
de frumoși, cei normali sunt în pericol.

URĂȚII

Scott Westerfeld

CORIN*Teens*

URĂȚII

Scott Westerfeld

SCOTT WESTERFELD, unul dintre cei mai importanți scriitori contemporani de SF/Fantasy pentru tineri și adulți, s-a născut în 1963 în Texas, SUA. Este căsătorit din anul 2001 cu scriitoarea australiană Justine Larbalestier.

Romanele (*Polymorph*, *Fine Prey*, *Evolution's Darling*, *So Yesterday*) și seriile de romane (*The Risen Empire*, *Midnighters*, *Peeps*, *Leviathan*, precum și cea de față, *Urății*) scrise de Westerfeld s-au bucurat de un mare succes, aflându-se pe lista de bestselleruri *New York Times* și primind mai multe premii.

Cartea întâi din seria *Urății* a fost inclusă de către American Library Association pe lista celor mai bune cărți pentru tineri, în anul 2006. De asemenea, în anul 2008, în Franța, a primit Grand Prix de l'Imaginaire pentru cel mai bun roman străin adresat tinerilor.

URĂȚII

Scott Westerfeld

Traducere din limba engleză de
JULIA KRETSCH

Acest roman s-a născut în urma unui schimb de e-mailuri între mine și Ted Chiang despre povestea lui, *Liking What You See: A Documentary* („Când îți place ceea ce vezi: Un documentar”). Contribuția sa la manuscrisul meu a fost, de asemenea, foarte valoroasă.

Această carte este o lucrare de ficțiune. Orice referiri la evenimente istorice, oameni sau amplasări reale sunt ficționale. Alte nume, personaje și incidente sunt produsul imaginației autorului și orice asemănare cu evenimente, locuri sau persoane reale, în viață ori decedate, este o pură coincidență.

Redactare: Sorin Petrescu, Carmen Botoșaru
Tehnoredactare: Andreea Apostol, Mihaela Ciufu

SCOTT WESTERFELD
Uglies

Text copyright © 2005 by Scott Westerfeld

Published by arrangement with Simon Pulse, an imprint of Simon&Schuster Children's
Publishing Division

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system, without permission in writing from the publisher.

CORINT*Teens* este marcă înregistrată a CORINT JUNIOR.
Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate Editurii CORINT JUNIOR,
parte componentă a GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

București, 2012

ISBN 978-973-128-375-3

ISBN 978-973-128-371-5

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WESTERFELD, SCOTT

Urății / Scott Westerfeld;

trad.: Julia Kretsch. - București: Corint Junior, 2012

4 vol.

ISBN 978-973-128-375-3

Vol. 1: Urății. - 2011 - ISBN 978-973-128-371-5

I. Kretsch, Julia (trad.)

821.111-31=135.1

Partea I

SĂ DEVII FRUMOASĂ

*Oare nu e bine să transformi societatea
într-una plină de oameni frumoși?*
— Yang Yuan, citat în *The New York Times*

ORAȘUL NOILOR FRUMUSEȚI

Cerul începutului de vară avea culoarea vomei de pisică.

Desigur, se gândi Tally, pentru o vreme ar trebui să-ți hrănești pisica doar cu mâncare din carne de somon, ca să obții nuanțele potrivite de roz. Norii care alunecau lin pe cer aduceau cu niște pești, cu solzi unduitori creați de curenții de mare altitudine. Pe măsură ce lumina scădea, noaptea își făcea loc prin niște spărturi de un albastru-închis, ca un ocean inversat, rece și fără fund.

În orice altă vară, un asemenea apus de soare ar fi fost frumos. Dar nimic n-a mai fost frumos de când Peris a început să arate bine. E aiurea să-ți pierzi cel mai bun prieten, fie și numai pentru trei luni și două zile.

Tally Youngblood aștepta întunericul.

Prin fereastra deschisă, putea vedea Orașul Noilor Frumuseți. Turnurile unde se țineau petreceri erau deja luminate, iar torțe aprinse, ca niște șerpi, marcau drumurile sclipitoare prin grădinile plăcerii. Câteva baloane cu aer cald

se ridicau până la plafonul-limită pe cerul roz, care prinsese să se întunece. Pasagerii acestora trăgeau cu artificii înspre celelalte baloane și înspre parașutiștii care făceau parasailing. Râsetele și muzica săreau pe suprafața apei ca niște pietre aruncate cu efect, marginile tăioase țintind chiar nervii lui Tally.

În jurul suburbiilor, despărțite de oraș de elipsa întunecată a râului, totul era cuprins de întuneric. Toți cei urâți dormeau acum.

Tally își scoase inelul-interfață și spuse:

— Noapte bună!

— Vise frumoase, Tally, îi răspunse camera.

Fata mestecă o gumă pentru curățarea dinților, își lovi pernele și vâri sub cuverturi un radiator vechi, portabil, care producea tot atât de multă căldură cât ar fi produs un om adormit, de mărimea lui Tally.

Apoi, se strecură pe fereastră.

Afară, înconjurată de noaptea care devenise, în cele din urmă, neagră precum cărbunele, Tally se simți dintr-odată mai bine. Poate că părea un plan stupid, dar orice era mai bine decât încă o etapă nocturnă în care să stea trează în pat și să-și plângă de milă. Pe drumul cunoscut, acoperit cu frunze, care ducea până la malul apei, era ușor să și-l imagineze pe Peris strecurându-se tăcut prin spatele ei, înăbușindu-și râsul, pregătit pentru o noapte în care să spioneze noile frumuseți. Împreună. Ea și Peris găsiseră modalitatea să o păcălească pe supraveghetoarea casei încă de când aveau doisprezece ani, și diferența de trei luni dintre ei nu părea să conteze.

— Cei mai buni prieteni pe viață, murmură Tally, atin-
gând cu degetul cicatricea micuță din palma dreaptă.

Apa sclipea printre copaci, și putea auzi văturelele stârnite
de un barcaz lovindu-se de mal. Se lăsă pe vine, ascun-
zându-se printre trestii. Vara era întotdeauna cel mai bun
anotimp pentru expedițiile de spionaj. Iarba era înaltă, nu era
niciodată frig și nu trebuia să stai trează la școală, a doua zi.

Desigur, Peris putea dormi cât dorea de mult acum. Era
unul dintre avantajele pe care i le oferea frumusețea.

Vechiul pod se întindea masiv peste apă, iar cadrul uriaș
de fier era negru precum cerul. Fusesse construit cu foarte
mult timp în urmă, și își susținea propria greutate fără să fie
nevoie de pripoane. Probabil că și peste un milion de ani,
când restul orașului se va fi surpat, podul va fi tot în picioare,
asemenea unui os fosilizat.

Spre deosebire de alte poduri din Orașul Noilor Frumu-
seți, bătrânul pod nu putea vorbi și, mai important decât atât,
nici nu putea reclama delincvenții. Dar chiar și așa, tăcut,
podul i s-a părut întotdeauna foarte înțelept lui Tally, știutor
și liniștit asemenea unui copac secular.

Deja ochii i se adaptaseră la întuneric și îi trebuiră doar
câteva secunde ca să dibuie coarda legată de piatra obișnuită.
Trase de ea și auzi plescăitul pe care îl făcu funia, ieșind din
ascunzătoarea dintre suportii podului. Continuă să tragă până
când coarda invizibilă se transformă într-o strună udă, plină
de noduri. Celălalt capăt era încă prins în structura de fier a
podului. Tally întinse coarda și o legă de copacul de care o
fixa de obicei.

Când un alt barcaz își făcu apariția, trebui să se lase din nou jos, în iarbă. Oamenii care dansau pe punte nu zăriră coarda întinsă între pod și mal. Niciodată n-o observau. Noile frumuseți se distrau întotdeauna prea bine ca să remarce micile amănunte nelalocul lor.

Când luminile ambarcațiunii se îndepărtară, Tally controlă coarda lăsându-se cu toată greutatea. Odată, se desprinsese de copac, iar ea și Peris se balansaseră deasupra râului, înainte să cadă în apa rece. Zâmbi la această amintire, dându-și seama că ar fi preferat să fie în acea expediție — cu hainele ude, în frig, împreună cu Peris —, decât cu hainele uscate, la căldură, dar singură.

Atârând cu capul în jos, prinzându-se cu mâinile și genunchii de nodurile de pe frânghie, Tally se trase în sus, pe structura întunecată a podului, apoi se strecură prin scheletul de fier și porni spre Orașul Noilor Frumuseți.

Știa unde locuia Peris dintr-un mesaj pe care el se obosise să i-l trimită de când devenise frumos. Peris nu îi dăduse o adresă, dar Tally știa să decodifice numerele aparent întâmplătoare de la sfârșitul unui mesaj. Indicau un loc numit Vila Garbo, aflat în zona de deal a orașului.

Era dificil să ajungă acolo. În expedițiile lor, Tally și Peris rămâneau întotdeauna la mal, unde vegetația și silueta întunecată a Orașului Urâților îi ajutau să se ascundă. Dar acum, Tally se îndrepta spre centrul insulei, unde carele alegorice și petrecăreții populau străzile luminate întreaga noapte. Frumusețile nou-nouțe precum Peris își petreceau întotdeauna timpul acolo unde distracția era în toi.

Tally memorase harta, dar, dacă făcea o singură mișcare greșită, era terminată. Fără inelul-interfață, era invizibilă pentru vehicule. Aveau să treacă peste ea, de parcă n-ar fi reprezentat nimic.

Desigur, Tally chiar *nu reprezenta* nimic acolo.

Mai rău, era urâtă. Dar spera că Peris nu va vedea lucrurile astfel. Nu o va vedea în acest fel.

Tally nu avea habar ce se putea întâmpla dacă era prinsă. Nu exista o pedeapsă doar pentru că își „uita” inelul, chiulea de la ore sau păcălea sistemul computerizat al casei, dând muzica mai tare decât avea voie. Toată lumea făcea astfel de lucruri și toată lumea era pedepsită pentru ele. Dar ea și Peris fuseseră întotdeauna atenți să nu fie prinși în aceste expediții. Traversarea râului era o chestiune foarte serioasă.

Însă acum era prea târziu ca să se mai frământe. Oricum, ce îi puteau face? Peste trei luni, urma să fie ea însăși o frumusețe.

Tally se strecură de-a lungul râului până când ajunse la o grădină a plăcerilor și se furișă în întunericul unui șir de sălcii plângătoare. La adăpostul lor, își croi drum pe poteca luminată de mici flăcări pâlpâitoare.

Un cuplu arătos se plimba pe potecă. Tally îngheță, dar ei nu o observară. Erau prea ocupați să se privească în ochi, ca să o zărească ghemuită în întuneric. Privindu-i trecând, Tally simțea căldura care o invadea întotdeauna atunci când privea un chip frumos. Chiar și atunci când ea și Peris îi spionau din umbră pe frumoși, chicotind la toate prostioarele pe care aceștia le spuneau sau le făceau, nu puteau să nu se holbeze la ei. Era ceva magic în ochii lor mari, perfecți, ceva care te făcea

să-ți dorești să fii atent la orice spuneau, să-i protejezi de orice pericol, să-i faci fericiți. Erau atât de ... frumoși!

Cei doi dispărură dincolo de prima cotitură, iar Tally scutură din cap ca să-și alunge gândurile sentimentale. Nu se găsea aici ca să se prostească. Se infiltrase, se strecurase aici și era urâtă. Și avea o misiune.

Grădina se întindea până în oraș, unduindu-se ca un râu negru printre turnurile și casele strălucitoare. După alte câteva minute, zări un cuplu ascuns printre copaci (la urma urmelor, era o grădină a plăcerilor), dar în întuneric ei nu îi puteau zări fața, și doar o tachinară atunci când murmură o scuză și se strecură mai departe. Nici ea nu îi văzuse bine, zărise doar o încrengătură de picioare și brațe perfecte.

În cele din urmă, ajunse la capătul grădinii, la doar câteva străzi de locul unde locuia Peris.

Tally privi printr-o cortină de viță-de-vie. Ajunsesse mai departe decât fuseseră ea și Peris vreodată și decât își plănuise. Nu avea cum să se ascundă pe străzile aglomerate și bine luminate. Își atinse fața cu mâinile, simțindu-și nasul lat și buzele subțiri, fruntea prea înaltă și claiă de păr încurcat. Dacă făcea un singur pas afară din tufiș, era zărită. Fața păru să-i ardă când lumina căzu asupra ei. Ce căuta ea aici? Ar fi trebuit să fie în întunericul din Orașul Urâților, așteptându-și rândul.

Dar trebuia să-l vadă pe Peris, să-i vorbească. Nu știa sigur de ce, doar că se săturase să-și imagineze o mie de conversații cu el în fiecare noapte, înainte să adoarmă. Își petrecuseră tot timpul împreună, încă de când erau prunci, iar acum... nimic. Poate că, dacă reușeau să discute câteva minute,

creierul ei se va opri din taifasul lui cu Peris cel imaginar. Trei minute îi puteau fi suficiente ca să reziste trei luni.

Tally privi de-a lungul străzii, căutând curți laterale în care să se strecoare, intrânduri întunecate în care să se ascundă. Se simțea ca un alpinist înfruntând o stâncă ce se clătina, căutând să se apuce de ceva.

Traficul începu să se mai diminueze, iar ea așteaptă frecându-și cicatricea din palma dreaptă. În cele din urmă, Tally oftă și șopti:

— Cei mai buni prieteni pentru totdeauna!

Apoi făcu un pas spre lumină.

O explozie de sunete veni din dreapta ei, și fata se ascunse în beznă, împiedicându-se de viță și căzând în genunchi pe pământul moale, convinsă pentru câteva secunde că fusese prinsă.

Dar hărmălaia se transformă într-o pulsație ritmică. Era un sintetizator hurducându-se pe stradă. Era lat cât o casă, iar mișcarea zecilor de brațe mecanice, care țâșneau în toate direcțiile, îl făceau să strălucească. În spatele lui venea un număr tot mai mare de petrecăreți, care dansau în ritmul acestui bu-buit, bând și spărgând sticlele goale de mașinăria uriașă, imperturbabilă.

Tally zâmbi. Petrecăreții purtau măști.

Mașinăria arunca măști prin spate, încercând să atragă tot mai mulți discipoli la această paradă improvizată: fețe de diavoli, clovni oribili, monștri verzi și extraterestri cenușii, cu ochi mari, ovali, pisici, câini și vaci, chipuri cu zâmbete strâmbe sau nasuri uriașe.

Procesiunea se scurgea încet, iar Tally se retrase la loc în tufişuri. Câţiva dintre cheflii trecură suficient de aproape cât ea să simtă în nări dulceaţa greţoasă a sticlelor lor. Un minut mai târziu, când maşinăria parcursese jumătate din stradă, Tally sări afară şi apucă o mască aruncată pe şosea. Plasticul era moale în mâinile ei, cald încă, pentru că tocmai ce fusese turnat în matrice, în interiorul maşinăriei.

Înainte să-şi pună masca pe faţă, Tally îşi dădu seama că avea aceeaşi culoare a vomei de pisică precum apusul de soare, un rât lung şi două urechiuşe roz. Adezivul i se lipi de piele, iar masca îi acoperi faţa.

Tally îşi croi drum printre dansatorii beţi, spre celălalt capăt al procesiunii, şi alergă pe stradă către Vila Garbo, purtând chipul unui porc.

CEI MAI BUNI PRIETENI PENTRU TOTDEAUNA

Vila Garbo era mare, luminoasă și zgomotoasă.

Umplea spațiul dintre două turnuri de petrecere, ca un ibric chircit între două pahare zvelte de șampanie. Fiecare dintre turnuri se odihnea pe câte o singură coloană, nu mai lată decât un lift. Deasupra se aflau cinci etaje cu balcoane circulare, încărcate cu noi frumuseți. Tally urcă dealul spre trioul de clădiri, încercând să vadă prin găurile măștii.

Cineva sări sau a fost aruncat dintr-un turn, țipând și dând din brațe. Tally înghiți în sec, forțându-se să privească în jos, la bărbatul a cărui coardă elastică îl opri la doar câteva zeci de centimetri de sol. Se legănă de câteva ori răzând, înainte de a fi lăsat ușor la pământ, destul de aproape de Tally încât aceasta să-i audă sughitul nervos printre chicoteli. Fusesse la fel de speriat ca și Tally.

Se cutremură, cu toate că acea săritură nu era cu nimic mai periculoasă decât prezența ei aici, între cele două turnuri. Jacheta pentru sărituri folosea același sistem de levitație magnetică precum structura care susținea construcția alungită. Dacă

toate aceste jucării drăgălașe și-ar fi oprit funcționarea, aproape tot ce se afla în Orașul Noilor Frumuseți s-ar fi prăbușit.

Vila era plină de frumuseți nou-nouțe — cele mai rele, obișnuia să spună Peris. Trăiau precum urâții, aproximativ o sută într-un internat uriaș. Dar acest internat nu avea nicio regulă. Decât dacă regulile erau Să Te Porți Prostește, Să Te Distrezi și Să Faci Hărmălaie.

Un grup de fete în rochii de seară se aflau pe acoperiș, ținând cât le țineau plămânii, balansându-se pe margine și aruncând artificii spre oamenii de la sol. O minge de foc portocalie trecu pe lângă Tally, rece ca un vânt toamnă, alunghând întunericul din jurul ei.

— Hei, aici, jos, e un porc! strigă cineva de sus.

Râseră cu toții, iar Tally își grăbi pasul spre ușa deschisă larg. Dădu buzna înăuntru, ignorând privirile surprinse ale unor frumuseți care tocmai ieșeau.

Era o petrecere uriașă, așa cum li se promisese întotdeauna că va fi. Oamenii erau îmbrăcați la patru ace în seara asta, în rochii lungi și costume negre, cu coadă. Tuturor li se părea foarte amuzantă masca aceea care înfățișa un porc. Arătau cu degetul și râdeau, iar Tally continua să înainteze, nelăsându-le timp pentru nimic altceva. Desigur, aici lumea râde tot timpul. Spre deosebire de petrecerile urâților, aici nu au avut niciodată loc bătăi sau măcar certuri.

Trecu în grabă dintr-o cameră în alta, încercând să distingă chipurile, fără să lase ca acei ochi frumoși să-i distragă atenția ori să o copleșească de sentimentul că locul ei nu era acolo. Cu fiecare secundă, Tally se simțea din ce în ce mai urâtă. Faptul că toată lumea pe care o întâlnea râdea de ea nu

îi era de prea mare ajutor. Dar era mai bine decât ce s-ar fi întâmplat dacă i-ar fi văzut fața adevărată.

Tally se întrebă dacă avea să-l recunoască pe Peris. Îl văzuse doar o singură dată după operație, atunci când ieșise din spital, înainte ca umflăturile să se retragă. Dar îi cunoștea chipul atât de bine! În ciuda a ceea ce spunea Peris întotdeauna, frumusețile nu arătau toate *exact* la fel. În expedițiile lor, ea și Peris zăriseră frumoși care le păreau familiari, care semănau cu urâți pe care îi cunoscuseră. Asemenea unui frate sau unei surori — un frate sau o soră mai în vârstă, de mai mare încredere și mai *mare* frumusețe. O persoană pe care ai fi invidiat-o întreaga viață, dacă te-ai fi născut în urmă cu o sută de ani.

Nu se putea ca Peris să se fi schimbat atât de mult.

— Ai văzut porcușorul?

— Ce să văd?

— Un porc în libertate!

Vocile care chicoteau răzbăteau de la etajul de dedesubt. Tally se opri și ascultă. Era singură aici, pe scări. Din câte se pare, frumusețile preferau lifturile.

— Cum a îndrăznit să vină la petrecerea noastră deghi-zată în porc? Asta e o petrecere selectă!

— A greșit petrecerea.

— O totală lipsă de maniere!

Tally înghiți în sec. Masca nu era cu mult mai bună decât propriul chip. Situația asta începea să o enerveze.

Urcă scările, lăsând vocile în urma ei. Poate că aveau să uite de ea, dacă își vedea de drum. Mai avea de parcurs doar

două dintre etajele Vilei Garbo, apoi ajungea pe acoperiș. Peris trebuia să fie pe acolo.

Doar dacă nu era pe pajiștea din spate sau într-un balon ori într-un turn de petrecere. Ori în vreo grădină a plăcerilor, cu cineva. Tally alungă din minte această imagine și alergă pe hol, ignorând aceleași glume pe seama măștii ei, riscând să fie remarcată în fiecare încăpere.

Nimic altceva decât fețe surprinse și degete arătând spre ea. Și fețe frumoase. Dar niciuna nu îi era cunoscută. Peris nu era nicăieri.

— Hei, porcușorule! Hei, uitați-o, aici e!

Tally o luă la goană spre ultimul etaj, urcând scările două câte două. Respirația fierbinte încălzise masca, fruntea îi transpirase, iar adezivul se prelingea, în încercarea de a menține masca lipită. Acum, un grup o urmărea. Râdeau și se împiedicau unii de alții pe scări.

Nu avea timp să verifice acest etaj. Tally privi de-a lungul holului. Nu era nimeni aici. Toate ușile erau închise. Câteva frumuseți, pesemne, își făceau somnul de ... frumusețe.

Dacă mergea pe acoperiș ca să-l caute pe Peris, era prinsă în capcană.

— Aici, porcușorule!

Era timpul să fugă. Tally se grăbi spre lift, lăsându-se să alunece și oprindu-se înăuntru.

— Parter! ordonă ea.

Așteptă, privind agitată de-a lungul holului, gâfâind în interiorul fierbinte al măștii de plastic.

— Parter! repetă ea. Închide ușa!

Nimic nu se întâmplă.

Oftă, închizându-și ochii. Fără inelul-interfață nu era nimeni. Liftul nu voia să o asculte.

Tally știa cum să păcălească un lift, dar avea nevoie de timp și de un briceag. Nu avea nici una, nici alta. Primul dintre urmăritori își făcu apariția pe scări, împleticindu-se pe hol.

Tally se dădu în spate, lipindu-se de peretele lateral al liftului. Se ridică pe vârfuri încercând să devină cât mai plată, astfel încât ei să n-o zărească. Alții își făcură apariția, amenințând și pufăind, ceva tipic pentru frumoșii care nu mai erau în formă. Tally îi vedea în oglinda din spatele liftului.

Ceea ce însemna că și ei o puteau vedea, dacă se gândeau să privească în direcția aceea.

— Unde a plecat porcușorul?

— Hei, vino aici, purceluș!

— O fi pe acoperiș?

Cineva păși încet în lift, privind năucit înapoi, spre petrecăreți. Când o văzu, respectivul sări cât colo.

— Dumnezeuule, m-ai speriat!

Tânărul clipi din genele lungi, privindu-i masca. Apoi se uită la propriul frac.

— Măi, să fie! Nu trebuia să ne îmbrăcăm la patru ace pentru petrecerea asta?

Lui Tally i se tăie respirația. Își simți gura uscată.

— Peris? șopti ea.

El o privi îndeaproape.

— Te cun...?

Ea dădu să întindă mâna, dar își aminti că trebuia să se lipească de perete. Mușchii o dureau îngrozitor de cât stătuse pe vârfuri.

— Eu sunt, Peris.

— Hei, purceluș!

El se întoarse spre vocea din hol, își ridică sprâncenele și își aținti din nou privirea asupra ei.

— Închide ușa! Rămâi pe loc! spuse el repede.

Ușa liftului se închise, iar Tally se aruncă înainte. Își scoase masca pentru a-l vedea mai bine. Era Peris: vocea lui, ochii lui căprui, felul în care i se încrețea fruntea atunci când era confuz.

Dar era atât de *frumos* acum!

La școală, le explicaseră felul în care urma să îi afecteze. Nu conta dacă știai ceva despre evoluție, funcționa oricum. La toți.

Exista un tip de frumusețe, de drăgălășenie pe care toată lumea o putea vedea. Ochi mari și buze pline ca ale copiilor; piele netedă, luminoasă, trăsături simetrice. Și o mie de alte indicii. Undeva, în profunzimea minții lor, oamenii căutau întotdeauna aceste elemente. Nimeni nu îi ajuta să le vadă, indiferent cum erau aduse la suprafață. Un milion de ani de evoluție făcuseră ca asta să devină parte integrantă a creierului uman.

Ochii mari și buzele pline spuneau: sunt tânăr și vulnerabil, nu îți pot face rău, iar tu vrei să mă protejezi. Iar restul spunea: sunt sănătos, n-am să te îmbolnăvesc. Și, indiferent ce simțeai față de o frumusețe, exista o parte din tine care gândea: *Dacă am avea copii, aceștia ar fi la fel de sănătoși. O vreau pe această persoană frumoasă...*

Era vorba despre biologie, li se spunea la școală. Asemenea bățăilor inimii, nu puteai să nu crezi toate aceste lucruri, nu când vedeai un chip ca acesta. Un chip frumos.

Un chip ca al lui Peris.

— Eu sunt, spuse Tally.

Peris făcu un pas înapoi, ridicând din sprâncene. Îi studie hainele.

Tally își dădu seama că purta costumul negru și larg pentru expediții, care se murdărise atunci când se cățăraseră pe frânghie și căzuse prin tufișuri. Costumul lui Peris era din catifea neagră, iar cămașa, vesta și cravata străluceau de albeață.

Fata se dădu înapoi.

— O, îmi pare rău! N-o să te murdăresc.

— Ce *faci* aici, Tally?

— Voiam doar ..., murmură ea.

Acum, că se afla față în față cu el, nu știa ce să-i spună. Toate conversațiile pe care și le imaginase se topiseră în ochii lui mari și frumoși.

— Trebuia să știu dacă încă mai ești...

Tally își ridică mâna dreaptă, cu cicatricea din palmă în sus, transpirația murdară scurgându-se printre linii.

Peris oftă. Nu se uita la mâna ei și nici la ochii ei. Nu se uita la ochii ei apropiați, sașii, de un căprui oarecare. Ochii nimănui.

— Da, spuse el. Dar, vreau să spun ... Nu puteai să aștepți, Zbanghio?

Porecla aceasta urâtă suna straniu pe buzele unei frumuseți. Desigur, ar fi fost încă și mai ciudat ca ea să-l strige Năsosul, așa cum obișnuia să facă de sute de ori pe zi. Tally înghiți în sec.

— De ce nu mi-ai scris?

— Am încercat. Dar suna fals. Sunt atât de diferit acum!

— Dar eram ...

Fata arătă înspre cicatrice.

— Privește, Tally!

Băiatul își ridică mâna. Pielea din palmă era netedă și fără niciun semn. Era o mână care spunea: *Nu e nevoie să muncesc din greu și sunt prea deștept ca să sufăr accidente.*

Cicatricea pe care o făcuseră împreună dispăruse.

— Ți-au îndepărtat-o.

— Sigur că mi-au îndepărtat-o, Zbanghio. Toată pielea mea e nouă.

Tally clipi repede. Nu se gândise la asta. El scutură din cap.

— Ești încă un copil.

— Ați solicitat liftul. Sus sau jos? găi o voce.

Tally tresări auzind vocea mașinăriei.

— Pe loc, te rog, spuse Peris calm.

Tally înghiți din nou în sec și își strânse pumnul.

— Dar nu ți-au schimbat sângele. Împărțim asta, orice s-ar întâmpla.

În cele din urmă, Peris o privi direct în față, fără să se înfioare, așa cum se temuse ea. Tânărul zâmbi minunat.

— Nu, nu mi l-au schimbat. Și, peste trei luni, vom putea râde din pricina asta. Numai să nu...

— Să nu ce? întrebă ea îngrijorată, privindu-i ochii mari, căprui.

— Doar promite-mi că nu vei mai face nimic prostesc, spuse Peris. Cum ar fi să vii aici. Nimic din ce ți-ar putea crea probleme. Vreau să te văd frumoasă.

— Desigur.

— Așa că promite-mi.

Peris era cu doar trei luni mai mare decât Tally, dar, lăsându-și ochii în podea, se simți din nou mică.

— Bine, promit. Nimic prostesc. Și nu mă vor prinde nici în seara asta.

— În regulă. Pune-ți masca și...

Vocea i se stinse. Tally se întoarse să vadă unde căzuse aceasta. Aruncată, masca de plastic se reciclase, transformându-se într-un praf roz, pe care carpeta din lift începuse deja să-l filtreze.

Cei doi se priviră în tăcere.

— Ați solicitat liftul, insistă mașinăria. Sus sau jos?

— Peris, promit că nu mă vor prinde. Niciun frumos nu poate alerga la fel de repede ca mine. Doar du-mă până jos la...

Peris scutură din cap.

— Sus, te rog. Pe acoperiș.

Liftul porni.

— Sus? Peris, cum voi...?

— Cum ieși pe ușă, într-un rastel... găsești jachete pentru sărituri. Sunt o mulțime, în caz de incendiu.

— Vrei să sar? întrebă Tally, cu un nod în gât.

Când liftul se opri, simți un gol în stomac.

Peris ridică din umeri.

— Eu procedez așa tot timpul, Zbanghio.

Îi făcu apoi cu ochiul:

— O să-ți placă.

Expresia de pe chipul lui îi dădea o strălucire și mai mare, iar Tally se aruncă spre el și-l cuprinse cu brațele. Era la fel ca înainte. Poate doar puțin mai înalt și mai slab. Dar era cald și solid. Și încă Peris.

— Tally!

Fata se dădu înapoi când ușile se deschiseră. Îi murdărise vesta albă.

— Vai, nu! Îmi pare...

— Fugi!

Tristețea lui o făcu să-și dorească să-l cuprindă iar. Voia să rămână și să-i curețe hainele, să se asigure că arăta perfect pentru petrecere. Întinse o mână...

— Eu...

— Pleacă!

— Dar suntem cei mai buni prieteni, da?

El oftă, ștergându-și o pată maronie.

— Sigur, pentru totdeauna. Ne vedem peste trei luni.

Ea se întoarse și fugi, ușile închizându-se în urma ei.

La început, nimeni nu o zări pe acoperiș. Cu toții priveau în jos. Era beznă, cu excepția artificii ocazionale.

Tally găsi rastelul cu jachete pentru bungee și scoase una. Era prinsă de rastel. Măinile ei începură să caute clapeta. Și-ar fi dorit să aibă la ea inelul-interfață, care să îi dea instrucțiunile.

Atunci văzu butonul: APĂSAȚI ÎN CAZ DE INCENDIU.

— O, la naiba! spuse.

Umbra ei sări agitată. Două frumuseți se îndreptau spre ea, cu artificii în mâini.

— Cine e aia? Cu ce e îmbrăcată?

— Hei, tu de colo! Asta e o petrecere selectă!

— Uită-te la fața ei...

— O, la naiba! repetă Tally.

Și apăsă butonul.

Sunetul asurzitor al unei sirene spintecă aerul, iar jacheta păru să sară din rastel în mâna ei. Își puse hamurile, întorcându-se cu fața spre cele două frumuseți. Acestea săriră înapoi de parcă ar fi văzut-o transformându-se în vârcolac. Una scăpă artificiile, care se stinseră instantaneu.

— Exerciții în caz de incendiu, spuse Tally și alergă spre marginea acoperișului.

După ce își puse jacheta pe umeri, cureaua și fermoarele părură să se strângă în jurul ei ca niște șerpi, până când plasticul îi cuprinse talia și coapsele. O lumină verde licărea pe guler și nu avea cum să nu o vadă.

— Bună jachetă, spuse ea.

Se pare că jacheta nu era atât de inteligentă încât să răspundă.

Frumusețile care se jucau pe acoperiș se strânseseră și rămaseră tăcute, întrebându-se dacă exista într-adevăr un incendiu. O arătau cu degetul, iar Tally reuși să audă cuvântul „urâtă”.

Se întrebă ce era mai rău în Orașul Noilor Frumuseți. Să-ți ia foc vila sau să-ți strice o urâtă petrecerea?

Tally ajunse la capătul acoperișului, sări pe marginea lui și se legănă pentru o secundă. Dedesubt, frumusețile începuseră să iasă din Vila Garbo, pe pajiște și pe deal. Cu toții priveau în sus, căutând fum sau flăcări. Nu o vedeau decât pe ea.

Era mult până jos, iar stomacul lui Tally părea să fi pornit deja în cădere liberă. Dar era și încântată. Sirena asurzitoare, mulțimea care o privea, luminile Orașului Noilor Frumuseți întinzându-se în fața ochilor ei, precum un milion de lumânări.

Tally inspiră adânc și își îndoi genunchii, pregătindu-se să sară.

Pentru o fracțiune de secundă, se întrebă dacă jacheta o să funcționeze, de vreme ce nu avea la ea inelul-interfață. Oare o va ajuta să plutească deși era o nimeni? Sau o va lăsa să se zdrobească de caldarâm?

Dar îi promisese lui Peris că nu va fi prinsă. Iar jacheta era pentru urgențe și *există* o lumină verde...

— Capul sus! strigă Tally.

Și sări.

SHAY

Sunetul sirenei se pierdu în urma ei. I se păru că durează o veșnicie să coboare — sau doar câteva secunde —, chipurile de dedesubt devenind tot mai mari.

Pământul se azvârli înspre ea, un spațiu deschizându-se în mulțimea panicată de care avea să se izbească. Pentru câteva secunde, totul păru un vis zburător, tăcut și minunat.

Apoi realitatea o smuci de umeri și de coapse, chingile jachetei străpungând-o. Știa că era mai înaltă decât standardul de frumusețe. Probabil că jacheta nu se aștepta la o asemenea greutate.

Tally se rostogoli în aer, întorcându-se cu capul în jos pentru câteva secunde terifiante. Fața îi trecu destul de aproape de sol, cât să zărească un capac de sticlă în iarbă. Apoi se trezi că țâșnește din nou în sus, completând cercul. Cerul se roti deasupra ei, apoi Tally o luă din nou în jos și mulțimea eliberă din nou un culoar.

Perfect. Își luase destul avânt cât să aterizeze pe dealul de dincolo de Vila Garbo. Jacheta o purtă spre întunericul și siguranța grădinilor.

Tally mai făcu două tumbe prin aer, după care jacheta o coborî în iarbă. Trase de chingi la nimereală până când costumul scoase un fâsăit și căzu la pământ.

Avu nevoie de câteva clipe ca să-și revină din amețeață și să-și dea seama ce era sus și ce era jos.

— Nu-i așa că e... urâtă? întrebă cineva din marginea mulțimii.

Formele întunecate a două magnetoglisoare de luptă îi trecură pe deasupra capului. Luminile roșii luminau ca niște fulgere, iar sirenele îi străpungeau timpanele.

— Minunată idee, Peris, murmură ea. O alarmă falsă.

Dacă ar fi fost prinsă acum, chiar ar fi dat de bucluc. Nu mai auzise de nimeni care să facă ceva atât de rău.

Tally alergă spre grădină.

Întunericul din spatele sălciilor era liniștitor.

Aici, la jumătatea drumului spre râu, Tally de abia își mai putea da seama dacă în mijlocul orașului mai era alertă de incendiu. Dar putea observa că se organizase un grup care s-o caute. Pe cer pluteau mai multe magnetoglisoare decât de obicei, iar râul părea să fie foarte luminat. Probabil că era doar o coincidență.

Sau poate că nu.

Tally își croi drum cu grijă printre copaci. Niciodată ea și Peris nu zăboviseră atâta în Orașul Noilor Frumuseți. Grădinile plăcerilor erau mai aglomerate, în special zonele întunecate. Și, acum, că exaltarea evadării prinsese să se estompeze, Tally începea să-și dea seama cât de stupidă fusese întreaga idee.

Bineînțeles că Peris nu mai avea cicatricea. Folosiseră doar un briceag atunci când se tăiaseră și își uniseră mâinile. Doctorii utilizaseră bisturie mult mai ascuțite și mai mari pentru operație. Te jupuiau de viu și îți creștea piele nouă, perfectă și întinsă. Vechile cicatrice rămase în urma accidentelor, semnele hrănirii proaste și ale bolilor copilăriei dispăreau cu totul. Un nou început.

Dar Tally distrusese acest început al lui Peris, făcându-și prezența ca un copilaș băgăcios, care nu este dorit, și lăsându-l cu gustul urâteniei în gură, ca să nu mai vorbim de hainele acoperite de mizerie. Spera că avea o altă vestă albă cu care s-o schimbe pe cea murdară.

Cel puțin, Peris nu păruse foarte furios. Spusese că vor fi din nou cei mai buni prieteni atunci când va fi și ea frumoasă. Dar felul în care îi privise fața... Poate că din pricina aceasta îi separau pe urâți de frumoși. Trebuie să fie îngrozitor să vezi un chip urât atunci când ești înconjurat tot timpul de oameni frumoși. Dacă distrusese totul în noaptea asta, iar Peris o va vedea întotdeauna așa — cu strabism și păr vâlvoi —, chiar și după ce ea se va opera?

Un magnetoglisor trecu pe deasupra, iar Tally se lăsă în jos. Probabil că avea să fie prinsă în noaptea asta, pierzându-și pentru totdeauna șansele de a deveni frumoasă.

Merita să pățească asta, doar se purtase atât de prostește.

Tally își reaminti de promisiunea făcută lui Peris. Nu avea să fie prinsă. Trebuia să devină frumoasă pentru el.

O lumină apăru din lateral. Tally se lăsă pe vine și privi printre frunzele de salcie care atârnavă în fața ei.

În parc se afla un gardian. Era o femeie, o frumusețe de vârstă mijlocie, nu una nouă. La lumină, trăsăturile frumoase ale celei de-a doua operații erau evidente: umeri largi, maxilare puternice, nas ascuțit și pomeți ridicați. Femeia emana aceeași autoritate de netăgăduit ca și profesorii lui Tally din Orașul Urâților.

Tally înghiți în sec. Noile frumuseți aveau propriii paznici. Exista un singur motiv pentru care o frumusețe de vârstă mijlocie să se afle aici, în Orașul Noilor Frumuseți. Paznicii căutau pe cineva și o făceau temeinic.

Femeia își îndreptă lanterna spre un cuplu aflat pe o bancă, luminându-i pentru o fracțiune de secundă, ca să-și confirme că erau frumoși. Cei doi săriră cât colo, dar femeia chicoti și își ceru scuze. Tally îi auzea vocea joasă, sigură, și văzu cuplul de frumoși relaxându-se. Totul trebuie să fi fost în regulă, dacă așa a spus ea.

Tally simți că vrea să renunțe, să se lase la mila și înțelepciunea femeii-paznic. Dacă i-ar fi explicat, aceasta ar fi înțeles-o și ar fi reparat totul. Frumusețile de vârstă mijlocie știu întotdeauna ce să facă.

Dar îi promisese lui Peris.

Tally se retrase în întuneric, încercând să ignore senzația oribilă că era o spioană, o infractoare, pentru că nu se preda autorităților. Străbătu cât putu de repede tufișurile.

Aproape de râu, Tally auzi un zgomot care venea din fața ei. În luminile reflectate de râu se vedea o formă întunecată. Nu un cuplu, ci o siluetă singuratică în întuneric.

Cu siguranță era un paznic, ce o aștepta în desișuri.

Tally de abia dacă mai îndrăznea să respire. Înghețase pe loc, cu toată greutatea pe un genunchi și o mână înfundată-n noroi. Paznicul nu o văzuse încă. Dacă Tally aștepta suficient, poate că acesta avea să plece.

Zăbovi minute în șir, fără să facă vreo mișcare. Silueta stătea pe loc. Pesemne știau că grădinile erau singura zonă întunecată prin care puteai să intri și să ieși din Orașul Noilor Frumuseți.

Brațul lui Tally începu să tremure. Mușchii nu mai rezistau. Dar nu îndrăznea să-și lase greutatea pe celălalt braț. Sunetul unei singure crengi rupte ar fi dat-o de gol.

Tally se forță să rămână împietrită, până ce toți mușchii prinseră să țipe. Poate că paznicul era doar o fantasmă creată de lumină. Poate că nu exista decât în mintea ei.

Tally clipi, încercând să facă silueta să dispară.

Dar era încă acolo, clar pusă în evidență de luminile unduitoare ale râului.

O nuia pocni sub genunchiul ei — mușchii dureroși ai lui Tally o trădau, în cele din urmă. Dar silueta *tot* nu se mișca. El sau ea trebuie să fi auzit...

Paznicul era generos, o aștepta să se predea. O lăsa să cedeze. Profesorii procedau așa uneori, la școală. Te făceau să îți dai seama că nu puteai scăpa până nu mărturiseai totul.

Tally își dresе glasul. Un sunet firav, demn de milă.

— Îmi pare rău, spuse ea.

Dinspre siluetă se auzi un oftat.

— Pfui, e în regulă. Trebuie să te fi speriat și eu.

Fata se lăsă în față, strâmbându-se de parcă ar fi durut-o și pe ea mușchii din pricină că stătuse atâta timp nemișcată. Lumina căzu pe chipul ei.

Și ea era urâtă.

O chema Shay. Avea părul lung, brunet, prins în cozi împleteite, iar ochii ei erau prea îndepărtați. Buzele erau suficient de pline, dar era mai slăbănoagă decât o frumusețe nouă. Venise de una singură, în expediție în Orașul Noilor Frumuseți, și stătea ascunsă aici, lângă râu, de o oră.

— N-am mai văzut niciodată așa ceva, șopti ea. Sunt paznici și magnetoglisoare peste tot!

— Cred că este vina mea, spuse Tally, după ce își dresе glasul.

Shay păru neîncrezătoare.

— Cum ai reușit să faci asta?

— Ei bine, am fost la o petrecere în centrul orașului.

— Ai distrus o petrecere? Asta e o nebunie! spuse Shay, apoi coborî tonul vocii până când ajunse să șoptească din nou. E o nebunie, dar este extraordinar. Cum ai intrat?

— Purtam o mască.

— Uau! O mască frumoasă?

— Mai degrabă o față de porc. E o poveste lungă.

Shay clipi des.

— O față de porc. Bun. Lasă-mă să ghicesc. Cineva a suflat tare și ți-a spulberat casa?

— Poftim? Nu. Era cât pe-acı să fiu prinsă, așa că am pornit o alarmă de incendiu.

— Frumoasă mișcare!

Tally zâmbi. Povestea chiar devenise frumoasă, acum, că avea cui să o spună.

— Și am fost prinsă în capcană pe acoperiș, așa că am apucat o jachetă de bungee și am sărit. Am plutit jumătate din drumul până aici.

— Nu mai spune!

— Mă rog, o parte din drum, în orice caz.

— Uluitor de-a binelea.

Shay zâmbi, apoi redeveni serioasă. Își roase o unghie. Era unul dintre obiceiurile proaste pe care operația le eradica.

— Așadar, Tally, ai fost la această petrecere... ca să vezi pe cineva?

Era rândul lui Tally să fie impresionată.

— Cum ți-ai dat seama?

Shay oftă, privindu-și unghiile roase.

— Și eu am prieteni acolo. Adică *eram* prieteni. Uneori, îi spionez.

Ridică privirea.

— Am fost întotdeauna cea mai mică, știi? Iar acum...

— Ești singură.

Shay încuviință.

— Se pare că ai făcut mai mult decât să spionezi.

— Da. Am salutat pe cineva.

— Ce nebunie! Iubitul tău sau așa ceva?

Tally scutură din cap. Peris ieșise cu alte fete, iar Tally se împăcase cu ideea și încercase să facă la fel, dar prietenia care îi lega fusese întotdeauna lucrul cel mai important din viața lor. Doar până în acel moment, se pare.

— Dacă ar fi fost iubitul meu, nu cred că aş fi făcut-o, ştii? Nu aş fi vrut ca el să-mi vadă faţa. Dar pentru că suntem prieteni, m-am gândit că poate ...

— Da. Şi cum a mers?

Tally se gândi câteva secunde, privind apa unduitoare. Peris era atât de frumos, de maturizat şi spusese că vor fi din nou prieteni. De îndată ce Tally avea să fie şi ea frumoasă ...

— Aiurea, spuse ea.

— Mă gândeam eu.

— Exceptând evadarea. Partea asta a fost cool de-a binelea.

— Aşa s-ar părea.

Tally simţi zâmbetul din vocea lui Shay.

— Eşti foarte abilă.

Urmară câteva clipe de tăcere, cât timp un magnetoglisor trecu pe deasupra.

— Dar, ştii, nu am scăpat încă, spuse Shay. Data viitoare când mai dai alarma, anunţă-mă înainte.

— Îmi pare rău că eşti prinsă aici din cauza mea.

Shay o privi şi se încruntă.

— Nu pentru asta. Spuneam doar că, dacă tot trebuie să fug şi să mă ascund, măcar să mă aleg şi cu ceva distracţie.

Tally râse încetişor.

— Bine. Data viitoare, te anunţ.

— Te rog!

Shay privi râul cu atenţie.

— Pare mai liber. Unde ţi-e placa?

— Ce anume?

Shay scoase o placă magnetoglisoare de sub un tufiş.

— Ai o placă, nu? Altfel ce faci, înoţi?

— Nu. Eu... Stai puțin! Cum faci să traversezi râul cu o placă magnetoglisoare?

Orice dispozitiv zburător atrăgea paznicii ca un magnet.

Shay râse.

— E cel mai vechi truc. Credeam că știi deja.

Tally ridică din umeri.

— Eu nu prea folosesc placa.

— Ei bine, asta o să ne ducă pe amândouă.

— Stai! Ssst...

Un alt magnetoglisor își făcuse apariția, plutind pe deasupra podurilor de pe râu.

După ce trecu, Tally așteaptă vreo zece secunde, apoi vorbește:

— Nu cred că este o idee bună să zburăm înapoi.

— Atunci cum *ai reușit* să treci râul?

— Urmează-mă!

Tally se sprijini în mâini și genunchi, înaintând un pic. Apoi privi în urma ei.

— Poți să cari chestia aia?

— Sigur. Nu cântărește mult.

Shay pocni din degete, iar placa se mișcă înainte.

— De fapt, nu cântărește *nimic*, decât dacă îi ordon eu.

— Foarte comod.

Începură să se târască, placa legănându-se în spatele lor asemenea balonului unui țânc. Totuși, Tally nu vedea nicio funie.

— Unde mergem? întrebă Shay.

— Știu un pod.

— Dar o să trăncănească.

— Nu și asta. E un prieten vechi.

TOTUL S-A ȘTERS

Tally căzu. Din nou.

De data asta, căderea nu mai duru la fel de mult. În momentul în care picioarele îi alunecară de pe placă, se relaxă, așa cum îi spusese Shay să facă. Să te răsucești nu era cu mult mai rău decât să fii ținută de brațe și învârtită prin aer de tatăl tău, în copilărie. Dacă tatăl tău se întâmpla să fie un om cu puteri supraomenești, simțeai că îți smulge brațele cu totul.

Dar inerția trebuia să se ducă undeva, îi explicase Shay. Și să te învârtești era mai bine decât să te izbești de un copac. Aici, în Parcul Cleopatra, erau mulți copaci.

După câteva rotații, Tally se trezi cuprinsă de încheieturile mâinilor și coborâtă în iarbă, amețită dar teafără.

Shay zbură în sus, oprindu-și placa elegant, ca și cum s-ar fi născut pe așa ceva.

— A părut ceva mai bine.

— Nu *am simțit* că e mai bine.

Tally scoase o brățară de protecție și își frecă încheietura mâinii, care se înroșise. Își simțea degetele slăbite.

Brățara era grea și solidă. Brățările de protecție aveau metal înăuntru, pentru că funcționau cu magneti, la fel ca și plăcile. Ori de câte ori picioarele lui Tally alunecau, brățările preluau toate mișcările și o împiedicau să se prăbușească, asemenea unui gigant prietenos care o apără de pericol și o oprește din cădere.

De încheieturi. Din nou.

Tally își scoase și cealaltă brățară și își frecă pielea.

— Nu renunța! Aproape că ai reușit.

Placa lui Tally porni de una singură, împingându-se în gleznele ei precum un câine care își cere iertare. Își încrucișă brațele și își frecă umerii.

— Aproape am reușit să mă frâng în două, vrei să spui.

— Așa ceva nu se întâmplă. Eu am căzut de mai multe ori decât un pahar cu lapte în *montagnes russes*.

— În ce?

— Nu contează. Hai, încă o încercare.

Tally oftă. Nu o supărau doar încheieturile mâinilor. Genunchii o dureau pentru că se ghemuia, răsucindu-se atât de repede, încât i se părea că trupul ei cântărește o tonă. Shay numea asta „gravitație înaltă”, care avea loc ori de câte ori un obiect aflat în mare viteză își schimba direcția.

— Să zbori cu placa *pare* foarte distractiv, ca și cum ai fi o pasăre. Dar, de fapt, e foarte mult de muncă.

Shay ridică din umeri.

— Probabil că și pentru pasăre e foarte mult de muncă. Să dai tot timpul din aripi?

— Poate. Se schimbă în bine?

— Pentru păsări? Nu știu. Pe placă? Absolut!

— Așa sper.

Tally își puse brățările și pași pe placă. Aceasta se clătină un pic, ca să se adapteze la greutatea ei, asemenea unei tram-buline.

— Verifică-ți senzorul de la buric.

Tally atinse inelul din buric, de care Shay prinsese micul senzor. Transmitea plăcii unde se afla centrul de greutate al lui Tally, precum și schimbarea poziției acestuia. Senzorul percepea până și mușchii stomacului, pe care — s-a dovedit — cei care zboară cu placa îi încordează în anticiparea răsucirilor. Placa era suficient de inteligentă să învețe gradual felul în care se mișca trupul ei. Cu cât Tally exersa mai abitir, cu atât placa rămânea mai mult sub picioarele ei.

Desigur, și Tally trebuia să învețe. Shay tot spunea că, dacă picioarele nu sunt la locul potrivit, atunci nici cea mai deșteaptă placă din lume nu te poate susține. Suprafața avea noduri pentru tracțiune, dar este uluitor cât de ușor se putea aluneca de pe ea.

Placa avea forma ovală, era lungă cât jumătate din înălțimea lui Tally și era neagră cu pete argintii, ca un ghepard — singurul animal din lume care putea să alerge mai rapid decât zbura placa. Era prima placă a lui Shay și nu o reciclase niciodată. Până astăzi, atârnase pe perete deasupra patului ei.

Tally pocni din degete, își îndoi genunchii când se ridică în aer și se aplecă în față, ca să prindă viteză.

Shay venea după ea, rămânând un pic în urmă.

Copacii începură să treacă în viteză pe lângă Tally, biciuindu-i brațele cu acele ascuțite, perene. Placa nu o lăsa să se izbească de nimic solid, însă nu se sinchisea de ramuri.

— Desfă-ți brațele! Și ține picioarele depărtate! strigă Shay pentru a mia oară.

Agitată, Tally își împinse în față piciorul stâng.

În capătul parcului, Tally se sprijini pe piciorul drept, iar placa făcu o cotitură lungă și abruptă. Își îndoi genunchii, sporind greutatea pe măsură ce revenea în locul de unde pleaseră.

Acum Tally se grăbea spre steagurile de slalom, aplecându-se când acestea se apropiau. Simțea cum vântul îi usca buzele, ridicându-i părul prins în coadă.

— Vai de mine, șopti ea.

Placa trecu în goană pe lângă primul steag, iar Tally se aplecă înspre dreapta cu putere, ținându-și brațele desfăcute, ca să-și mențină echilibrul.

— Schimbă! strigă Shay.

Tally își răsuci corpul, ca să aducă placa sub ea și înainte, ocolind steagul următor. După ce trecu de acesta, se răsuci din nou.

Dar picioarele erau prea apropiate. Nu din nou! Pantofii îi alunecară pe suprafața plăcii.

— Nu! strigă ea, strângând din degetele picioarelor și cuprinzând aerul cu palmele, gata de orice ca să se mențină pe placă.

Pantoful drept alunecă pe marginea plăcii până când văzu sub degete imaginea copacilor.

Copacii! Era aplecată aproape de tot, trupul paralel cu solul.

Steagul trecu pe lângă ea și, deodată, totul se termină. Placa trecu sub Tally, iar ea reveni la poziția corectă.

Reușise să ia curba!

Tally se răsuci ca să o privească pe Shay.

— Am reușit! strigă ea.

Și căzu.

Amețită de răsucire, placa încercase să execute o curbă și o lăsase să cadă. Tally se relaxă, cu brațele drepte și lumea învârtindu-se în jurul ei. Când coborî în iarbă râdea, legănându-și brățelele.

Și Shay râdea.

— *Aproape* că ai reușit.

— Nu! Am ocolit steagurile. Ai văzut.

— Bine, bine. Ai reușit. Shay râse, coborând în iarbă. Dar nu mai dansa așa pentru asta. Nu este cool, Zbanghio!

Tally scoase limba. În ultima săptămână, Tally învățase că Shay folosea această poreclă urâtă doar ca să o dezumfle. Shay insistase să-și spună una alteia pe numele real în majoritatea timpului, iar Tally se obișnuise repede cu asta. De fapt, îi plăcea. Nimeni în afară de Sol și Ellie — părinții ei — și câțiva profesori de modă veche nu-i mai spusese „Tally”.

— Cum vrei tu, Slăbănoago! A fost grozav.

Tally se lăsă să cadă în iarbă. O durea tot corpul și fiecare mușchi era epuizat.

— Îți mulțumesc pentru lecție. Nu e nimic mai grozav ca zborul.

Shay se așează în apropiere.

— Nu te plictisești niciodată pe o placă...

— Nu m-am mai simțit atât de bine de când cu...

Tally nu îi spuse numele. Se uită spre cer, care avea o nuanță minunată de albastru. Un cer perfect. Începuseră de abia după-amiaza târziu. Deasupra, câțiva nori aflați la înaltă altitudine prindeau nuanțe roz, chiar dacă mai erau ore bune până la apus.

— Așa e, căzu de acord Shay. Nici eu. Mă săturasem să-mi petrec timpul singură.

— Tu cât mai ai?

Shay răspunse instantaneu:

— Două luni și douăzeci și șase de zile.

Tally rămase ca trăsniță.

— Ești sigură?

— Bineînțeles că sunt sigură.

Tally simți cum un zâmbet larg îi luminează fața și se rostogoli pe iarbă, râzând.

— Asta e o glumă foarte bună. Suntem născute în aceeași zi!

— Nu se poate!

— Ba da, se poate. E perfect. O să devenim frumoase împreună.

Shay păstră tăcerea preț de câteva clipe.

— Da, așa cred.

— Nouă septembrie, corect?

Shay încuviință.

— E atât de cool! Nu cred că aș putea să mai pierd o prietenă. Știi? Acum nu trebuie să ne mai temem că una o abandonează pe cealaltă. Nici măcar o singură zi.

Shay se ridică în picioare. Zâmbetul îi dispăruse de pe chip.

— Oricum, n-aș face asta.

Tally clipi.

— N-am spus că ai face-o, dar...

— Dar ce?

— Dar când te schimbi, mergi în Orașul Noilor Frumuseți.

— Și? Frumuseților li se permite să se întoarcă aici, știi bine. Sau să scrie.

Tally pufni.

— Doar că n-o fac.

— Eu aș face-o.

Shay privi dincolo de râu, către vârfurile turnurilor de petrecere, și începu să-și roadă o unghie.

— La fel și eu, Shay. Aș veni să te văd.

— Ești sigură?

— Da. Firește.

Shay ridică din umeri și se lăsă pe spate ca să privească norii.

— Bine. Dar nu ești prima persoană care face promisiunea asta, să știi.

— Da, știu.

Păstrară tăcerea preț de câteva clipe. Norii se rostogoleau încet spre soare, iar aerul devenea tot mai rece. Tally se gândi la Peris și încercă să-și amintească felul în care se uita în urma lui, pe când era Năsosul. Cumva, nu-și mai amintea fața lui urâtă. Ca și cum acele câteva minute în care îl văzuse frumos șterseseră o viață întreagă de amintiri. Tot ce putea să vadă acum erau Peris cel frumos, ochii aceia și zâmbetul.

— Mă întreb de ce nu s-au întors niciodată, spuse Shay. Măcar în vizită.

Tally înghiți în sec.

— Pentru că noi suntem urâte, Slăbănoago! De-asta!

ÎNFRUNTAREA VIITORULUI

— Iată cea de-a doua opțiune.

Tally își atinse inelul-interfață, iar imaginea de pe perete se schimbă.

Această Tally avea fața netedă, pomeți foarte ridicați, ochi verzi, profunzi, de pisică, și o gură mare, care se unduia într-un zâmbet atotștiutor.

— Este cu totul altceva.

— Da. Am îndoieli că este legal.

Tally umblă la parametrii formei ochilor, trăgând arcada sprâncenelor în jos, până aproape de normal. Unele orașe permitau operațiile exotice — doar pentru noile frumuseți —, dar era de notorietate faptul că autoritățile de aici erau conservatoare. Se îndoia că un doctor s-ar mai fi uitat și o a doua oară la această transformare, dar era distractiv să împingi softurile până la limită.

— Ți se pare că arăt prea înspăimântător?

— Nu. Arăți ca o adevărată pisicuță.

Shay chicoti.

— Din nefericire, nu la modul figurat. Chiar arăți ca o pisică ce mănâncă șoareci.

— Bine, trecem mai departe.

Următoarea Tally era un model morfologic mai aproape de standarde. Avea ochii căprui, migdalați, părul lung, negru, cu breton bogat, iar buzele întunecate erau setate să fie cât mai pline.

— Destul de banal, Tally.

— Ei, haide! Am lucrat la modelul ăsta multă vreme. Cred că așa arăta grozav așa. Are ceva din Cleopatra.

— Știi, spuse Shay, am citit că adevărata Cleopatra nu era chiar așa de frumoasă. Seducea pe toată lumea prin inteligență.

— Da, sigur. Ai văzut vreo imagine cu ea?

— N-aveau camere de luat vederi pe vremea aia, Zbhanghio.

— Exact. Atunci de unde știi că era urâtă?

— Pentru că așa au scris istoricii vremii.

Tally ridică din umeri.

— Probabil că era o frumusețe clasică, iar ei habar n-aveau. Pe atunci, aveau idei ciudate despre frumusețe. Nu știau nimic despre biologie.

— Norocul lor.

Shay privea pe fereastră.

— Așadar, dacă ești de părere că toate fețele mele sunt atât de aiurea, de ce nu îmi arăți câteva de-ale tale?

Tally goli ecranul și se așază din nou în pat.

— Nu pot.

— Știi să critici dar nu suporti critica, nu-i așa?

— Nu, chiar nu pot. Nu am creat nicio față.

Tally rămase cu gura căscată. Toată lumea își crea chipuri, chiar și țâncii, pentru care era prea devreme, căci structura osoasă mai avea până să se definitiveze. Era o mare pierdere de vreme să cercetezi modurile diferite în care poți să arăți atunci când devii, în sfârșit, o frumusețe.

— Nici măcar una?

— Poate, când eram mică. Dar prietenii mei și cu mine ne-am oprit din jocul ăsta acum multă vreme.

— Ei bine, ar trebui să rezolvăm treaba asta chiar acum, spuse Tally ridicându-se.

— Aș prefera să zbor cu placa.

Cămașa lui Shay se smucea. Tally își imagina că Shay dormise cu senzorul prins de buric, dându-se cu placa în vis.

— Mai târziu, Shay. Nu pot să cred că nu ai nici măcar o singură imagine cu tine transformată. *Te rog!*

— E o prostie. Oricum, doctorii fac în mare ce vor ei, indiferent ce le spui.

— Știu, dar e *distractiv*.

Shay își dădu ochii peste cap ostentativ, dar în cele din urmă încuviință. Se ridică din pat și se lăsă pe podea, în fața ecranului, dându-și părul la o parte.

Tally pufni.

— Așadar, ai mai făcut asta!

— Când eram mică, ți-am spus.

— Sigur.

Tally porni inelul-interfață pentru a aduce un meniu pe ecran și activă mausul clipind de mai multe ori. Camera ecranului emise un laser, iar un grilaj verde apăru pe chipul lui

Shay, un câmp de pătrățele care reproduceau forma pomeților, nasului, buzelor și frunții.

Câteva secunde mai târziu, două fețe apărură pe ecran. Amândouă erau Shay, dar existau diferențe vizibile: una părea sălbatică, ușor supărată; cealaltă avea o expresie ușor distantă, ca și cum ar fi visat cu ochii deschiși.

— E ciudat cum funcționează, nu-i așa? întrebă Tally. Parcă ar fi două persoane diferite.

Shay încuviință.

— Înfrorător.

Chipurile urâte erau întotdeauna asimetrice, jumătățile nefiind niciodată identice. Așadar, primul lucru pe care îl făcea un program de transformare era să ia fiecare jumătate a chipului și să o dubleze, ca și cum ar fi ținut o oglindă chiar în mijloc, pentru a crea două exemple de simetrie perfectă. Deja, ambele chipuri simetrice ale lui Shay arătau mai bine decât originalul.

— Așadar, Shay, care crezi că este jumătatea bună?

— De ce trebuie să fiu simetrică? Prefer să am un chip cu două jumătăți diferite.

Tally oftă.

— Țsta e un semn de stres din copilărie. Nimeni nu vrea să arate așa.

— Hei, n-aș vrea să apar stresată, pufni Shay și indică chipul mai sălbatic. În fine. Partea dreaptă e mai bună, nu crezi?

— Eu îmi urăsc partea dreaptă. Întotdeauna încep cu stânga.

— Da, mă rog, mie mi se întâmplă să-mi placă jumătatea dreaptă. Pare mai dură.

— Bine. Tu ești șefa.

Tally clipi, iar jumătatea dreaptă umplu ecranul.

— Mai întâi, elementele de bază.

Softul preluă comenzile. Ochii începură să crească, reducând dimensiunea nasului. Pomeții lui Shay se ridicară, iar buzele deveniră un pic mai pline (oricum, erau deja aproape de dimensiunile standard ale frumuseților). Orice roșeață dispăru, iar pielea îi deveni netedă, fără cusur. Craniul se mișcă ușor sub trăsături, unghiul frunții înclinându-se în spate. Bărbia deveni mai bine definită, iar maxilarele — mai puternice.

Când termină, Tally fluieră.

— Uau, deja arată foarte bine.

— Grozav, oftă Shay. Arăt ca orice altă frumusețe din lume.

— Sigur, de-abia am început. Ce-ai zice să-ți adăugăm niște păr?

Tally clipi căutând prin meniuri și alegând un stil la întâmplare.

Când imaginea de pe ecran se schimbă, Shay se lăsă pe podea, hohotind. Coafura înaltă se ridica deasupra feței înguste, făcând-o să arate ca o nătăngă. Părul blond platinat nu se potrivea câtuși de puțin cu pielea ei măslinie.

Tally de-abia reuși să vorbească, pentru că și ea chicotea.

— Bine, poate nu chiar așa.

Mai caută printre stiluri, oprindu-se asupra unei frizuri clasice. Păr brunet, tuns scurt.

— Să terminăm de aranjat fața întâi.

Mișcă sprâncenele, arcuindu-le mai dramatic, și adăugă rotunjime obrazilor. Shay era încă prea slabă, chiar și după ce softul de transformare o adusese aproape de standard.

— Poate ceva mai luminoasă?

Tally schimbă nuanța pielii, apropiind-o de cea de bază.

— Hei, Zbanghio, spuse Shay, până la urmă, a cui e fața asta?

— Mă joc doar, răspunse Tally. Vrei să încerci?

— Nu. Vreau să zbor cu placa.

— Sigur, grozav. Dar mai întâi să rezolvăm asta.

— Cum adică să rezolvăm asta, Tally? Poate mie mi se pare că fața mea este în regulă deja!

— Da, este grozavă, răspunse Tally, dându-și ochii peste cap. Pentru o urâtă.

Shay o muștră:

— Adică nu mă suporti? Ai nevoie de o poză în minte ca să ți-o poți imagina în locul feței mele?

— Shay! Haide, ne distrăm doar.

— Nu e nimic distractiv în a ne face să ne simțim urâte.

— Dar *suntem* urâte!

— Tot jocul ăsta e proiectat ca să ne facă să ne urâm pe noi însene.

Tally gemu și se așeză din nou pe pat, privind tavanul. Shay era atât de ciudată uneori! Întotdeauna avea ceva împotriva operației, ca și cum cineva o *obliga* să împlinească șaisprezece ani.

— Da, iar lucrurile mergeau atât de bine pe vremea când toată lumea era urâtă... Sau ai pierdut lecția asta la școală?

— Da, da, știu, declamă Shay. Toată lumea îi judeca pe ceilalți pe baza înfățișării. Oamenii care erau mai înalți obțineau slujbe mai bune și erau votați politicieni, doar pentru că nu erau atât de urâți ca restul lumii. Bla, bla, bla!

— Da, și oamenii se omorau între ei pentru chestii precum culoarea diferită a pielii.

Tally clătină din cap. Indiferent de câte ori repeta asta la școală, tot nu-i venea să creadă.

— Și ce dacă oamenii seamănă acum? Este singurul mod de a-i face egali.

— Ce-ar fi să-i facă mai deștepți?

Tally râse.

— Slabe șanse! Oricum, era doar ca să vedem cum vom arăta tu și cu mine peste doar ... două luni și cincisprezece zile.

— Nu putem aștepta până atunci?

Tally închise ochii și oftă.

— Câteodată am impresia că nu pot.

— Nasol.

Simți greutatea lui Shay pe pat și o ușoară lovitură în braț.

— Hei, măcar să trăim la maximum. Acum putem să zburăm cu placa? Te rog?

Tally deschise ochii și văzu că prietena ei zâmbea.

— Bine, zburăm cu placa.

Se ridică și privi ecranul. Chiar și fără foarte mare efort, fața lui Shay era deja îmbietoare, vulnerabilă, sănătoasă ... frumoasă.

— Nu crezi că ești frumoasă?

Fără să privească, Shay ridică din umeri.

— Acea nu sunt eu. Este ideea unui comitet despre mine.

Tally zâmbi și o îmbrățișă.

— Totuși, o să fii tu. *Cu adevărat tu.* În curând.

FRUMOASE ȘI PLECTISITE

— Cred că ești gata.

Tally se opri — piciorul drept jos, piciorul stâng sus, genunchii îndoiți.

— Gata pentru ce?

Shay se lăsă dusă de curent. Erau cât de sus și de departe le puteau duce plăcile, chiar deasupra vârfului copacilor, la marginea orașului. Era uluitor cât de repede se obișnuise Tally să fie la așa înălțime, fără nicio susținere în afară de placă și brățări.

De sus, priveliștea era fantastică. În spatele lor, vârfurile clădirilor se ridicau în centrul Orașului Noilor Frumuseți, iar în jurul lor se afla centura verde, o pădure care separa frumusețile de vârstă mijlocie și pe cele de vârstă a treia de cele tinere. Generațiile vârstnice locuiau în suburbii, ascunse de dealuri, în șiruri de case mari, separate de fâșii de grădină în care să se joace copiii.

Shay zâmbi.

— Gata pentru o călătorie de noapte.

— O, știi, nu cred că vreau să traversez râul din nou, spuse Tally amintindu-și promisiunea făcută lui Peris.

Ea și Shay își împărtășiseră o mulțime de trucuri în decursul celor trei săptămâni, dar nu se mai întorseseră în Orașul Noilor Frumuseți din noaptea în care se întâlniseră.

— Până când vom fi întoarse din drum, desigur. După ce am făcut ultima oară, probabil că paznicii sunt peste...

— Nu vorbeam despre Orașul Noilor Frumuseți, o întrerupse Shay. Oricum, locul ăla e plictisitor. Ar trebui să hoinărim întreaga noapte.

— În regulă. Vrei doar să zburăm în jurul Orașului Urâților.

Shay scutură din cap, încă lăsându-se purtată de briză. Tally își schimbă centrul de greutate pe placă.

— Ce altceva mai e de văzut?

Shay își vâri mâinile în buzunare și își desfăcu brațele, transformându-și geaca într-o velă. Vântul o îndepărtă și mai mult de Tally. Din reflex, Tally își împinse vârfurile picioarelor în față, astfel încât placa ei să păstreze ritmul.

— Mai e mult de văzut.

Shay arată spre întinderea din fața lor.

— Suburbiile? Acela este orașul plicticoșilor.

— Nu suburbiile. Dincolo de ele.

Shay își lăsă picioarele să alunece în direcții diferite, până la marginile plăcii. Vântul rece al serii îi flutură fusta și o purtă pe Shay tot mai repede. Se îndrepta spre marginea centurii verzi. Depășea limitele impuse.

Tally își fixă picioarele în placă și se apropie de prietena ei.

— Ce vrei să spui? Să ieșim cu totul din oraș?

— Da.

— E o nebunie. Nu e nimic acolo.

— Sunt o mulțime de lucruri. Copaci adevărați, bătrâni de sute de ani. Munți. Și ruine. Ai fost vreodată acolo?

Tally clipi des.

— Desigur.

— Nu mă refer la o excursie cu școala. Ai fost vreodată acolo noaptea?

Tally își opri placa pe neașteptate. Ruinele Ruginite erau rămășițele unui vechi oraș, amintirea masivă a unor vremuri când erau prea mulți oameni, toți incredibil de proști. Și de urâți.

— Nici vorbă. Nu-mi spune că tu ai fost!?

Shay încuviință, iar Tally rămase cu gura căscată.

— E imposibil.

— Crezi că ești singura care cunoaște trucuri interesante?

— Ei bine, poate că te cred, spuse Tally.

Shay avea privirea aceea de care Tally învățase să se ferească.

— Dar dacă suntem prinse?

Shay râse.

— Tally, nu e nimic de văzut acolo, exact cum ai spus și tu. Nu e nimic și nu e nimeni care să ne prindă.

— Plăcile funcționează acolo? Funcționează ceva acolo?

— Cele speciale, da, dacă știi să le păcălești și pe unde să mergi. Și e ușor să treci de suburbii. Ții râul tot timpul. În aval e o apă învolburată, albă, prea tumultuoasă pentru barcazuri.

Tally rămase iar cu gura căscată.

— Tu chiar ai mai făcut asta înainte.

O pală de vânt umflă jacheta lui Shay care se îndepărtă, încă zâmbind. Tally trebui să-și încline placa și astfel să se miște din nou și să rămână destul de aproape cât să o audă pe Shay. Vârful unui copac îi atinse gleznele, iar pământul de sub acesta începu să se ridice.

— O să fie foarte amuzant! strigă Shay.

— Pare prea riscant.

— Haide! Vreau să-ți arăt asta de când ne-am întâlnit. De când mi-ai spus că ai distrus petrecerea frumoșilor ... și ai tras alarma pentru incendiu!

Tally înghiți în sec, dorindu-și să fi spus întregul adevăr despre noaptea aceea — anume că *se întâmplase* ca lucrurile să fie așa. Acum Shay părea să creadă că ea este cea mai cutezătoare fată din lume.

— De fapt, chestia cu alarma a fost un accident, în parte. Să spunem.

— Da, sigur.

— Vreau să spun că poate ar fi bine să așteptăm. Mai sunt doar două luni.

— O, așa e, spuse Shay. Doar două luni și vom fi captive dincoace de râu. Frumoase și plictisite.

Tally pufni.

— Mie nu mi se pare plicticos, Shay.

— Să faci ceea ce trebuie să faci este *întotdeauna* plicticos. Nu-mi pot imagina ceva mai îngrozitor decât să mi se ceară să mă distrez.

— Eu pot, spuse Tally încet. Să nu te distrezi niciodată.

— Ascultă, Tally, aceste două luni sunt singura noastră șansă de a mai face ceva cu adevărat cool. De a fi noi însene. După asta, o să fim frumuseți noi, frumuseți de vârstă mijlocie, frumuseți în vârstă.

Shay își lăasă brațele în jos, iar placa se opri din mișcare.

— Apoi, frumuseți moarte.

— Mai bine decât urâte moarte, spuse Tally.

Shay ridică din umeri și își deschise jacheta, transformând-o din nou în velă. Nu erau departe de marginea centurii verzi. Curând, Shay avea să primească un avertisment. Apoi, placa ei va începe să vorbească.

— În plus, argumentă Tally, doar pentru că ne operăm nu înseamnă că nu putem să facem chestii dintr-astea.

— Dar frumusețile nu fac niciodată așa ceva, Tally. Niciodată.

Tally oftă, ridicându-se din nou pe vârfuri, ca să o urmeze.

— Poate pentru că au lucruri mai bune de făcut decât trucuri pentru copii. Probabil că petrecerile din oraș sunt mai distractive decât să te plimbi printre ruine.

Ochii lui Shay aruncară scânteii.

— Sau poate că, după ce fac operația — în care îți macină și îți întind oasele ca să ajungă la dimensiunea corectă, îți jupoaie fața și tot corpul, îți bagă plastic în pomeți ca să arăți la fel ca toată lumea —, după ce treci prin toate astea, nu te mai interesează foarte multe.

Tally se înfioră. Nimeni nu îi mai descrisese operația în felul acesta. Nici măcar la cursul de biologie, unde intraseră în detalii, nu sunase atât de îngrozitor.

— Ei, hai, nici măcar n-o să știm că se întâmplă. O să visăm frumos tot timpul.

— Da, sigur.

O voce începu să se audă în capul lui Tally: *Avertisment, zonă restricționată.*

Soarele apusese și vântul devenise rece.

— Shay, hai să ne întoarcem. Se apropie vremea cinei.

Shay zâmbi și scutură din cap. Își scoase inelul-interfață. Acum nu mai putea să audă avertismentele.

— Să mergem în seara asta. Poți să zbori aproape la fel de bine ca mine acum.

— Shay...

— Fă asta împreună cu mine. Am să-ți arăt ceva, se numește *montagnes russes*.

— Ce înseamnă...

— *Al doilea avertisment. Zonă restricționată.*

Tally își opri placa.

— Shay, dacă mergi mai departe, o să fii prinsă și nu o să mai facem nimic în seara asta.

Shay ridică din umeri, în timp ce vântul o purta tot mai departe.

— Vreau doar să-ți arăt care este ideea mea de distracție, Tally. Înainte să fim frumoase și să ni se îngăduie doar ideea altora de distracție.

Tally scutură din cap, dorindu-și să spună că Shay o învățase deja să zboare cu placa, cea mai cool chestie pe care o știa. În mai puțin de o lună, ajunsese să simtă că erau cele mai bune prietene. Aproape ca atunci când îl cunoscuse pe Peris,

în copilărie, și știuseră imediat că vor fi împreună pentru totdeauna.

— Shay...

— Te rog!

Tally înghiți în sec.

— Bine.

Shay lăasă brațele în jos și își afundă vârfurile degetelor în placă, pentru a o opri.

— Serios? În seara asta?

— Sigur. Mergem la Ruinele Ruginite.

Tally își spuse că trebuie să se relaxeze. Nu era ceva chiar atât de groaznic, la urma urmelor. Încălca regulile tot timpul și oricum toată lumea mergea la ruine o dată pe an în excursiile școlare. Nu putea fi periculos.

Shay se întoarse de la marginea centurii, năpustindu-se asupra lui Tally și punându-și brațul în jurul ei.

— Așteaptă până vezi râul.

— Ai zis că are apa albă?

— Da.

— Cum adică?

Shay zâmbi.

— E apă. Dar mult mai frumoasă.

VÂLTORI

— Noapte bună.

— Somn ușor, răspunse camera.

Tally își puse o jachetă, apăsă pe senzorul prins de inelul de la buric și deschise fereastra. Nu era pic de vânt, iar râul era nemișcat, astfel încât fata putea zări fiecare detaliu al orașului oglindindu-se în el. Se părea că frumoșii aveau parte de un fel de eveniment. Zumzetul unei mulțimi uriașe traversa râul, ajungând până la ea, mii de urale ridicându-se și stângându-se. Turnurile de petrecere erau întunecate sub luna aproape plină, iar artificiiile sclipeau în nuanțe de albastru, atât de sus încât explodau fără să facă zgomot.

Orașul nu păruse niciodată atât de îndepărtat.

— Pe curând, Peris, spuse ea încet.

Țigla de pe acoperiș era udă de la ploaia din seara aceea. Tally se urcă cu grijă în colțul internatului, unde se aflau cren-gile unui vechi smochin. Cren-gile erau solide și le știa bine, prin urmare, coborî rapid prin întuneric, în spatele unui tom-beron.

După ce părăsi zona internatului, Tally privi înapoi. Cadrul format de umbrele care porneau dinspre internat părea atât de convenabil, aproape intenționat! Ca și cum ar fi fost normal ca urâții să se strecoare afară din când în când.

Tally scutură din cap. Începea să gândească precum Shay.

Se întâlnește la stăvilă, acolo unde râul se bifurca pentru a încerca Orașul Noilor Frumuseți. În noaptea asta, nu erau vâslăși care să tulbure întinericul, iar Shay își exersa mișcările pe placă atunci când Tally se apropie de ea.

— Trebuie să faci asta aici, în oraș? strigă Tally ca să acopere mugetul apei care gonea prin porțile stăvilăului.

Shay dansa pe placă, mutându-și centrul de greutate, evitând obiecte imaginare.

— Doar mă asiguram că funcționează. În caz că îți făceai griji.

Tally își privi placa. Shay păcălise supraveghetorul electronic, astfel încât acesta să nu trăcănească atunci când vor zbura noaptea sau vor depăși granițele orașului. Tally nu își făcea griji pentru țipetele supraveghetorului, ci mai degrabă se întreba dacă placa va zbura. Sau o va conduce drept într-un copac. Dar placa lui Shay părea să planeze foarte bine.

— Am venit cu placa până aici și nimeni nu a apărut să mă ducă înapoi, spuse Shay.

Tally își lăsa placa pe pământ.

— Mulțumesc pentru că te-ai asigurat. N-am vrut să mă port atât de prosteste.

— Nu te-ai purtat prosteste.

— Ba da. Trebuie să-ți spun ceva. În noaptea în care m-ai întâlnit, i-am promis prietenului meu, Peris, că nu-mi voi asuma riscuri mari. Știi, dacă dau de bucluc, ei se supără foarte tare.

— Cui îi pasă dacă se supără? Ai aproape șaisprezece ani.

— Dar dacă se supără suficient de tare încât să nu mă mai facă frumoasă?

Shay se opri din legănat.

— N-am auzit să se întâmple așa ceva vreodată.

— Nici eu. Dar poate că nu ni se spun lucrurile astea. Oricum, Peris m-a pus să promit că nu mă expun.

— Tally, nu crezi că a spus asta doar ca să nu mai treci pe acolo?

— Cum?

— Poate că te-a pus să promiți că o iei mai ușor ca să nu-l mai deranjezi. Să te facă să te temi să mergi iar în Orașul Noilor Frumuseți.

Tally încercă să răspundă, însă avea gâtul uscat.

— Ascultă, dacă nu vrei să vii, e în regulă, spuse Shay. Vorbesc serios, Zbanghio. Dar nu vom fi prinse. Și, dacă vom fi, o să-mi asum vina. O să le spun că te-am răpit, adăugă Shay râzând.

Tally se urcă pe placă și pocni din degete. Când întâlni privirea lui Shay, spuse:

— Vin cu tine. Am spus că vin.

Shay zâmbi și luă mâna lui Tally pentru o secundă, strângând-o.

— Grozav. O să fie distractiv. Nu distracția frumoșilor ...
Ceva real! Pune-ți astea.

— Ce sunt astea? Pentru vedere nocturnă?

— Nu. Ochelari pentru scufundări. O să-ți placă apa albă.

Ajunseră la vâltori zece minute mai târziu.

Tally trăise întreaga viață în apropierea râului. Lent și impunător, definea orașul, demarcând limitele dintre lumi. Dar nu își dăduse niciodată seama că, la doar câțiva kilometri în aval față de stăvilă, marea bandă de argint se transforma într-un monstru înfiorător.

Apa agitată era într-adevăr albă. Se izbea de pietre și trecea prin canalele înguste, catapultată în stropi luminați de lună, se despărțea, se reunea și curgea în cazane ce fierbeau la picioarele cascadei abrupte.

Shay plutea chiar deasupra torentului, atât de jos încât stârnea apa ori de câte ori se apropia. Tally o urmă la ceea ce considera ea că ar fi o distanță sigură, sperând ca placa ei păcălită să ezite să se izbească de pietrele învăluite în întuneric și de crengile copacilor. Pădurea de ambele părți era un spațiu negru, plin de copaci bătrâni și sălbatici, care nu semănau câtuși de puțin cu aspiratoarele de dioxid de carbon care decorau orașul. Norii luminați de lună străluceau printre crengi ca un tavan perlat.

De fiecare dată când Shay țipa, Tally știa că e pe cale să-și urmeze prietena printr-un perete de stropi care săreau din volbură. Unii străluceau ca niște perdele de mătase albă, luminați de lună, dar alții se iveau pe neașteptate din beznă. În plus, Tally se trezi că se izbește de arcurile de apă rece care se ridicau dinspre placa lui Shay, atunci când aceasta se afunda ori ieșea, dar măcar știa când venea o cotitură.

Primele câteva minute au fost groaznice. Dinții îi clănțăneau atât de tare, încât o dureau fălcile. Degetele de la picioare se strângeau în noii pantofi speciali, iar brațele și chiar degetele mâinilor se desfăceau pentru a menține echilibrul. Dar, treptat, Tally se obișnuie cu întunericul, cu urletul râului de dedesubt, cu apa rece care îi stropea fața pe neașteptate. Era mai sălbatică și mai rapidă ca oricând. Și niciodată nu ajunsese atât de departe. Râul se unduia înspre pădurea întunecată, în necunoscut.

În cele din urmă, Shay dădu din mâini și se opri, fundul plăcii cufundându-se în apă. Tally se ridică pentru a evita valul și își roti placa oprindu-se ușor.

— Am ajuns?

— Încă nu. Dar privește!

Shay arăta în direcția de unde veniseră.

Tally scoase o exclamație de uimire când văzu priveliștea. Orașul îndepărtat era o monedă strălucitoare cuibărită în întuneric, artificiile Orașului Noilor Frumuseți luminând albastru și rece. Trebuie să fi ajuns foarte sus. Tally vedea cum lumina lunii se rostogolea încet, ici și colo, pe deasupra dealurilor joase care înconjurau orașul, împinsă de un vânt ușor care de-abia atingează norii.

Nu trecuse niciodată noaptea dincolo de granițele orașului și nici nu-l văzuse vreodată luminat astfel, de atât de departe.

Tally își scoase ochelarii uzi și inspiră adânc. Aerul era plin de mirosuri pregnante, rășina plantelor perene, flori sălbatice, mirosul electric al apei învolburate.

— Frumos, nu?

— Da, răspunse Tally gâfâind. Este mai bine decât să te streкори prin Orașul Noilor Frumuseți.

Shay zâmbi fericită.

— Tare mă bucur că ești de părerea asta. Mi-am dorit atât de mult să vin aici! Dar nu singură, știi?

Tally privi pădurea din jur, încercând să pătrundă spațiile negre dintre copaci. Aceasta chiar era sălbăticia, unde orice se putea ascunde, nu un loc pentru oameni. Se cutremură la gândul că ar putea să se afle acolo de una singură.

— Acum încotro?

— Acum mergem.

— *Mergem?*

Shay își duse placa până la mal și se dădu jos.

— Da, e un filon de fier la aproximativ o jumătate de kilometru în direcția aia. Dar nu e nimic de aici până acolo.

— Despre ce vorbești?

— Tally, plăcile funcționează pe bază de levitație magnetică, nu? Trebuie să existe o sursă de metal în jur, altfel nu plutesc.

— Presupun că nu. Dar în oraș...

— În oraș este un grilaj de oțel îngropat în pământ, peste tot pe unde mergi. Aici trebuie să ai grijă.

— Ce se întâmplă dacă placa ta nu mai poate plana?

— Cade. Și nici brățările nu mai funcționează.

— O!

Tally se dădu jos de pe placă și o puse sub braț. O dureau toți mușchii din pricina călătoriei zbuciumate. Era plăcut să simtă din nou pământul sub picioare. Pietrele îi dădeau un

sentiment de siguranță, exact opusul plăcii sub picioarele-i tremurânde.

Totuși, după câteva minute de mers, placa începu să devină tot mai grea. Când zgomotul râului se estompă, rămânând în urmă, placa devenise o scândură de stejar sub brațul ei.

— Nu știam că cheștiile astea cântăresc atât de mult.

— Da, atâta cântărește o placă atunci când nu planează. Aici afli că orașul te minte cu privire la felul în care funcționează lucrurile cu adevărat.

Cerul se acoperise de nori și, în întuneric, frigul părea și mai intens. Tally ridică placa pentru a o cuprinde mai bine, întrebându-se dacă o să plouă. Îi ajunsese atâta apă.

— Cred că îmi place să fiu mințită în anumite privințe.

După ce urcară stâncile, Shay rupse tăcerea:

— E pe aici. E un filon natural de fier sub pământ. Îl poți simți în brățări.

Tally întinse o mână și se încruntă, câtuși de puțin convinsă. Dar, după un minut, simți că brățara o trage înainte, ca o fantomă. Placa începu să devină mai ușoară și, curând, ea și Shay plutiră din nou, trecând peste o culme și coborând în valea întunecată.

Pe placă, Tally își regăsi glasul pentru a pune o întrebare care o săcâia:

— Așadar, dacă plăcile au nevoie de metal, cum funcționează la râu?

— Se iau după aur.

— Poftim?

— Râurile provin din izvoare, care țâșnesc din interiorul munților. Așa că sunt întotdeauna metale pe fundul râurilor.

— Corect. Ca atunci când oamenii căutau aur?

— Da, exact. Dar plăcile preferă fierul. Nu tot ce strălucește e bun să te facă să zbori.

Tally se încruntă. Câteodată, Shay avea un fel misterios de a vorbi, ca și cum ar fi citat versurile unei formații pe care nimeni altcineva n-o asculta.

Era gata să întrebe, când Shay se opri fără veste și arătă în față.

Norii se risipeau, iar lumina lunii răzbătea printre aceștia, împrăștiindu-se peste vale. Se zăreau niște turnuri masive, care aruncau umbre ascuțite, cu evidente forme umane, ce se profilau pe câmpie în timp ce vârfurile copacilor se unduiau în vânt.

Erau Ruinele Ruginite!

RUINELE RUGINITE

Câteva ferestre goale le priveau în tăcere din scheletele clădirilor gigantice. Geamurile se spărseseră demult, lemnul putrezise și nu mai rămăsese nimic în afara ramelor de metal, a mortarului și a pietrelor care se sfărâmau sub presiunea vegetației care le invada. Privind în jos spre cadrele întunecate ale ușilor, lui Tally i se făcu pielea ca de găină la gândul să coboare ca să se uite prin ele.

Cele două prietene se strecurară printre clădirile în ruină, călătorind sus și încet, ca și cum n-ar fi dorit să tulbure fantomele orașului mort. Sub ele, străzile era pline de mașini arse, strânse unele în altele între ziduri. Indiferent ce distrusese acest oraș, oamenii încercaseră să scape. Tally își aminti din ultima excursie școlară pe care o făcuse la ruine că mașinile lor nu puteau plana. Doar alunecau pe roți de cauciuc. Locuitorii fuseseră prinși pe aceste străzi precum niște hoarde de șobolani într-un labirint în flăcări.

— Of, Shay, ești sigură că plăcile noastre nu se vor defecta? întrebă ea încet.

— Stai liniștită. Celor care au construit acest oraș, oricine ar fi fost ei, le plăcea să irosească metalul. Nu degeaba i se spune Ruinele Ruginite.

Tally n-avea cum să nege. Din pereții fiecărei clădiri țâșneau sulițe de metal, asemenea oaselor proeminente ale unui animal mort de multă vreme. Își aminti că locuitorii Ruinelor nu foloseau proptele suspendate. Toate clădirile erau joase, brute și masive. Aveau nevoie de un schelet de oțel care să le împiedice să se prăbușească.

Iar unele dintre ele erau atât de *mari*! Locuitorii Ruinelor nu aveau fabricile în subteran și munceau cu toții precum albinele într-un stup, în loc să lucreze acasă. Cea mai mică ruină de aici era mai mare decât cel mai mare internat din Orașul Urâților, mai mare chiar și decât Vila Garbo.

Văzându-le acum, noaptea, ruinele i se păreau încă și mai reale lui Tally. În excursiile școlare, profesorii le spuneau întotdeauna că locuitorii Ruinelor erau niște idiști. Mai că nu-ți venea să crezi că oamenii puteau locui în felul ăsta, dând foc pădurilor pentru a defrișa terenul, arzând petrol ca să obțină căldură și energie, încingând atmosfera cu armele lor. Dar în lumina lunii, își putea imagina oamenii cățărându-se pe mașinile în flăcări, încercând să scape din orașul prăbușit, intrând în panică în efortul lor de a părăsi mormanul instabil de metal și piatră.

Vocea lui Shay o smulse pe Tally din reverie.

— Haide, vreau să-ți arăt ceva.

Shay zbură până la marginea clădirilor, apoi pe deasupra copacilor.

— Ești sigură că putem...?

— Privește în jos!

Dedesubt, Tally văzu metalul sclipind printre copaci.

— Ruinele sunt mult mai mari decât lasă ei să se vadă, spuse Shay. Țin doar partea aceea a orașului în picioare pentru excursiile școlare, drept muzeu. Dar se întinde așa la nesfârșit.

— Cu mult metal?

— Da. Tone. Stai liniștită, am zburat peste tot.

Tally înghiți în sec, atentă la semnele ruinelor de dedesubt, bucuroasă că Shay menținea un ritm încet și plăcut.

Din pădure ieșea o formă, aidoma unei coloane vertebrale, care se ridica și cobora, precum un val înghețat. Ducea de parte, în întuneric.

— Iată!

— Bine, dar ce e asta?

— Se numește montagnes russes. Îți aduci aminte? Ți-am spus că o să-ți arăt unul.

— E drăguț. Dar la ce folosește?

— La distracție.

— Nu mai spune!

— Ba spun. Din câte se pare, locuitorii Ruinelor se distrau. E ca o pistă. Prindeau de metalul ăsta niște mașinuțe care mergeau cât puteau de repede. În sus, în jos și în cercuri. Seamănă cu zburatul cu placa, numai că nu zbori. Și era făcut dintr-un oțel care nu ruginea — pentru siguranță, presupun.

Tally se încruntă. Și-i imaginase pe acești locuitori doar muncind în stupi uriași de piatră și luptându-se să scape în cea ultimă, groaznică zi. Nu și-i imaginase distrându-se.

— Să facem asta, spuse Shay. Să ne distrăm la montagnes russes.

— Cum?

— Cu placa.

Shay se întoarse spre Tally și spuse pe un ton serios:

— Dar trebuie să mergi foarte repede. E periculos dacă nu te miști în viteză.

— De ce?

— O să vezi.

Shay se întoarse și porni în goană spre montagnes russes, zburând chiar pe deasupra șinelor. Tally oftă și se aplecă mult, luând-o după ea. Măcar chestia aia era de metal.

S-a dovedit a fi o călătorie grozavă. Era ca o cursă pentru placă, solidă, rambleiată la curbe, cu pante abrupte care urcau și coborau, ba chiar și cu bucle care o făceau pe Tally să zboare cu capul în jos, brățările activându-se atunci ca să o mențină pe placă. Era uluitor în ce stare bună se afla. Locuitorii Ruinelor trebuie să fi realizat construcția din ceva special, exact așa cum spusese Shay.

Șina mergea mult mai sus decât putea să ajungă o placă de una singură. În montagnes russes, chiar ți se părea că ești o pasăre atunci când pluteai.

Se răsucea într-un arc larg, încet, întorcându-se de unde pornise. Ultimul traseu începea cu un urcuș imens.

— Partea asta trebuie parcursă repede! strigă Shay peste umăr, pornind înainte.

Tally o urmă în viteză, pornind ca o rachetă pe șină. Putea vedea ruinele în depărtare: vârfuri frânte, întunecate, profilându-se

deasupra copacilor. Și, în spatele lor, o întindere luminată de lună, care putea fi marea. Chiar *erau* foarte sus!

Auzi un strigăt de plăcere când ajunse în vârf. Shay dispăruse. Tally se înclină înainte ca să mărească viteza.

Deodată, placa dispăru de sub ea. Pur și simplu, îi căzu de sub picioare, lăsând-o să zboare prin aer. Pista de sub ea pie-rise.

Tally își strânse pumnii, așteptând ca brățărilor să se activeze și să o ridice de brațe. Dar deveniseră la fel de inutile ca și placa, doar niște benzi inutile de metal, care o trăgeau în jos, spre sol.

— Shay! țipă ea căzând în beznă.

Apoi Tally văzu cadrul de metal în fața ei. Doar un mic fragment lipsea.

Deodată, brățărilor o traseră în sus și simți suprafața plăcii sub tălpi. Inerția o purtase de cealaltă parte a spațiului gol! Placa trebuie să fi zburat odată cu ea, chiar sub picioarele ei, în acele secunde îngrozitoare de cădere liberă.

Se trezi zburând în jos pe șine, la capătul cărora o aștepta Shay.

— Ești nebună! strigă ea.

— E super, nu?

— Nu! țipă Tally. De ce nu mi-ai spus că șinele sunt rupte?

Shay ridică din umeri.

— E mai distractiv așa.

— Mai *distractiv*?!

Inima îi bătea cu putere și vedea ciudat de clar. Era copleșită de furie și ușurare și... bucurie.

— Mă rog, e un fel de a spune. Dar tu ești jalnică!

Tally coborî de pe placă și porni prin iarbă, cu picioarele tremurându-i. Găsi o piatră suficient de mare și se așeză pe ea.

Shay sări de pe placă.

— Hei, îmi pare rău.

— A fost îngrozitor, Shay. *Cădeam*.

— Nu pentru multă vreme. Doar pentru câteva secunde. Parcă mi-ai spus că ai făcut bungee jumping de pe o clădire.

Tally o privi cu severitate.

— Da, am făcut, dar *știam* că nu o să mă prăbușesc.

— Adevărat. Dar, vezi tu, prima dată când m-a adus cineva la montagnes russes, nu mi-a spus despre spărtură. Și mi s-a părut foarte cool să aflu în felul acesta. Prima dată e cel mai grozav. Am vrut să simți și tu asta.

— Ție ți se pare *cool* să cazi?

— Mă rog, poate la început am fost un pic furioasă. Da, cu siguranță am fost.

Shay zâmbi larg.

— Dar mi-a trecut.

— Lasă-mă câteva secunde să-mi revin, Slăbănoago!

— Nu te grăbi.

Respirația lui Tally se potoli, iar inima începu să nu-i mai bată de parcă ar fi vrut să-i sară din piept. Dar mintea îi rămăsese limpede, ca în acele câteva secunde de cădere liberă, și se trezi întrebându-se cine dăduse primul de montagnes russes și câți alți urâți veniseră aici de atunci.

— Shay, cine ți-a arătat locul ăsta?

— Niște prietenii, mai mari decât mine. Urâți ca noi, care încearcă să-și dea seama cum funcționează lucrurile. Și cum să le păcălească.

Tally ridică privirea spre forma șerpuitoare a vechilor șine, plantele urcătoare încolăcindu-se pe scheletul de fier.

— Mă întreb de cât timp vin urâții aici.

— Probabil că de mult timp. Lucrurile astea se află de la unul la altul. Știi, o persoană își dă seama cum să păcălească placa, următoarea află de vâltori, iar o alta ajunge până la ruine.

— Atunci cineva e destul de curajos cât să sară în gaura din montagnes russes, spuse Tally, înghițind în sec. Ori să cadă întâmplător.

Shay încuviință.

— Dar cu toții devin frumoși la final.

— Sfârșit fericit, spuse Tally.

Shay ridică din umeri.

— De unde știi că se cheamă montagnes russes? Ai căutat undeva?

— Nu, spuse Shay. Mi-a spus cineva.

— Dar de unde știe?

— Tipul ăsta știe o mulțime de lucruri. Trucuri, chestii despre ruine. E super!

Ceva din vocea lui Shay o făcu pe Tally să se întoarcă și să o apuce de mână.

— Dar acum e frumos, presupun.

Shay își trase mâna și începu să-și roadă o unghie.

— Nu. Nu este.

— Păi credeam că toți prietenii tăi...

— Tally, poți să ții un secret? Un secret adevărat?

— Da. Sigur. Ce fel de secret?

— Nu poți spune nimănui nimic despre ce am să-ți arăt.

— Nu implică vreo căzătură liberă, nu?

— Nu.

— Bine. Jur!

Tally își ridică mâna care purta cicatricea făcută de ea și Peris.

— N-am să spun nimănui, niciodată.

Shay o privi adânc în ochi pentru o clipă, apoi încuviință.

— În regulă. Vreau să cunoști pe cineva. În seara asta.

— În seara asta? Dar nu ne întoarcem în oraș până la...

— Nu e în oraș, răspunse Shay zâmbind. E aici.

AȘTEPTÂNDU-L PE DAVID

— Asta e o glumă, nu?

Shay nu răspunse. Se întorseseră în inima ruinelor, în umbra celei mai înalte clădiri. O privea cu o expresie mirată.

— Cred că-mi aduc aminte cum să fac asta.

— Ce să faci?

— Să urc până acolo. Da, uite!

Shay își conduse placa înainte, lăsându-se în jos, ca să treacă printr-o gaură din peretele care se fărâmița.

— Shay?

— Stai liniștită. Am mai făcut asta.

— Cred că îmi ajunge inițierea din seara asta, Shay.

Tally nu mai avea chef de încă una dintre glumele lui Shay. Era obosită și drumul înapoi spre oraș era lung. Iar a doua zi era de serviciu în internat. Doar pentru că era vară nu însemna că putea dormi întreaga zi.

Dar Tally o urmă pe Shay prin spărtură. Probabil că ar fi durat mai mult să se certe.

Se ridicară în aer, plăcile folosind scheletul metalic al clădirii ca să se cațere. Era sinistru să fie acolo, să privească prin ferestrele sparte la formele dărăpănate ale celorlalte clădiri. Era ca și cum ar fi fost fantoma unui locuitor al Ruinelor, care privește cum orașul ei se prăbușește de-a lungul secolelor.

Tavanul lipsea și dădura de o imagine spectaculoasă. Norii dispăruseră cu toții, iar lumina lunii reliefa ruinele ascuțite, făcându-le să semene cu niște șiruri de dinți spărți. Tally își dădu seama că ceea ce zărise din *montagnes russes* fusese oceanul. De aici, apa strălucea ca o fâșie palidă de argint în lumina lunii.

Shay scoase un obiect din rucsacul de pe umăr, rupându-l în două.

Lumea se transformă într-o puzderie de scântei.

— Oho! Așa, orbește-mă! strigă Tally, acoperindu-și ochii.

— Ah, îmi pare rău!

Shay ținea artificiile în mâna întinsă. Pocneau cu putere în liniștea ruinelor, aruncând umbre pâlпăitoare prin interiorul lor. Chipul lui Shay arăta monstruos în lumina aceea, iar scântele săreau, pierzându-se în profunzimile clădirii năruite.

În cele din urmă, artificiile se stinseră. Tally clipi, încercând să alunge punctele pe care le vedea în fața ochilor. Vederea pe timp de noapte i se alterase, așa că de-abia mai distingea câte ceva, cu excepția lunii de pe cer.

Înghiți în sec, dându-și seama că artificiile puteau fi văzute de oriunde din vale. Poate chiar și de pe apă.

— Shay, acesta a fost un semnal?

— Da.

Tally privi în jos. Clădirile întunecate de dedesubt erau pline de sclipiri fantomatice, ecouri ale artificiilor care îi

arseseră în fața ochilor. Dându-și dintr-odată seama că aproape orbise, Tally simți stropii de transpirație rece curgându-i pe șira spinării.

— Cu cine ne întâlnim?

— Îl cheamă David.

— David? Ce nume bizar!

Lui Tally îi părea o invenție. Din nou se gândi că totul era o joacă.

— Așadar, el o să-și facă apariția aici? Tipul ăsta nu locuiește cu adevărat în ruine, nu-i așa?

— Nu. Locuiește foarte departe. Dar s-ar putea să fie prin apropiere. Vine uneori pe aici.

— Vrei să spui că e din alt oraș?

Shay o privi, dar Tally nu-i putu citi expresia feței în întuneric.

— Ceva de genul ăsta.

Shay își întoarse privirea spre orizont, de parcă ar fi căutat un semnal ca răspuns la propriu-i semnal. Tally își înfășură jacheta în jurul trupului. Stând nemișcată, începu să-și dea seama cât de frig se făcuse. Se întrebă cât de târziu era. Fără inelul-interfață, nu putea să afle.

Luna aproape plină cobora pe cer, așa că trebuia să fie trecut de miezul nopții, își aminti Tally din lecțiile de astronomie. În afara orașului, toate chestiile despre natură pe care le învățase la școală păreau mult mai utile. Își aminti cum apa de ploaie cobora pe munți și îmbiba pământul înainte de a ieși la suprafață, plină de minerale. Apoi își croia drum înapoi în mare, săpând albiile de râuri și canioane, vreme de secole. Dacă trăiai acolo, îți puteai conduce placa de-a lungul râurilor,

ca în vremurile îndepărtate, de dinainte de locuitorii Ruinelor, când predecesorii lor, nu atât de nebuni, călătoreau în bărci mici, făcute din lemn.

Vederea nocturnă reveni încet la normal, așa că reuși să scaneze orizontul. Oare vor apărea alte artificii în depărtare, drept răspuns la cele ale lui Shay? Tally spera că nu. Nu mai cunoscuse pe nimeni dintr-un alt oraș. Știa de la școală că, în unele orașe, se vorbeau alte limbi sau operațiile de înfrumusețare aveau loc de-abia când împlineai optsprezece ani și alte asemenea chestii ciudate.

— Shay, poate că ar trebui să pornim spre casă.

— Mai așteaptă puțin.

Tally își mușcă buza.

— Poate că David nu e prin zonă în seara asta.

— Da, poate. Probabil. Dar speram să fie aici.

Shay se întoarse cu fața spre Tally.

— Ar fi foarte cool să-l cunoști. E... diferit.

— Așa pare.

— Nu inventez nimic, să știi.

— Hei, te cred! spuse Tally, deși, când era vorba de Shay, nimic nu era sigur.

Shay se întoarse din nou spre orizont, rozându-și o unghie.

— Da, cred că nu e prin jur. Putem pleca, dacă vrei.

— E târziu și drumul înapoi e lung. Iar mâine trebuie să mă ocup de curățenie.

— Și eu, încuviință Shay.

— Ți mulțumesc pentru că mi-ai arătat toate astea, Shay. Totul a fost incredibil. Dar cred că încă un lucru cool m-ar ucide. Shay râse.

— În montagnes russes n-ai murit.

— A fost pe-aproape.

— Încă nu m-ai iertat pentru asta?

— O să te anunț când se întâmplă.

— În regulă, răspunse Shay, râzând din nou. Dar ține minte să nu spui nimănui despre David.

— Hei, am promis. Poți să ai încredere în mine, Shay. Sincer!

— Bine. Am încredere în tine, Tally.

Shay își îndoi genunchii, iar placa ei începu să coboare. Tally aruncă o ultimă privire în jur, uitându-se la ruinele care se întindeau dedesubt, pădurea întunecată, fâșia argintie a râului întinzându-se până la marea strălucitoare. Se întrebă dacă era cu adevărat cineva acolo sau dacă David nu era decât una dintre poveștile pe care urății le inventau ca să se sperie unii pe alții.

Dar Shay nu părea speriată. Era sincer dezamăgită că nimeni nu răspunsese la semnalul ei, de parcă întâlnirea cu David ar fi fost ceva mai spectaculos decât vârtoarea, ruinele și aventura în montagnes russes.

Indiferent dacă acesta exista sau nu, Tally se gândi că David era cât se poate de real pentru Shay.

Ieșiră prin spărtura din zid și zburară spre vârfurile ruinelor. Apoi urmară scheletul de fier până ajunseră în vale. În margine, plăcile începură să se poticnească și fetele se dădură jos. Așa obosită cum era, lui Tally căratul plăcii nu i se mai păru imposibil de data asta. Încetase să o considere o jucărie, precum balonul unui țânc. Placa devenise ceva mai solid, ceva care își respecta propriile reguli și care putea fi, în același timp, un obiect periculos.

Tally se gândi că Shay avea dreptate într-o privință: dacă stăteai tot timpul în oraș, totul devenea fals, într-un fel. Pre-cum clădirile și podurile susținute de legături suspendate sau săritul cu jacheta de bungee, de pe un acoperiș. Nimic nu era cu adevărat real. Era bucurioasă că Shay o adusese la ruine. Dezastrul rămas în urma locuitorilor Ruinelor dovedea măcar că lucrurile pot merge îngrozitor, dacă nu aveai grijă.

În apropierea râului, plăcile deveniră mai ușoare și cele două fete săriră pe ele recunoscătoare.

Shay gemu când porniră.

— Nu știi cum te simți tu, dar eu nu mai fac niciun pas în seara asta.

— Asta e cât se poate de clar.

Shay se aplecă în față și își mână placa spre râu, înfășurându-și jacheta în jurul umerilor, ca să se apere de stropii vâltorii. Norii dispăruseră, așa că putea vedea ruinele.

Clipi. Dinspre montagnes russes părea să vină o pâlpâire slabă. Poate că era doar un joc de lumini, o reflexie a lunii pe vreo bucată de metal neruginat.

— Shay? spuse ea încet.

— Vii sau ce faci? strigă Shay ca să acopere urletul râului.

Tally clipi din nou, dar nu mai zări pâlpâirea. În orice caz, erau prea departe. Dacă i-ar fi spus asta, Shay ar fi dorit să se întoarcă. Iar Tally nu mai voia să facă din nou călătoria aceea, sub nicio formă.

Și probabil că nu era nimic.

Tally inspiră adânc și strigă:

— Vino, Slăbănoago! Te provoc la întrecere!

Își mână placa înspre râu, trecând prin stropii reci și, pentru câteva clipe, lăsând în urmă râsetul lui Shay.

CEARTA

— Uită-te la toți ăștia! Ce prostănaci!

— Oare am arătat și noi așa?

— Probabil. Însă, doar pentru că noi am fost prostănace nu înseamnă că ei nu sunt.

Tally încuviință, încercând să-și aducă aminte cum era să ai vârsta de doisprezece ani și cum arăta internatul în prima ei zi acolo. Își amintea cât o intimidase clădirea. Îi păruse mult mai mare decât casa lui Sol și Ellie, desigur, și mai mare decât barăcile în care mergeau cei mici la școală — câte un profesor și zece elevi în fiecare.

Acum, internatul părea atât de mic, provocând claustrofobie. Dureros de infantil, în nuanțe strălucitoare și cu scări capitonate. Atât de plicticos ziua și ușor de părăsit noaptea.

Noii urâți stăteau într-un grup compact, temându-se să se îndepărteze prea mult de ghidul lor. Fețele lor micuțe și urâte priveau internatul cu patru etaje, iar în ochii lor se citeau mirarea și groaza.

Shay își vârî capul înapoi pe fereastră.

— O să fie foarte distractiv.

— O să fie un tur de orientare pe care nu-l vor uita.

Vara avea să se încheie peste două săptămâni. Numărul elevilor din internatul lui Tally scăzuse constant de anul trecut, pe măsură ce seniorii împlineau șaisprezece ani. Era vremea ca un nou lot să le ia locul. Tally privi ultimii urâți care intrau în clădire, stângaci și nervoși, nepieptănați și lipsiți de coordonare. Cu siguranță, vârsta de doisprezece ani era una de cotitură, când te transformai dintr-o drăgălășenie mică într-o urâtenie mare și needucată.

Era o etapă din viața ei de care se bucura să scape.

— Ești sigură că o să funcționeze chestia asta? Întrebă Shay.

Tally zâmbi. Shay dădea rareori dovadă de precauție. Arată spre gulerul jachetei de bungee.

— Vezi lumina aceea micuță, verde? Înseamnă că funcționează. Este pentru urgențe, așa că-i tot timpul pregătită să funcționeze.

Mâna lui Shay se strecură sub jachetă ca să tragă de senzorul prins de buric, semn că era agitată.

— Și dacă știe că nu există nicio urgență reală?

— Nu e atât de inteligentă. Cazi și ea te prinde. Nu e nevoie de trucuri.

Shay ridică din umeri și își puse jacheta.

Împrumutaseră jacheta de la școala de arte, cea mai înaltă clădire din Orașul Urâților. O luaseră fără probleme de la demisol și nici măcar nu fuseseră nevoite să păcălească rastelul ca să o scoată. Cu siguranță, Tally nu voia să fie prinsă umblând la alarmele pentru incendiu, în caz că supraveghetorii

faceau legătura între ea și un anumit incident din Orașul Noilor Frumuseți, de la începutul verii.

Shay trase o vestă sport peste jacheta de bungee. Avea culorile specifice internatului și niciunul dintre profesorii de aici nu îi cunoștea fața foarte bine.

— Cum arăt?

— Ca și cum te-ai fi îngrășat. Îți stă bine.

Shay se încruntă. Detesta să i se spună Insecta-Băț, Ochi-de-Porc ori alta dintre celelalte porecle pe care urâții și le spun între ei. Câteodată, Shay susținea că nu-i pasă dacă face operația. Era o nebunie să vorbești așa, desigur. Shay nu era tocmai un *monstru*, dar nici o frumusețe naturală. La urma urmelor, nu existaseră decât vreo zece în întreaga istorie.

— Vrei să sari, Zbanghio?

— Am făcut asta deja, Shay. Înainte să te cunosc pe tine. Și, pe urmă, tu ești cea care a avut această idee extraordinară. Încruntarea lui Shay se transformă în zâmbet.

— E extraordinară, nu-i așa?

— Nici nu vor ști ce i-a lovit.

Așteptară până când noii urâți se strânseseră în bibliotecă pentru ca, așezați la mese, să urmărească un film de orientare. Shay și Tally se lăsară pe burtă, la ultimul etaj, acolo unde erau depozitate vechi cărți prăfuite. Priveau printre balustrade în jos, către grupul de elevi. Așteptară ca ghidul să poatolească sporovăiala urâților.

— Aproape că-i prea ușor, spuse Shay, desenându-și o pereche de sprâncene late, negre, deasupra celor naturale.

— Pentru tine e ușor. O să ieși pe ușă înainte ca cineva să-și dea seama ce s-a întâmplat. Eu trebuie să parcurg tot drumul în jos pe scări.

— Și ce dacă, Tally? Ce ne vor face dacă ne prind?

Tally ridică din umeri.

— Adevărat.

Își puse totuși peruca șatenă.

În timpul verii, când ultimii seniori împliniseră șaisprezece ani și deveniseră frumoși, năzbâtiile ajunseseră să fie tot mai multe și mai grave. Dar nimeni nu părea să fie pedepsit, iar promisiunea lui Tally către Peris părea să fi fost făcută în urmă cu atât de mult timp! Odată ce va fi frumoasă, nimic din ceea ce va face în această lună nu va mai conta. Era nerăbdătoare să lase totul în urmă, dar nu fără un final spectaculos.

Gândindu-se la Peris, Tally își puse un nas mare din plastic. Dăduseră o raită pe la camera de teatru din internatul lui Shay, cu o noapte înainte, și erau dotate cu recuzită pentru o mulțime de deghizări.

— Ești gata? întrebă ea, apoi chicoti auzindu-și vocea nazală provocată de nasul fals.

— Stai așa!

Shay apucă o carte mare și groasă de pe raft.

— Gata, începe spectacolul!

Se ridicară în picioare.

— Dă-mi cartea aia! strigă Tally la Shay. E a mea!

Urâții de dedesubt făcură liniște. Trebuia să reziste și să nu le privească fețele ridicate.

— Nici pomeneală, Nas-de-Porc! Eu m-am uitat pe ea prima!

— Glumești, Grăsano! Tu nici măcar nu știi să citești!

— O, da? Ei bine, citește *asta*!

Shay aruncă volumul spre Tally, care se lăasă în jos. Îl apucă și îl aruncă înapoi, izbind-o în plin pe Shay. Impactul o făcu să cadă peste balustradă.

Tally se aplecă înainte, privind-o cu ochii mari pe Shay, care se rostogolea spre podeaua principală a bibliotecii, trei etaje mai jos. Noii urâți țipară la unison, împrăștiindu-se care încotro ca să scape din calea corpului care se năpustea asupra lor.

O secundă mai târziu, jacheta de bungee se activă, iar Shay se ridică în aer, hohotind ca o nebună, cât o țineau plămâni. Tally mai așteaptă câteva clipe, privind cum groaza urâților se transformă în confuzie, atunci când Shay se săltă din nou, sări pe masă și se îndreptă spre ușă.

Tally aruncă volumul și se grăbi pe scări, sărind câte un șir întreg, până când ajunse la ieșirea din spate a internatului.

— O, a fost perfect!

— Le-ai văzut fețele?

— Nu, răspunse Shay. Eram ocupată să privesc podeaua care se îndrepta spre mine.

— Da, știu cum e, îmi amintesc săritura de pe acoperiș. Îți captează atenția.

— Apropo de fețe, ador nasul ăsta.

Tally chicoti, scoțându-l.

— Da, n-are niciun sens să fiu mai urâtă decât de obicei.

Chipul lui Shay se întunecă. Își șterse o sprânceană, apoi o privi cu severitate.

— Nu ești urâtă.

— Ei, haide, Shay.

— Nu, vorbesc serios.

Întinse mâna și atinse nasul real al lui Tally.

— Ai un profil grozav.

— Nu fi ciudată, Shay! Sunt urâtă. Și tu ești urâtă. Vom mai fi așa vreme de două săptămâni. Nu e nicio mare chestie. De exemplu, adăugă Tally râzând, tu ai o sprânceană gigantică și una mititică.

Shay își întoarse privirea, îndepărtându-și în tăcere deghizarea.

Erau ascunse în camerele de schimbare de lângă plajă, unde își lăsaseră inelele-interfață și un set de haine de rezervă. Dacă cineva le va întreba, vor spune că au fost să înoate în tot acest timp. Înotul era un truc grozav. Îți ascundea semnătura dată de căldura corpului, implica schimbarea hainelor și era scuza perfectă pentru nepurtarea inelului-interfață. Râul spăla toate relele.

Câteva minute mai târziu, se aruncară în apă, scufundând recuzita. Jacheta de bungee avea să se întoarcă în demisolul școlii de artă chiar în noaptea aceea.

— Vorbesc serios, Tally, spuse Shay, când ieșiră din apă. Nasul tău nu este urât. Și îmi plac și ochii tăi.

— Ochii mei? Ești de-a dreptul nebună! Sunt prea apropiați.

— Cine spune asta?

— Biologia.

Shay aruncă un pumn de apă înspre ea.

— Doar nu crezi toate prostiile astea! Cum că trebuie să arăți doar într-un singur fel și că toată lumea este programată să fie de acord...

— Nu e vorba despre ce cred, Shay. Chestia asta pur și simplu o știi. Ai văzut frumuseți. Arată... minunat!

— Arată toate la fel.

— Așa credeam și eu. Dar când am mers în oraș împreună cu Peris, am văzut o mulțime și ne-am dat seama că frumusețile arată diferit. Arată ca ele însele. Doar că mult mai subtil, pentru că nu mai sunt monstruoase.

— Nu suntem monstruoase, Tally. *Suntem* normale. Poate că nu suntem superbe, dar măcar nu suntem niște păpuși Barbie artificiale.

— Ce fel de păpuși?

Shay întoarce privirea.

— David mi-a vorbit despre ele.

— Ah, grozav! Din nou David.

Tally se îndepărtă și pluti pe spate, privind cerul și dorindu-și ca această conversație să ia sfârșit. Fuseseră la ruine de mai multe ori, iar Shay insistase de fiecare dată să aprindă artificii, însă David nu își făcuse apariția niciodată. Întreaga chestie o înspăimânta pe Tally, care trebuia să aștepte în orașul mort venirea unui individ care nu părea să existe. Era grozav să exploreze locul, dar obsesia lui Shay pentru David începea să o enerveze pe Tally.

— E real. L-am întâlnit de mai multe ori.

— Bine, Shay, David e real. Dar la fel de reală este și urătenia. Nu o poți schimba doar dorindu-ți asta sau spunându-ți că ești frumoasă. De-asta au inventat operația.

— Dar este o păcăleală, Tally. Tu ai văzut doar fețe frumoase întreaga ta viață. Părinții tăi, profesorii tăi, toată lumea de peste șaisprezece ani. Dar nu ai fost *născută* să te aștepți la acest tip de frumusețe de la toată lumea, tot timpul. Ai fost doar programată să gândești că toți ceilalți sunt urâți.

— Nu este vorba de programare, e doar o reacție naturală. Și, mai important decât atât, este justă. Pe vremuri, totul era la nimereală — unii oameni erau, *să zicem*, frumoși, iar majoritatea erau urâți întreaga lor viață. Acum toată lumea e urâtă... până când devine frumoasă. Nu mai există ratați.

Shay rămase tăcută o vreme, apoi spuse:

— Există ratați, Tally.

Tally se cutremură. Toată lumea știa despre urâții pe viață, puținii oameni la care operația nu funcționa. Nu îi vedeai prea mult. Li se permitea accesul în public, dar majoritatea preferau să se ascundă. Cine n-ar fi făcut-o? Urâții arată aiurea, dar măcar sunt tineri. Urâții *bătrâni* erau incredibili de-a binelea.

— Despre asta e vorba? Te temi că operația nu va funcționa? E o prostie, Shay. Tu nu ești monstruoasă. Peste două săptămâni o să fii la fel de frumoasă ca toți ceilalți.

— Dar nu vreau să fiu frumoasă.

Tally oftă. Iar spunea chestia asta.

— M-am săturat de orașul ăsta, continuă Shay. M-am săturat de reguli și de limite. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să devin o nouă frumusețe fără creier, care nu face decât să petreacă toată ziua.

— Haide, Shay. Ei fac tot timpul chestiile pe care le facem și noi: bungee jumping, zboară, se joacă cu artificii. Doar că ei nu trebuie să se furișeze.

— Nu au atâta imaginație cât să se furișeze.

— Ascultă, Slăbănoago, sunt alături de tine, spuse Tally pe un ton sever. E grozav să facem tot felul de năzbâtii! În regulă? Încălcarea regulilor e distractivă! Dar, în cele din urmă, trebuie să mai faci și altceva, nu doar să fii o urâtă mică și deșteaptă.

— Adică să fiu o frumoasă insipidă și plictisitoare?

— Nu, să devii adult. Te-ai gândit vreodată că, atunci când vei fi frumoasă, nu vei *avea nevoie* să faci năzbâtii și boacâne? Poate că urâtenia îi face pe urâți să se tot certe și să se ia unii de alții. Pentru că nu sunt fericiți cu ei înșiși. Ei bine, eu vreau să fiu fericită și dacă arăt ca o persoană reală înseamnă că fac primul pas.

— Eu nu mă tem să arăt cum arăt, Tally.

— Poate că nu, dar te temi de maturitate!

Shay nu spuse nimic. Tally pluti în tăcere, privind cerul, de abia reușind să vadă norii din pricina furiei. Voia să fie frumoasă, voia să-l vadă din nou pe Peris. I se părea că de o veșnicie nu mai vorbise cu el sau cu altcineva, exceptând-o pe Shay. O obosea toată chestia asta cu urâtenia și voia ca totul să se termine.

Un minut mai târziu, o auzi pe Shay înotând spre mal.

ULTIMA NĂZBÂTIE

Era ciudat, dar Tally se simțea tristă și nu avea ce să facă în privința asta. Știa că-i va lipsi priveliștea de la fereastră.

Petrecuse ultimii patru ani privind spre Orașul Noilor Frumuseți, nedorindu-și nimic altceva decât să traverseze râul și să nu se mai întoarcă. Probabil că de-asta fusese tentată de atâtea ori să iasă pe fereastră, învățând toate trucurile posibile ca să se strecoare în apropierea noilor frumuseți, să spioneze viața pe care avea s-o aibă și ea în cele din urmă.

Dar acum mai era doar o săptămână până la operație și timpul părea să treacă prea repede. Uneori, Tally și-ar fi dorit ca operația să se poată face gradat. Să-i rezolve întâi ochii sașii, apoi buzele și să traverseze râul în etape. Doar ca să nu trebuiască să privească pe fereastră pentru ultima oară, știind că nu avea să mai vadă niciodată această priveliște.

Fără Shay alături, lucrurile i se păreau incomplete și petrecerea tot mai mult timp aici, stând pe pat și privind la Orașul Noilor Frumuseți.

Desigur, nu prea mai avea multe lucruri de făcut în aceste zile. Acum, toată lumea din internat era mai tânără decât Tally, iar ea îi învățase deja trucurile cele mai bune pe cei din clasa următoare. Privise de zece ori toate filmele pe care le știa ecranul ei, până la unele foarte vechi, alb-negru, într-o engleză pe care de abia dacă o înțelegea. Nu avea cu cine să meargă la concerte, iar sporturile din internat erau plicticoase, acum când nu mai cunoștea pe nimeni din echipe. Toți ceilalți urâți o priveau cu invidie, dar nimeni nu vedea vreun sens în a se împrieteni cu ea. Probabil că era mai bine să se termine cu operația dintr-odată. Jumătate din timp, își dorea ca doctorii să o răpească în toiul nopții și să-i facă operația. Își putea imagina lucruri mult mai rele decât să se trezească frumoasă într-o dimineată. La școală spuneau că, acum, operația se putea face și celor care împliniseră cincisprezece ani. Să aștepți până la șaisprezece ani era doar o tradiție stupidă.

Dar era o tradiție pe care nimeni n-o puneă sub semnul îndoielii, cu excepția câtorva urâți. Așa că Tally mai avea o săptămână de așteptare în singurătate.

Shay nu mai vorbise cu ea de la marea ceartă. Tally încercase să-i scrie un mesaj, dar, văzându-l pe ecran, nu făcuse decât să se enerveze din nou. Și nu prea avea sens să rezolve lucrurile acum. După ce vor fi amândouă frumoase, nu vor mai avea niciun motiv să se certe. Și chiar dacă Shay o ura încă, îl va avea întotdeauna pe Peris și pe vechii ei prieteni, care o așteptau dincolo de râu, cu ochii lor mari și zâmbetele lor minunate.

Totuși, Tally petrecu foarte mult timp întrebându-se cum va arăta Shay când va fi frumoasă, cu trupul perfect, buzele deja

pline aduse la perfecțiune și unghiile roase dispărute pentru totdeauna. Probabil că îi vor face ochii de un verde mai intens. Sau poate una dintre noile culori — violet, argintiu sau auriu.

— Hei, Zbanghio!

Tally tresări auzind șoapta. Privi în întuneric și văzu o formă strecurându-se pe țiglele acoperișului înspre ea. Un zâmbet îi apăru pe față.

— Shay!

Silueta se opri pentru câteva clipe.

Tally nici măcar nu se obosi să șoptească.

— Nu sta acolo! Vino încoace, prostuț!

Shay se strecură pe fereastră, râzând, iar Tally o cuprinse într-o îmbrățișare puternică, veselă și caldă. Se dădură înapoi, încă ținându-se de mâini. Pentru o clipă, fața urâtă a lui Shay păru perfectă.

— Mă bucur grozav să te văd.

— Și eu, Tally.

— Mi-a fost dor de tine. Voiam să... Îmi pare rău pentru...

— Nu! o întrerupse Shay. Ai avut dreptate. M-ai făcut să mă gândesc. Voiam să-ți scriu, dar totul era așa de...

Shay oftă, iar Tally încuviință strângându-i mâinile.

— Da, era aiurea.

Rămaseră în tăcere câteva clipe, apoi Tally privi dincolo de prietena ei, pe fereastră. Dintr-odată, imaginea Orașului Noilor Frumuseți nu mai păru atât de tristă, ci luminoasă și tentantă, de parcă toate ezitățile ei dispăruseră. Fereastra deschisă era din nou încântătoare.

— Shay!

— Da?

— Hai să mergem undeva în noaptea asta. Să facem o năzbâtie de proporții.

Shay râse.

— Speram să spui asta.

Tally observă felul în care era îmbrăcată Shay. Avea un costum special pentru năzbâtii: toate hainele erau negre, părul era prins la spate și purta un rucsac pe un umăr. Zâmbea.

— Am deja un plan.

Se apropie de patul lui Tally, dându-și rucsacul jos. Când pășea se auzeau scârțâituri, iar Tally se amuză văzând că Shay purta pantofi sport, cu talpă de cauciuc. Tally nu mai urcase pe placă de zile bune. Să zboare singură era obositor și deloc distractiv.

Shay vărsă conținutul rucsacului pe pat și indică fiecare obiect.

— Localizator, aprinzător, purificator de apă.

Apucă două pernuțe strălucitoare, de mărimea unor sendvișuri.

— Acestea se transformă în saci de dormit. Și țin foarte cald.

— Saci de dormit? Purificator de apă? exclamă Tally. Trebuie să fie o năzbâtie grozavă! Mergem până la mare sau ce? Shay scutură din cap.

— Mai departe.

— O, super!

Tally își păstrează zâmbetul pe față.

— Dar mai avem doar șase zile până la operație.

— Știu ce zi este.

Shay deschise o geantă impermeabilă și vărsă conținutul alături de celelalte obiecte.

— Mâncare deshidratată pentru două săptămâni. Doar pui una dintre astea în purificator și adaugi apă. Orice tip de apă, adăugă ea chicotind. Purificatorul funcționează atât de bine, încât poți să și urinezi în el.

Tally se așază pe pat, citind etichetele de pe pachetele cu mâncare.

— Două săptămâni?

— Două săptămâni, două persoane, spuse Shay cu grijă. Patru săptămâni, o persoană.

Tally nu spuse nimic. Deodată, nu mai putu să privească obiectele de pe pat și nici să se uite la Shay. Privi pe fereastră, către Orașul Noilor Frumuseți, unde începuse jocul artificiiilor.

— Dar nu va dura două săptămâni, Tally. E mult mai aproape.

O dâră roșie se înalță în mijlocul orașului, artificiiile căzând apoi ca frunzele unei sălcii gigantice.

— Ce anume nu va dura două săptămâni?

— Să mergem până la locuința lui David.

Tally încuviință și închise ochii.

— Nu e ca aici, Tally. Ei nu separă pe nimeni, urâții de frumoși, noii de mijlocii și bătrâni. Și poți să pleci oricând vrei, oriunde vrei.

— De exemplu, unde?

— Oriunde. Ruine, pădure, mare. Și... nu trebuie să-ți faci operație.

— Cum?

Shay se așează lângă Tally, atingându-i obrazul cu un deget. Tally deschise ochii.

— Nu trebuie să arătăm ca toți ceilalți și să ne purtăm ca ei, Tally. Avem de ales. Ne putem maturiza oricum dorim.

Tally înghiți în sec. Simțea că îi era imposibil să vorbească, dar știa că trebuie să zică ceva. Forță cuvintele să iasă din gâtul uscat.

— Nu trebuie să fii frumoasă? E o nebunie, Shay. De câte ori ai vorbit în felul ăsta, am crezut că ești doar fraieră. Și Peris spunea aceleași lucruri.

— Chiar *eram* fraieră. Dar când ai spus că mă tem să mă maturizez, chiar m-ai pus pe gânduri.

— *Eu* te-am pus pe gânduri?

— M-ai făcut să-mi dau seama câte prostii aveam în cap. Tally, trebuie să-ți mai spun un secret.

Tally oftă.

— Bine. Presupun că mai rău de-atât nu se poate.

— Vechii mei prieteni, cei cu care ieșeam înainte să te cunosc pe tine ... Nu toți au devenit frumoși.

— Ce vrei să spui?

— Unii dintre ei au fugit, așa cum o să fac eu. Așa cum vreau să facem noi.

Tally o privi pe Shay în ochi, sperând să descopere că totul nu era decât o glumă. Dar privirea intensă de pe chipul ei rămase fermă. Era cât se poate de serioasă.

— Cunoști pe cineva care chiar a fugit?

Shay încuviință.

— Și eu trebuia să plec. Planificasem totul, cu vreo săptămână înainte ca primii dintre noi să împlinescă șaisprezece

ani. Furaserăm deja echipamentul de supraviețuire și îi spuseseam lui David că o să venim. Totul era aranjat. Asta s-a întâmplat acum patru luni.

— Dar tu nu ai ...

— Unii dintre noi au făcut-o, dar eu am fost lașă.

Shay privi pe fereastră.

— Și nu doar eu am fost lașă. Alți doi au rămas și au devenit frumoși. Probabil că și eu aș fi făcut-o, numai că te-am întâlnit pe tine.

— *Pe mine?!*

— Dintr-odată, mi-am dat seama că nu mai sunt singură. Nu mă mai temeam să mă întorc la ruine, să-l caut din nou pe David.

— Dar noi niciodată ...

Tally clipi.

— L-ai găsit în cele din urmă, nu-i așa?

— De abia acum două zile. Am ieșit în fiecare noapte de când noi am ... de când ne-am certat. După ce ai spus că mă tem să mă maturizez, mi-am dat seama că aveai dreptate. Am fost lașă o dată, dar nu mai era nevoie să fiu din nou.

Shay apucă mâna lui Tally și așteaptă până când ochii li se întâlniră.

— Vreau să vii cu mine, Tally.

— Nu, răspunse Tally, fără să se gândească, apoi scutură din cap. Stai! Cum se face că nu mi-ai zis nimic din toate astea înainte?

— Am vrut, numai că ți s-ar fi părut că sunt nebună.

— Dar chiar ești nebună!

— Poate. Dar nu în felul acela. De-asta voiam să-l cunoști pe David. Să vezi că totul e real.

— Nu pare real. La urma urmelor, ce e locul ăsta despre care vorbești?

— Se numește Ținutul de Fum. Nu este un oraș și nimeni nu se află la conducere. Și nimeni nu este frumos.

— Pare un coșmar. Și cum ajungi acolo, pe jos?

Shay râse.

— Glumești? Cu placa, la fel ca întotdeauna. Există plăci pentru distanțe lungi, care se încarcă de la soare, iar drumul este programat să urmărească râurile și alte repere. David o face tot timpul și ajunge până la ruine. El o să ne ducă la Ținutul de Fum.

— Dar cum *trăiesc* oamenii acolo, Shay? La fel ca locuitorii Ruinelor? Arzând lemne pentru foc și îngropându-și gu-noaiele peste tot? E greșit să locuiești în natură, doar dacă nu cumva vrei să trăiești ca un animal.

Shay scutură capul și oftă.

— Asta ți se spune la școală, Tally. Și ei au tehnologie. Și nu sunt ca locuitorii Ruinelor, nu ard copacii. Dar nu pun un zid între ei înșiși și natură.

— Și toți sunt urâți.

— Ceea ce înseamnă că nimeni nu este urât.

Tally reuși să râdă.

— Ceea ce înseamnă că nimeni nu este *frumos*, vrei să spui.

Rămaseră tăcute. Tally privea artificiiile, simțindu-se de o mie de ori mai rău decât înainte ca Shay să apară la fe-reastră ei.

În cele din urmă, Shay rosti cuvintele pe care Tally le gândea.

— O să te pierd, nu-i așa?

— Tu ești cea care fuge.

Shay își așeză pumnii pe genunchi.

— Este vina mea. Dacă ți-aș fi spus mai devreme, dacă ai fi avut mai mult timp să te obișnuiești cu ideea, poate că...

— Shay, nu m-aș fi obișnuit niciodată cu ideea. Nu vreau să fiu urâtă toată viața. Vreau ochi perfecți și buze perfecte, vreau ca toată lumea să mă privească și să exclame de uimire. Vreau ca toți cei care mă văd să întrebe *Cine este?* și să-și dozească să mă cunoască și să asculte ce am de zis.

— Mai degrabă eu aș avea ceva de zis.

— Cum ar fi? Azi am împușcat un lup și l-am mâncat?

Shay chicoti.

— Oamenii nu mănâncă lupi, Tally. Iepuri și căprioare, cred.

— O, dezgustător! Mulțumesc pentru imagine, Shay.

— Da, cred că o să mă rezum la legume și pește. Dar nu este vorba despre o tabără, Tally. Este vorba despre a deveni ceea ce îmi doresc să devin. Nu ceea ce consideră o comisie de chirurghi că ar trebui să devin.

— Ești încă tu însăși în interiorul tău, Shay. Dar când ești frumoasă, oamenii îți acordă mai multă atenție.

— Nu toată lumea gândește astfel.

— Ești sigură? Atunci poți să învingi evoluția, fiind inteligentă sau interesantă? Pentru că, dacă greșești... dacă nu te întorci până la vârsta de douăzeci de ani, operația nu va mai avea același efect. O să arăți aiurea pentru totdeauna.

— Nu mă mai întorc. Plec pentru totdeauna.

Lui Tally i se puse un nod în gât, dar se forță să spună:

— Iar eu nu merg.

Își luară rămas-bun sub stăvilă.

Placa pentru distanțe lungi a lui Shay era mai groasă, iar celulele solare atașate de aceasta străluceau. Ascunsese o ja-chetă încălzită și o pălărie sub pod. Tally se gândi că iernile în Ținutul de Fum erau friguroase și jalnice.

Nu-i venea să creadă că prietena ei chiar pleca.

— Poți să te întorci oricând. Dacă e aiurea acolo.

Shay ridică din umeri.

— Niciunul dintre prietenii mei nu s-a întors.

Aceste cuvinte o înfiorară pe Tally. Se putea gândi la o mulțime de motive îngrozitoare pentru care nimeni nu se întorsese.

— Ai grijă de tine, Shay.

— Și tu. N-ai să spui nimănui despre asta, da?

— Niciodată, Shay.

— Juri? Indiferent ce s-ar întâmpla?

Tally își ridică palma.

— Jur!

Shay zâmbi.

— Știam. Trebuia să te mai întreb o dată înainte să...

Scoase o foaie de hârtie și i-o întinse lui Tally.

— Ce e asta?

Tally o deschise și văzu câteva litere mazăgălite.

— Când ai învățat să scrii de mână?

— Cu toții am învățat pe când ne pregăteam să plecăm. Este o idee bună, dacă nu vrei ca supraveghetorii să-și vâre nasul în jurnalul tău. Asta este pentru tine. Nu trebuie să las nicio informație despre locul în care plec, așa că este cumva codificată.

Tally se încruntă, citind primul rând.

— „Mergi la scheletul de fier! Spărtura s-o ocolești!”

— Da. Pricepi? Doar tu poți să înțelegi mesajul, în cazul în care-l va găsi cineva. Poate îți vei dori să mă urmezi.

Tally dădu să spună ceva, dar nu reuși decât să încuviințeze.

— Pentru orice eventualitate, adăugă Shay.

Sări pe placă și pocni din degete, fixându-și rucsacul pe ambii umeri.

— Rămas-bun, Tally!

— Rămas-bun, Shay! Aș vrea...

Shay așteptă, tremurând un pic în aerul rece de septembrie. Tally încercă să și-o imagineze îmbătrânită, ridată, distrusă treptat, fără să fi fost vreodată frumoasă cu adevărat. Fără să învețe să se îmbrace cum trebuie ori cum să se poarte la un dans oficial. Fără ca cineva să o privească în ochi și să fie copleșit.

— Aș fi vrut să te văd cum o să arăți. Frumoasă, vreau să spun.

— Presupun că va trebui să-ți amintești de chipul meu în felul acesta, răspunse Shay.

Apoi se întoarse, iar placa o porni în sus, spre râu. Următoarele cuvinte ale lui Tally se pierdură în mugetul apei.

Operația

În ziua respectivă, Tally aștepta singură mașina.

A doua zi, după operație, părinții ei aveau să se afle în fața spitalului, împreună cu Peris și cu ceilalți prieteni mai vechi ai ei. Așa era tradiția. Dar i se părea ciudat că nimeni nu o conducea până acolo. Nimeni nu își lua rămas-bun de la ea, cu excepția câtorva urâți care se aflau în trecere. Îi păreau atât de tineri acum, în special cei din clasa celor nou-veniți, care se holbau la ea de parcă ar fi fost un dinozaur.

Întotdeauna îi plăcuse să fie independentă, dar acum Tally se simțea ca și cum ar fi fost un copilăș pe care nimeni nu vine să-l ia de la școală, singur și abandonat. E foarte aiurea să fii născut în septembrie.

— Tu ești Tally, nu-i așa?

Ridică privirea. Era un urât nou, ciudat de înalt, care trăgea de uniformă de parcă ar fi fost deja prea strâmtă.

— Da.

— Nu tu ești cea care va fi schimbată azi?

— Eu sunt, Scundule.

— Cum se face că ești atât de tristă?

Tally ridică din umeri. Oricum, ce-ar fi putut să înțeleagă această persoană, nici mică, nici mare, nici urâtă, nici frumoasă? Se gândi la ceea ce îi spusese Shay despre operație.

Ieri, îi făcuseră ultimele măsurători, rotind-o printr-un tub care prelua imagini. Oare ar trebui să-i spună acestui nou urât că, în această după-amiază, corpul ei avea să fie deschis, oasele modificate până căpătau structura potrivită, unele întinse sau umplute, cartilajul nasului și pomeții înlocuiți cu plastic programabil, pielea scoasă și replantată asemenea unui câmp de fotbal primăvara? Că ochii ei aveau să fie operați cu laser, ca să vadă perfect o viață întreagă, că implanturi reflectorizante aveau să fie inserate sub iris, ca să adauge străluciri de aur căpruiului banal? Că mușchii ei vor fi modelați după o noapte de electroșocuri și că toată grăsimea ei va fi extrasă o dată pentru totdeauna? Că dinții îi vor fi înlocuiți cu dinți de ceramică puternici precum aripile unei nave suborbitale și albi precum cel mai frumos porțelan din internat?

Spuneau că nu doare, cu excepția pielii noi, care ardea vreo două săptămâni de parcă te-ai fi expus prea tare la soare.

În timp ce detaliile operației îi bâzâiau în minte, își putea imagina de ce fugise Shay. Trebuia să treci prin multe ca să ajungi să arăți într-un anumit fel. Dacă oamenii ar fi fost mai deștepți, destul de evoluți încât să-i trateze pe toți ceilalți la fel, chiar dacă arătau diferit... Chiar dacă erau urâți.

Dacă Tally ar fi găsit argumentul potrivit ca să o facă să rămână!

Conversațiile imaginare reveniseră, dar mult mai rău decât după plecarea lui Peris. Se certase de o mie de ori cu Shay în

mintea ei — discuții lungi, aiurite despre frumusețe, biologie, maturizare. Toate momentele acelea petrecute printre ruine, când Shay îi vorbise despre urăți și frumoși, despre ceea ce se afla în oraș și dincolo de el, despre ceea ce era fals și ceea ce era real. Dar Tally nu își dăduse seama nici măcar o dată că prietena ei ar putea fugi, renunțând la o viață de frumusețe, strălucire, eleganță. Dacă ar fi spus ceea ce trebuia ... *Orice*.

Stând acolo, se simți de parcă nici măcar n-ar fi încercat.

Tally îl privi în ochi pe noul urât.

— Pentru că totul se reduce la asta: merită două săptămâni de arsuri solare pentru o viață în care să arăți superb.

Puștiul se scărpină în cap.

— Poftim?

— Ceva ce ar fi trebuit să spun și n-am făcut-o ... Asta e tot.

Magnetoglisorul spitalului își făcu apariția, în sfârșit, oprindu-se pe terenul școlii atât de lin, încât nu mișcă niciun fir din iarba proaspăt tunsă.

Șoferul era un frumos de vârstă mijlocie, care radia încredere și autoritate. Semăna atât de mult cu Sol, încât Tally era cât pe ce să-i spună pe nume.

— Tally Youngblood? întrebă el.

Tally văzuse deja licărul de lumină care îi citise retina, dar răspunse oricum:

— Da, eu sunt.

Bărbatul avea ceva care te împiedica să fii obraznic. Era înțelepciunea întruchipată, atât de serios și de oficial, încât Tally se trezi dorindu-și să se fi îmbrăcat frumos.

— Ești gata? N-ai luat prea multe cu tine.

Sacoșa ei de fâș era umplută doar pe jumătate. Toată lumea știa că noile frumuseți ajung oricum să recicleze majoritatea obiectelor pe care le aduceau cu ele. Urma să aibă haine noi, desigur, și toate jucăriile noi și frumoase pe care și le dorea. Ceea ce păstrase cu adevărat era biletul scris de Shay, ascuns într-un morman de prostioare.

— Am destule.

— Foarte bine, Tally. Ești foarte matură.

— Așa sunt eu, domnule.

Ușa se închise și magnetoglisorul porni.

Spitalul cel mare se afla în capătul Orașului Noilor Frumuseți. Acolo mergea toată lumea pentru operațiile serioase: cei mici, urâții, chiar și frumusețile bătrâne venite tocmai din Orașul Decăderii, pentru tratamente de prelungire a vieții.

Râul sclipea sub cerul fără nori, iar Tally își îngădui să se lase furată de splendoarea Orașului Noilor Frumuseți. Chiar și fără luminile nocturne și fără artificii, suprafețele de sticlă și metal ale orașului străluceau, siluetele neverosimile ale turnurilor de petrecere aruncând umbre subțiri peste insulă. Era mult mai frumos decât la Ruinele Ruginite, își dădu dintr-odată seama Tally. Nu atât de întunecat și de misterios, poate, dar mai viu.

Era timpul să nu mai fie supărată pe Shay. Viața avea să devină o mare petrecere, plină de oameni frumoși. Precum Tally Youngblood.

Magnetoglisorul coborî deasupra unuia dintre X-urile roșii de pe acoperișul spitalului, iar șoferul lui Tally o escortă

înăuntru, ducând-o spre o sală de așteptare. Un îngrijitor îi citi retina lui Tally, ca să-i afle numele, și îi spuse să aștepte.

— Ai vreo problemă? întrebă șoferul.

Ea îl privi în ochii limpezi și blânzi, dorindu-și să rămână. Dar nu i se părea prea matur să-l roage asta.

— Nu. Sunt în regulă. Mulțumesc.

El zâmbi și plecă.

Nu mai era nimeni altcineva în sala de așteptare. Tally se așeză și începu să numere plăcile din tavan. În timp ce aștepta, îi reveneau în minte conversațiile cu Shay, dar aici n-o mai tulburau la fel de mult. Era prea târziu ca să se răzgândească.

Tally și-ar fi dorit să aibă o fereastră prin care să privească la Orașul Noilor Frumuseți. Era atât de aproape acum! Își imagina noaptea următoare, prima noapte în care avea să fie frumoasă, îmbrăcată în haine noi, minunate (toate uniformele ei din internat fuseseră aruncate în containerul de reciclare), privind din vârful celui mai înalt turn de petrecere pe care îl putea găsi. Urma să privească luminile reflectându-se în râu, când era vremea culcării pentru cei din Orașul Urâților, știind că avea toată noaptea la dispoziție împreună cu Peris și noii ei prieteni, toți oamenii frumoși pe care-i va întâlni.

Oftă.

Șaisprezece ani. În sfârșit!

Nimic nu se întâmplă vreme de o oră. Tally bătea dара-bana cu degetele, întrebându-se dacă întotdeauna țineau urâtii să aștepte atâta vreme.

Apoi, bărbatul își făcu apariția.

Părea ciudat, nu semăna cu niciunul dintre frumoșii pe care îi văzuse Tally în viața ei. Era de vârstă mijlocie, asta era

sigur, dar cel care făcuse operația lucrase de mântuială. Era frumos, fără îndoială, dar era o frumusețe îngrozitoare.

În loc să pară înțelept și încrezător, bărbatul arăta rece, impunător, intimidant, asemenea unui animal de pradă. Când se apropie de ea, Tally începu să întrebe ce se întâmpla, dar o singură privire din partea lui o reduse la tăcere.

Nu mai întâlnise niciun adult care să o afecteze în acest fel. Întotdeauna simțise respect atunci când se afla față în față cu o frumusețe de vârstă mijlocie sau în vârstă. Dar în prezența acestui bărbat de o frumusețe crudă, respectul era însoțit de teamă.

Bărbatul spuse:

— E o problemă cu operația ta. Vino cu mine.

Tally merse cu el.

CIRCUMSTANȚELE SPECIALE

Magnetoglisorul acesta era mai mare, dar nu la fel de confortabil.

Călătoria se dovedi de departe mai puțin plăcută decât prima. Bărbatul care arăta ciudat zbura cu o nerăbdare aproape agresivă, lansându-se ca o piatră ca să treacă printre benzile de circulație, aplecându-se abrupt, ca o placă de zbor, la fiecare cotitură. Tally nu avusese niciodată rău de zbor, dar acum apucase mânerul scaunului și degetele i se albiseră. Se uita fix înspre pământ. Aruncă o ultimă privire spre Orașul Noilor Frumuseți care rămânea în urma lor.

O luară în josul râului, trecând peste Orașul Urâților, centura verde și inelul de transport, unde se aflau fabricile, care își scoteau capetele de sub pământ. Dincolo de un deal uriaș, hidos, mașina coborî spre un complex de clădiri pătrate, joase precum internatele cele urâte și pictate în culoarea ierbii uscate.

Aterizară cu o izbitură dureroasă; bărbatul o conduse spre una dintre clădiri și apoi pe niște holuri întunecate, colorate în galben și maro. Tally nu mai văzuse niciodată atâta spațiu

vopsit în nuanțe ale putreziciunii, de parcă scopul clădirii ar fi fost să producă greață locatarilor.

Mai mulți dintre cei de acolo semănau cu bărbatul.

Aveau cu toții ținute protocolare — costume de mătase neagră și gri —, iar fețele lor aveau aceeași expresie rece, de vultur. Atât bărbații, cât și femeile erau mai înalți decât prevedeau standardele și aveau o constituție mai solidă. Aveau ochii palizi, ca urâții. Erau și câțiva oameni normali, dar aceștia rămâneau insignifianți în fața siluetelor de prădători care se mișcau cu grație pe holuri.

Tally se întreba dacă acesta era locul unde erau duși oamenii atunci când operațiile nu aveau succes, când frumusețea se transforma în cruzime. Atunci de ce se afla ea aici? Nici măcar nu i se făcuse operația încă. Înghiți în sec. Dacă aceste frumuseți îngrozitoare au fost create astfel în mod intenționat? Oare atunci când au măsurat-o, cu o zi înainte, hotărâseră că nu se va potrivi niciodată modelului de frumusețe vulnerabil, cu ochi de căprioară? Poate că fusese deja aleasă să fie recreată pentru această lume diferită, ciudată.

Bărbatul se opri dinaintea unei uși de metal, la fel și Tally, în spatele lui. Se simțea din nou ca un copilăș, smucită de colo până colo de un fir invizibil tras de supraveghetor. Toată încrederea ei de urâtă-senior se evaporase în clipa în care îl văzu din nou la spital. Patru ani de năzbâții și independență dispăruți ca prin minune.

Ușa îi citi retina și se deschise, iar el îi făcu semn cu mâna să intre. Tally își dădu seama că bărbatul nu scosese niciun cuvânt de când o preluase de la spital. Inspiră adânc, ceea ce

îi făcu mușchii paralizați ai pieptului să se crispeze de durere, și reuși să bâiguie:

— Spuneți, vă rog.

— Înăuntru, răspunse el.

Tally zâmbi, punctând în tăcere o mică victorie, pentru că îl determinase să vorbească din nou. Dar făcu așa cum i se spusese.

— Sunt doctorița Cable.

— Tally Youngblood.

Doctorița Cable zâmbi.

— O, știu cine ești!

Femeia era o frumusețe crudă. Avea nasul acvilin, dinții ascuțiți, ochii de un cenușiu lipsit de reflexii. Vocea avea aceeași cadență lentă, neutră, asemenea unei povești de seară. Dar nu o făcu pe Tally să adoarmă. Avea o nuanță ascunsă în voce, asemenea unei bucăți de metal care scârțâie pe sticlă.

— Ai o problemă, Tally.

— Cam bănuisem asta, ăăă ...

Era ciudat că nu știa prenumele femeii.

— Doctorița Cable este suficient.

Tally clipi. În întreaga ei viață folosisese doar prenumele pentru a se adresa cuiva.

— Bine.

Își dresе glasul și reuși să vorbească în continuare, pe un ton sec.

— Problema mea este acum că nu știu ce se întâmplă. Așa că... de ce nu îmi spui?

— Tu ce crezi că se întâmplă, Tally?

Tally își închise ochii, ca să nu mai vadă unghiurile ascuțite de pe chipul femeii, pentru o vreme.

— Ei bine, acea jachetă de bungee *era* de rezervă, să știi, și am pus-o la loc.

— Nu e vorba despre vreo năzbâtie de felul ăsta.

Tally oftă și își deschise ochii.

— Nu. Mă gândeam eu.

— Este vorba despre o prietenă de-a ta. O persoană care lipsește.

Desigur. Shay mersese prea departe cu dispariția, lăsând-o pe ea să explice.

— Nu știu unde se află.

Doctorița Cable zâmbi. Doar dinții de sus i se vedeau atunci când zâmbea.

— Dar știi ceva.

— Cine sunteți voi? Și unde mă aflu? se rățoi Tally.

— Eu sunt doctorița Cable, răspunse femeia. Iar aici se află Circumstanțele speciale.

Mai întâi, doctorița Cable îi adresă o mulțime de întrebări.

— Nu o știi pe Shay de multă vreme, nu-i așa?

— Nu. Doar din vara asta. Eram din internate diferite.

— Și nu cunoșteai pe niciunul dintre prietenii ei?

— Nu. Erau cu toții mai mari decât ea. Se transformaseră deja.

— Ca prietenul tău, Peris?

Tally înghiți în sec. Oare câte cunoștea femeia aceasta despre ea?

— Da. Ca Peris și ca mine.

— Dar prietenii lui Shay nu au ajuns să fie frumoși, nu-i așa?

Tally inspiră adânc, amintindu-și promisiunea făcută lui Shay. Totuși, nu voia să mintă. Doctorița Cable avea să-și dea seama dacă o făcea, era sigură. Își crease destule probleme deja.

— De ce nu au ajuns să fie frumoși?!

— Ți-a povestit despre prietenii ei?

— Nu vorbeam despre asemenea lucruri. Doar ne petreceam timpul împreună. Pentru că... era dureros să fim singure. Ne plăcea să facem năzbâtii.

— Știi că făcea parte dintr-o bandă?

Tally ridică privirea pentru a se uita în ochii femeii. Erau aproape la fel de mari ca ai frumuseților normale, însă migdalați, ca ai unui lup.

— O bandă? Ce vrei să spui?

— Tally, tu și Shay ați mers vreodată la Ruinele Ruginite?

— Toată lumea o face.

— Ați întâlnit pe cineva acolo?

Tally își mușcă buzele.

— Ce reprezintă Circumstanțele speciale?

— Tally!

Nuanța metalică din vocea femeii deveni dintr-odată tăioasă ca o lamă.

— Dacă îmi explici ce reprezintă Circumstanțele speciale, îți spun.

Doctorița Cable se lăsă pe spate. Își uni mâinile și încuviință.

— Orașul acesta este un paradis, Tally. Te hrănește, te educă, îți asigură protecția. Te face frumoasă.

Fără să vrea, Tally ridică privirea când auzi ultima propoziție.

— Și în orașul nostru e multă libertate, Tally. Tinerilor li se permite să facă năzbâtii, să-și dezvolte creativitatea și independența. Dar, din când în când, *din afara orașului* vin lucruri rele.

Doctorița Cable miji ochii, fața ei ajungând să semene încă și mai mult cu cea a unui prădător.

— Trăim în echilibru cu mediul nostru, Tally. Purificăm apa pe care o punem la loc în râu, reciclăm biomasa și folosim doar energie extrasă din propriile panouri solare. Dar, uneori, nu putem purifica ceea ce primim din afară. Câteodată există amenințări asupra mediului, cărora trebuie să le facem față.

Femeia zâmbi.

— Câteodată există Circumstanțe speciale.

— Așadar, voi sunteți asemenea supraveghetorilor, dar pentru întregul oraș.

Doctorița Cable încuviință.

— Alte orașe reprezintă uneori o provocare. Și câteodată puținii oameni care locuiesc în afara orașelor pot crea probleme.

Ochii lui Tally se măriră. *În afara orașelor?* Shay spusese adevărul — locuri precum Ținutul de Fum chiar existau cu adevărat.

— Este rândul tău să-mi răspunzi la întrebare, Tally. Ai întâlnit pe cineva la Ruine? Cineva care nu era din acest oraș? Care nu era din niciun oraș?

Tally zâmbi.

— Nu, n-am întâlnit niciodată.

Doctorița Cable se încruntă, ochii ei privind în jos câteva secunde, verificând ceva. Apoi, când reveniră asupra lui Tally, părură încă și mai severi. Tally zâmbi din nou, sigură acum că doctorița Cable știa când spunea adevărul. Probabil că încăperea aceea îi analiza bătaia inimii, transpirația, dilatarea pupilelor. Dar Tally nu își putea da seama ce nu știa femeia.

Vocea acesteia redeveni tăioasă.

— Să nu te joci cu mine, Tally. Prietena ta, Shay, nu îți va mulțumi pentru asta, fiindcă n-ai s-o mai vezi niciodată.

Emoția micii victorii a lui Tally dispăru și simți cum i se șterge zâmbetul de pe chip.

— Cinci dintre prietenii ei au dispărut, Tally. Toți deodată. Niciunul dintre ei nu a fost găsit. Alți doi, care trebuiau să li se alăture, au ales totuși să nu-și mai irosească viețile și am descoperit câte ceva despre ceea ce s-a întâmplat cu ceilalți. Nu au fugit de capul lor. Au fost ispitiți de cineva din afară, cineva care dorea să ne fure cei mai deștepți urâți. Ne-am dat seama că aceasta era o circumstanță specială.

Un cuvânt o făcu să simtă fiori pe șira spinării. Oare Shay fusese cu adevărat *furată*? Ce știau cu adevărat Shay și ceilalți despre Ținutul de Fum?

— O supraveghem pe Shay de atunci, sperând că ne va duce la prietenii ei.

— Atunci de ce nu ... ? explodă Tally. De ce n-o *opriți*?

— Din pricina ta.

— A mea?!

Vocea doctoriței Cable se îmblânzi.

— Bănuiam că și-a făcut o prietenă, că are un motiv să rămână în oraș. Ne-am gândit că va fi în regulă.

Tally nu reuși decât să închidă ochii și să scuture din cap.

— Dar apoi Shay a dispărut, continuă doctorița Cable. S-a dovedit a fi mai vicleană decât prietenii ei. Ai învățat-o bine.

— *Eu* am învățat-o? strigă Tally. Știu doar trucuri pe care le cunosc majoritatea urâților.

— Te subestimezi, spuse doctorița Cable.

Tally își întoarse privirea de la ochii de prădător și încercă să nu asculte vocea tăioasă. Aceasta *nu* era vina ei. La urma urmelor, ea se hotărâse să rămână aici, în oraș. Voia să devină frumoasă. Încercase chiar s-o convingă pe Shay.

Dar nu reușise.

— Nu este vina mea.

— Ajută-ne, Tally!

— Să vă ajut să ce?

— Să o găsim. Să-i găsim pe toți.

Tally inspiră adânc.

— Dacă nu vor să fie găsiți?

— Dar dacă vor? Dacă sunt mințiți?

Tally încercă să-și amintească fața lui Shay în ultima noapte, când era plină de speranță. Voia să părăsească orașul la fel de mult cum își dorea Tally să devină frumoasă. Oricât de stupidă părea această alegere, Shay o făcuse cu ochii deschiși, respectând alegerea lui Tally de a rămâne.

Tally ridică privirea spre frumusețea crudă a doctoriței Cable, apoi se uită la pereții galben-maronii, care semănau cu voma. Își aminti toate trucurile Circumstanțelor speciale din această zi — cum o lăsaseră să aștepte o oră în spital, gândindu-se că o să fie frumoasă, zborul agitat până aici și chipurile nemiloase de pe holuri —, ceea ce o făcu să ia o hotărâre.

— Nu te pot ajuta. Am promis, spuse Tally.

Doctorița Cable își dezveli dinții. De data aceasta, nu era nici măcar simulacrul unui zâmbet. Femeia devenise un monstru, răzbunătoare și inumană.

— Atunci îți fac și eu o promisiune, Tally Youngblood. Până când nu ne ajuți din toate puterile tale, nu vei fi niciodată frumoasă.

Doctorița Cable se îndepărtă.

— După mine, n-ai decât să mori urâtă.

Ușa se deschise. Bărbatul înfricoșător se afla afară, unde așteptase în tot acest timp.

URÂTĂ PE VIAȚĂ

Trebuia să fi avertizat supraveghetorii despre întoarcerea ei. Toți ceilalți urâți plecaseră probabil în vreo excursie școlară neprogramată. Dar nu aflaseră cu suficient timp înainte cât să aibă vreme să-i salveze lucrurile. Când Tally ajunse în vechia ei cameră, văzu că totul fusese reciclat. Hainele, așternuturile, mobila, imaginile de pe ecran — totul fusese readus la stadiul de Urâtenie Inițială. Arăta de parcă altcineva s-ar fi mutat acolo pentru o scurtă perioadă de timp, apoi ar fi plecat, lăsând o cutie cu băutură ciudată în frigider.

Tally se așează pe pat, prea uluită ca să plângă. Știa că va începe să țipe curând, pierzându-și cumpătul în cel mai prost moment și în cel mai nepotrivit loc posibil. Acum, că întâlnirea cu doctorița Cable luase sfârșit, furia și sfidarea ei se estompau și nu mai persistase nimic care să o susțină. Obiectele ei dispăruseră, viitorul ei era spulberat și nu îi rămăsese decât priveliștea de la fereastră.

Se așează și privi, trebuind să-și amintească la fiecare câteva minute că totul se întâmplase cu adevărat: frumusețile

crude, clădirile ciudate de la marginea orașului, ultimatumul îngrozitor de la doctorița Cable. Tally se simțea de parcă o năzbâtie mai serioasă scăpase cu totul de sub control. O nouă realitate, ciudată și îngrozitoare, se revelase ochilor ei, devorând lumea pe care o cunoștea și o înțelegea.

Tot ce îi rămăsese era mica sacoșă pe care și-o pregătise pentru spital. Nici măcar nu-și amintea să o fi adus înapoi cu ea. Tally scoase cele câteva haine, pe care le vârase înăuntru la întâmplare, și găsi bilețelul de la Shay. Îl citi căutând indicii.

Mergi la scheletul de fier! Spărtura s-o ocolești!
 Vei fi pe drumul cel bun când unul lung și drept ai să găsești.
 Rece e marea, dar ai grijă – vei frâna!
 La al doilea, fă cea mai mare greșală a ta!
 Patru zile mai târziu, alege partea pe care o disprețuiești
 Și-n flori, după insectele cu ochi de foc, să privești.
 Bucură-te de zbor după ce găsești ce vei căuta,
 Apoi pe capul chel așteaptă până când se va lumina.

Nu pricepea mai nimic, câte un pic ici-colo. Cu siguranță, Shay intenționase să ascundă înțelesul de oricine altcineva ar fi citit biletul, folosind referințe pe care doar ele două le puteau înțelege. Paranoia ei avea mai mult sens acum. Întâlnind-o pe doctorița Cable, Tally își dăduse seama de ce David voia să păstreze secret acest oraș — sau tabără ori ce anume era.

Pe când ținea biletul în mână, își dădu seama că era ceea ce își dorea doctorița Cable. Femeia se găsisese tot timpul în aceeași încăpere cu scrisoarea, dar nu se obosiseră să o

percheziționeze. Aceasta însemna că Tally păstrase secretul lui Shay și că încă mai avea ceva cu care să poată negocia.

Însemna, de asemenea, că cei de la Circumstanțele speciale puteau face greșeli.

Tally văzu ceilalți urâți întorcându-se înainte de ora prânzului. Pe când coborau din mijloacele de transport, cu toții își întinseră gâturile ca să privească spre fereastra ei. Câțiva o arătară cu degetul, înainte ca ea să se poată ascunde în întuneric. După mai multe minute, auzi vocile copiilor pe hol. Aceștia tăcură atunci când trecură pe lângă ușa ei. Câțiva chicotiră, așa cum fac întotdeauna noii urâți atunci când încearcă să păstreze tăcerea.

Oare *râdeau* de ea?

Stomacul zgomotos îi aminti lui Tally că nu luase micul dejun și nici cina în seara de dinainte. Nu trebuie să mănânci sau să bei cu șaisprezece ore înainte de operație. Îi era foarte foame.

Dar rămase în camera ei până când cina se sfârși. Nu putea înfrunta o cantină plină cu urâți care îi analizează fiecare mișcare, întrebându-se ce anume făcuse ca să-și merite fața încă urâtă. Când nu mai putu suporta foamea, Tally urcă pe acoperiș, unde se puneau resturile cinei pentru cei care le voiau.

Câțiva urâți o zăriră în hol. Se adunară și se dădură la o parte când trecu Tally, de parcă ar fi fost contagioasă. Oare ce le spusese răveghetorii? se întrebă Tally. Că făcuse prea multe năzbâtii? Că nu putea fi operată și că va rămâne urâtă pe viață? Sau doar că era un caz pentru Circumstanțele speciale?

Peste tot pe unde mergea, ochii celorlalți se întorceau și, cu toate acestea, niciodată nu se simțise mai *vizibilă*.

O farfurie fusese pregătită pentru ea pe acoperiș, sigilată în folie de plastic, pe care era trecut numele ei. Cineva observase că nu mâncase. Și, desigur, cineva își dăduse seama că se ascundea.

Imaginea farfuriei cu mâncare, lăncezind singură, îi umplu ochii de lacrimile pe care și le suprimase până atunci. Gâtul o ardea de parcă ar fi înghițit ceva ascuțit și era tot ce putea face înainte de a se întoarce în camera ei, înainte de a izbucni în hohote de plâns.

Când ajunse înapoi, Tally descoperi că nu uitase să aducă farfuria. Mâncă plângând, simțind gustul sărat al lacrimilor în fiecare îmbucătură.

Părinții ei trecură pe la ea aproximativ o oră mai târziu.

Ellie se năpusti prima asupra ei, într-o îmbrățișare care o lăsă pe Tally fără suflare, și o ridică de la podea.

— Tally, biata mea fetiță!

— Nu răni fata, Ellie. A avut o zi grea.

Chiar și fără aer, se simțea bine în acea îmbrățișare devastatoare. Ellie mirosise întotdeauna bine, ca o mamă, iar Tally se simțise mereu mică în brațele ei. Eliberată după — probabil — un întreg minut, dar prea devreme, Tally se dădu înapoi, sperând că nu va plânge iar. Își privi părinții cu sfială, întrebându-se ce gândeau aceștia. Se simțea ca o ratată.

— Nu știam că veniți.

— Sigur că am venit, spuse Ellie, apoi scutură din cap. N-am mai auzit să se întâmple așa ceva vreodată. Este ridicol. Și o să dăm noi de capăt, nu-ți face griji!

Tally simți cum i se ia o povară de pe umeri. În sfârșit, cineva era de partea ei. Tatăl ei era o frumusețe de vârstă mijlocie și în ochii lui strălucea o siguranță calmă. Fără îndoială că el avea să rezolve totul.

— Ce v-au spus? întrebă Tally.

Sol îi făcu semn, iar Tally se așeză pe pat. Ellie i se alătură, în timp ce el pășea încolo și înapoi prin încăperea micuță.

— Ei bine, ne-au vorbit despre fata asta, Shay. Se pare că a dat de bucluc.

— Sol! îl întrerupse Ellie. Biata fată e dispărută.

— Se pare că vrea să fie dispărută.

Mama ei își țuguie buzele în tăcere.

— Nu este vina ei, Sol, spuse Tally. Pur și simplu, nu voia să devină frumoasă.

— Așadar, este o gânditoare independentă. Bun. Dar ar fi trebuit să-și dea seama că nu trebuie să tragă și pe altcineva după ea.

— Nu m-a tras nicăieri după ea. Sunt aici.

Tally privi pe fereastră, către imaginea familiară a Orașului Noilor Frumuseți.

— Unde se pare că voi fi pentru totdeauna.

— Ei, haide, spuse Ellie. Au spus că, după ce îi ajuți să o găsească pe această Shay, totul va reveni la normal.

— Nu va fi nicio diferență dacă operația are loc mai târziu cu vreo câteva zile. Va fi o poveste grozavă pentru atunci când vei fi în vârstă, spuse Sol chicotind.

Tally își mușcă buza.

— Nu cred că-i pot ajuta.

— Ei bine, fă tot posibilul, spuse Ellie.

— Dar nu pot. I-am promis lui Shay că nu voi spune nimănui despre planurile ei.

Păstrară cu toții tăcerea vreme de câteva clipe.

Sol se așeză, luându-i o mână într-ale sale. Erau calde și puternice, ridate de la munca în atelier. Tally își dădu seama că nu își mai vizitase părinții încă din săptămâna de dinaintea vacanței de vară, când fusese nerăbdătoare să-și petreacă din nou tot timpul cu Shay. Dar acum se bucura că îi vedea.

— Tally, cu toții am făcut promisiuni atunci când eram mici. E parte din viața unui urât — totul este interesant, intens și important, dar trebuie să te maturizezi. La urma urmelor, nu îi datorezi nimic acestei fete. Nu a făcut decât să-ți creeze probleme.

Ellie o apucă de cealaltă mână.

— Și nu vei face decât să o ajuți, Tally. Cine știe unde se află acum și ce i s-a întâmplat? Sunt surprinsă că ai lăsat-o să fugă așa. Nu știi cât de periculos este afară?

Tally se trezi încuviințând. Privind chipurile lui Sol și Ellie, totul părea atât de limpede! Poate că, într-adevăr, cooperarea cu doctorița Cable avea să-i fie de ajutor lui Shay și va reduce lucrurile la normal pentru ea. Dar gândul la doctorița Cable o făcu să se cutremure.

— Ar fi trebuit să-i vezi pe oamenii aceia. Cei care investighează dispariția lui Shay! Arată ca niște ...

Sol râse.

— Cred că te șochează nițel la vârsta pe care o ai, Tally. Dar, desigur, noi, cei mai în vârstă, știm totul despre Circumstanțele speciale. Poate că sunt duri, dar nu-și fac decât treaba, să știi. Este o lume dură.

Tally oftă. Poate că șovăise doar pentru că frumusețile acelea crude o speriaseră atât de tare.

— Le-ai întâlnit vreodată? Nu mi-a venit să cred cum arătau. Ellie ridică o sprânceană.

— Ei bine, nu pot spune că am *întâlnit* vreuna.

Sol se încruntă, apoi izbucni în râs.

— Ei bine, tu nu *ai vrea* să întâlnești una, Ellie. Iar tu, Tally, dacă faci acum ceea ce trebuie, probabil că nu va mai trebui să întâlnești vreuna niciodată. Putem trăi foarte bine fără așa ceva.

Tally își privi tatăl și, pentru o clipă, văzu altceva decât înțelepciune și încredere în expresia lui. Sol râsese cu prea multă ușurință de Circumstanțele speciale, respingând tot ce avea loc în afara orașului. Pentru prima dată în viața ei, Tally se trezi ascultând o frumusețe de vârstă mijlocie fără să fie în întregime convinsă. Dându-și seama de acest lucru, simți că o cuprinde amețeala. Nu putea alunga din minte gândul că Sol nu știa nimic despre lumea din exterior, spre care zburase Shay.

Poate că majoritatea oamenilor pur și simplu nu *voiau* să știe. Tally fusese învățată totul despre locuitorii Ruinelor și istoria timpurie, dar la școală nu li se spusese nimic despre oamenii care locuiau acum în afara orașelor, oameni ca David. Până când o întâlnise pe Shay, nici Tally nu se gândise la așa ceva.

Dar nu putea nega totul, așa cum făcea tatăl ei. În plus, îi promisese solemn lui Shay. Chiar dacă nu era decât o urâtă, o promisiune rămânea o promisiune.

— Va trebui să mă gândesc la asta.

Pentru o clipă, o tăcere ciudată umplu încăperea. Spusese ceva la care ei nu se așteptaseră. Apoi Ellie râse și o bătu ușor pe mână.

— Ei bine, sigur că trebuie să te gândești.

Sol încuviință, reluându-și postura.

— Știm că vei proceda corect.

— Sigur. Dar, între timp, spuse Tally, aş putea să vin cu voi acasă?

Părinții ei se priviră surprinși.

— E ciudat să fiu din nou aici. Toată lumea știe că eu... Nu mai sunt programată la cursuri, așa că ar fi ca și cum m-aș întoarce acasă pentru vacanța de toamnă, doar că puțin mai devreme.

Sol a fost primul care își reveni și o bătu încet pe umăr.

— Tally, nu crezi că ar fi încă și mai ciudat pentru tine să fii în Orașul Decăderii? Vreau să spun că, în această perioadă a anului, nu mai este niciun copil acolo.

— Ți-e mult mai bine aici, împreună cu ceilalți copii, draga mea, adăugă Ellie. Ești doar cu câteva luni mai mare decât unii dintre ei. Și apoi, nici măcar nu ți-am pregătit camera.

— Nu-mi pasă. Nimic nu poate fi mai oribil decât asta, spuse Tally.

— Ei bine, comandă-ți niște haine și resetează-ți ecranul așa cum îți dorești.

— Nu mă refeream la cameră...

— În orice caz, o întrerupse Ellie, de ce atâta agitație? Totul se va termina cât de curând. Poartă o discuție plăcută cu Circumstanțele speciale, spune-le totul și vei fi dusă acolo unde îți dorești să fii cu adevărat.

Priviră cu toții pe fereastră spre turnurile Orașului Noilor Frumuseți.

— Presupun că asta ar trebui să fac.

— Draga mea, spuse Ellie, bătând-o ușor pe picior, ce altă opțiune ai?

PERIS

În timpul zilei, se ascundea în camera ei.

Să meargă oriunde altundeva era o adevărată tortură. Urății din dormitorul ei o tratau de parcă ar fi fost o maladie ambulantă și toți cei care o recunoșteau, mai devreme sau mai târziu, o întrebau: „De ce nu ești încă frumoasă?”

Era ciudat. Era o urâtă de patru ani, dar cele câteva zile în plus îi explicaseră ce însemna acest lucru cu adevărat. Tally se privea în oglindă în fiecare zi, observând fiecare cusur, fiecare diformitate. Buzele ei subțiri, crispate de nefericire. Părul îi devenise încă și mai bățos pentru că își tot trecea mâinile prin el, frustrată. Un trio de coșuri îi explodase pe frunte, de parcă ar fi marcat zilele care trecuseră de la cea de-a șaisprezecea aniversare. Ochii apoși, prea mici, o priveau din oglindă, plini de furie.

Doar noaptea putea scăpa de încăperea mică, privirile lungi și speriate, de propria față urâtă.

Îi păcălise pe supraveghetori și ieșise din nou, ca de obicei, dar nu mai avea chef de năzbâtii. Nu avea pe cine să viziteze, cui să-i facă farse, iar ideea de a traversa râul era prea dureroasă ca s-o

ia în seamă. Obținuse o nouă placă de zbor și o păcălise așa cum o învățase Shay. Prin urmare, măcar putea să zboare noaptea.

Dar zborul nu mai era la fel. Era singură, noaptea se făcea frig și, indiferent cât de repede zbura, Tally era prinsă în capcană și o știa.

În cea de-a patra noapte de exil, își duse placa până la centura verde, rămânând la marginea orașului. Trecu în viteză printre trunchiurile întunecate ale copacilor, atât de repede, încât mâinile și fața i se umplură de o mulțime de zgârieturi din pricina crengilor.

După câteva ore de zbor, neliniștile ei începură să se atenueze. Tally făcu o descoperire care o bucură: niciodată nu mai zburase atât de bine. Acum era aproape la fel de bună ca Shay. Placa nu se apropiase niciodată periculos de mult de copaci, iar pantofii ei se menținuseră pe suprafața poroasă, de parcă ar fi fost lipiți acolo. Transpirase chiar și în aerul rece de toamnă, zburând până când îi obosiră picioarele. Gleznele o dureau, la fel și brațele pentru că le ținuse întinse ca pe niște aripi, ca să se ghideze prin pădurea întunecată. Tally se gândi că, dacă ar menține ritmul acesta toată noaptea, poate că mâine va dormi non-stop și, astfel, va scăpa de hidoasa lumină a zilei.

Zbură până când epuizarea o forță să se întoarcă acasă.

Când se strecură înapoi în camera ei, în zori, cineva o aștepta acolo.

— Peris!

Pe chipul lui apăru un zâmbet luminos, iar ochii mari sclipeau minunat în strălucirea dimineții. Dar, când o privi mai de aproape, expresia lui se schimbă.

— Ce s-a întâmplat cu fața ta, Zbanghio?

Tally clipi des.

— Nu ai aflat? N-au mai făcut...

— Nu asta.

Peris întinse mâna și îi atinse cu degetele obrazul, care se strânse.

— Arăți de parcă ai fi jonglat cu pisici întreaga noapte.

— O, da, răspunse Tally, trecându-și degetele prin păr.

Apoi scormoni printr-un sertar. Scoase un spray medicinal, își închise ochii și îl pulveriză pe față.

— Ah! exclamă ea cu câteva secunde înainte ca anestezicul să-și facă efectul.

Apoi îl pulveriză și pe mâinile zgâriate.

— O mică plimbare cu placa la miezul nopții.

— E trecut de miezul nopții, nu ți se pare?

Soarele începuse să dea turnurilor din Orașul Noilor Frumuseți o nuanță de roz. Îl privi pe Peris, epuizată și confuză.

— De cât timp ești aici?

El se foi neliniștit în scaunul de la fereastră.

— De multă vreme.

— Îmi pare rău. N-am știut că vii.

Peris își ridică sprâncenele, chipul lui frumos exprimând durere.

— Sigur că am venit. În clipa în care mi-am dat seama unde ești, am venit.

Tally se întoarse, desfăcându-și pantofii cu tălpi aderente și încercând să se adune. De la ziua ei, se simțise abandonată. Nu îi trecuse nicio clipă prin minte că Peris ar dori să o vadă,

cu atât mai puțin aici, în Orașul Urâților. Dar iată-l, îngrijorat, nerăbdător, minunat!

— Mă bucur să te văd, spuse ea, simțind lacrimile încețoșându-i privirea.

Zilele acestea, ochii îi erau roșii și umflați mai tot timpul. El îi zâmbi fericit.

— Și eu!

Gândul la felul în care trebuie că arăta o copleși. Tally se prăbuși pe pat, acoperindu-și fața cu mâinile și plângând. Peris se așază lângă ea și o ținu în brațe o vreme. Apoi îi șterse nasul și o ridică.

— Uită-te la tine, Tally Youngblood.

Fata scutură din cap.

— Te rog, nu!

— Ești un dezastru absolut.

Peris găsi o perie și o trecu prin părul ei. Tally nu îl putea privi în ochi, așa că fixa podeaua.

— Întotdeauna zbori cu placa într-un storcător?

Tally scutură din cap, atingându-și ușor zgârieturile de pe față.

— Zgârieturile sunt de la crengile copacilor. Am zburat în mare viteză.

— O, așadar, următorul tău truc spectaculos este să te sinucizi. Presupun că asta va depăși năzbâția actuală.

— Ce anume?

Peris își dădu ochii peste cap.

— Toată chestia asta pentru care n-ai devenit încă frumoasă. Foarte misterios.

— Da, ce mai năzbâtie!

— Când ai devenit *tu* modestă, Zbanghio? Toți prietenii mei sunt fascinați.

Tally își întoarse ochii umflați spre prietenul ei, încercând să-și dea seama dacă acesta glumea.

— Le-am povestit deja tuturor despre tine, după chestia aia cu alarma de incendiu, dar acum *chiar* mor de curiozitate să te cunoască, spuse el mai departe. Umblă zvonul că și Circumstanțele speciale sunt implicate.

Tally clipi des. Peris vorbea serios.

— Da, este adevărat, spuse ea. Din pricina lor sunt încă urâtă.

Ochii lui Peris se măriră încă și mai mult.

— Zău? Ce spumos!

Tally se ridică, încruntată.

— *Toată lumea* știa despre ei în afară de mine?

— Ei bine, eu habar n-aveam despre ce vorbea toată lumea. Din câte se pare, specialii sunt precum virusurile. Dai vina pe ei pentru orice ciudățenie care are loc. Unii oameni cred că sunt o minciună și nimeni nu a *văzut* cu adevărat un special.

— Eu sunt cea norocoasă, presupun, răspunse Tally oftând.

— Prin urmare, sunt reali? întrebă Peris în șoaptă. Chiar arată diferit? Adică *nu sunt frumoși*?

— Nu e vorba că nu sunt frumoși, Peris. Dar sunt foarte...

Tally îl privi. Era superb și îi asculta cu nesaț fiecare cuvânt. I se părea perfect să stea lângă el, să vorbească și să se atingă, de parcă n-ar fi fost niciodată despărțiți. Ea îi zâmbi și spuse:

— Doar că nu sunt atât de frumoși ca tine.

Peris râse.

— Va trebui să-mi povestești totul. Dar să nu cumva să mai spui și altcuiva. Nu încă. Toată lumea o să fie intrigată. Putem să dăm o petrecere uriașă după ce te faci frumoasă.

Tally încercă să zâmbească.

— Peris...

— Știu, probabil că nu trebuie să vorbești despre asta. Dar, după ce vei trece râul, doar să faci câteva aluzii la specialul Nu-Știu-Cum și vei fi invitată la toate petrecerile! Și asigură-te că mă iei și pe mine.

Peris se aplecă spre ea.

— Umblă zvonul că toate slujbele grozave sunt obținute de oamenii care au avut recorduri la năzbâtii pe când erau copii. Dar asta se va întâmpla peste mulți ani. Cel mai important lucru acum este să devii frumoasă.

— Dar, Peris, spuse Tally, simțind că începe să o doară stomacul, nu cred că o să...

— O să-ți placă la nebunie, Tally. Să fii frumos este cel mai bun lucru care ți se poate întâmpla. Iar eu am să mă bucur de un milion de ori mai mult de frumusețe atunci când vei fi împreună cu mine.

— Nu pot.

El se încruntă.

— Ce nu poți?

Tally îl privi în ochi pe Peris, strângându-i mâna.

— Vezi tu, ei vor să-mi torn o prietenă. O persoană pe care am ajuns să o cunosc foarte bine. După ce ai plecat tu.

— Să o torni? Nu îmi spune că este vorba despre vreo năzbâtie urâtă.

— Într-un fel.

— Atunci, toarn-o. Cât de greu poate fi?

Tally se îndepărtă.

— Este important, Peris. Este mai mult decât o năzbâtie. I-am promis prietenei mele că-i păstrez secretul.

Ochii lui se îngustară și, pentru o clipă, semănă din nou cu vechiul Peris: serios, gânditor, chiar un pic nefericit.

— Tally, și mie mi-ai făcut o promisiune.

Tally înghiți în sec și îl privi lung. În ochii lui apăruseră lacrimi.

— Mi-ai promis că nu o să faci nicio prostie, Tally. Că vei fi cu mine în curând. Că vom fi frumoși împreună.

Ea își atinse cicatricea din palmă, care se afla încă acolo, deși a lui Peris fusese ștearsă. El îi apucă mâna.

— Cei mai buni prieteni pentru totdeauna, Tally.

Ea știa că, dacă îl privește încă o dată în ochi, totul se va sfârși. Nu va mai putea rezista.

— Cei mai buni prieteni pentru totdeauna? întrebă ea.

— Pentru totdeauna.

Tally inspiră adânc și îl privi adânc în ochi. Peris părea atât de trist, de vulnerabil și de rănit. Arăta perfect. Tally se imagină alături de el, la fel de frumoasă, petrecându-și fiecare zi vorbind, râzând și distrându-se.

— O să-ți ții promisiunea, Tally?

Un val de epuizare și ușurare o cuprinsese. Avea acum o scuză pentru a-și încălca promisiunea. Îi făcuse această făgăduială lui

Peris, la fel de reală, înainte de a o cunoaște pe Shay. Îl știa de ani de zile, pe când pe Shay, doar de câteva luni.

Iar Peris se afla chiar acolo, nu într-o sălbăticie bizară. Și o privea cu ochii aceia...

— Desigur.

— Serios?

El zâmbi, luminos ca soarele ce strălucea la fereastră.

— Da.

Cuvintele ieșeau atât de ușor.

— Am să vin cât am să pot de repede, îți promit.

El oftă și o îmbrățișă cu putere, legănând-o ușor. Tally simți din nou lacrimi în ochi. În cele din urmă, Peris îi dădu drumul și privi fereastra însorită.

— Trebuie să plec...

Îi făcu semn din dreptul ușii.

— Știi, înainte ca supraveghetorii să se trezească...

— Bineînțeles.

— E vremea trezirii, iar pe tine te așteaptă o zi importantă.

Tally încuviință. Niciodată nu se simțise atât de epuizată. Mușchii o dureau, iar fața și mâinile începuseră din nou să o usture. Dar se simțea incredibil de ușurată. Acest coșmar începuse în urmă cu trei luni, când Peris traversase râul. Iar curând totul avea să se termine.

— Bine, Peris. Ne vedem curând. Cât se poate de curând.

El o îmbrățișă din nou, îi sărută obrajii sărați și zgâriați, șoptind:

— Poate în câteva zile. Sunt atât de încântat!

Peris își luă rămas-bun și plecă, nu înainte să cerceteze cu atenție coridorul. Tally privi pe fereastră ca să-l mai zărească

încă o dată și își dădu seama că un magnetoglisor îl aștepta jos. Frumusețile chiar obțineau tot ce își doreau.

Tally nu dorea nimic mai mult decât să adoarmă, dar trebuia să ducă la bun sfârșit ceea ce hotărâse. Știa că acum, când Peris plecase, îndoielile se vor întoarce și o vor bântui din nou. Nu mai suporta încă o zi ca aceasta, în care să nu știe dacă purgatoriul în care continua să fie urâtă se va sfârși. În plus, îi promisese lui Peris că va fi împreună cu el cât mai curând posibil.

— Îmi pare rău, Shay, spuse Tally încetișor.

Apoi își luă inelul-interfață de unde zăcuse toată noaptea, pe noptieră, și îl puse pe deget.

— Mesaj pentru doctorița Cable sau oricine altcineva, i se adresează ea. Am să fac ce doriți. Doar lăsați-mă să dorm o vreme. Mesaj încheiat.

Tally oftă și se așeză din nou pe pat. Știa că ar fi trebuit să-și pulverizeze din nou medicament pe răni, dar gândul că ar trebui să se miște îi dădea dureri în tot corpul. Câteva duzini de zgârieturi n-aveau s-o împiedice să doarmă astăzi. Nimic n-avea s-o împiedice.

Câteva secunde mai târziu, camera vorbi.

— Răspuns de la doctorița Cable. O mașină va fi trimisă pentru tine. Sosește în douăzeci de minute.

— Nu, bâigui ea, dar își dădu seama că era prea târziu să se opună.

Circumstanțele speciale aveau să-și facă apariția, să o trezească, să o ia. Tally se hotărî să încerce să doarmă câteva minute. Tot era mai bine decât nimic.

Dar în următoarele douăzeci de minute nu reuși să închidă un ochi.

SPIONUL

Frumusețile crude păreau încă și mai nepământene pentru ochii ei obosiți. Tally se simțea ca un șoarece într-o cușcă plină de ulii, care așteptau ca unul dintre ei să se năpustească asupra ei. Călătoria cu magnetoglisorul fusese încă și mai neplăcută de data asta.

Se concentrează la greața care îi devora stomacul, încercând să uite de ce se afla acolo. Când Tally și escorta ei își croiră drum pe hol, ea încercă să se adune, aranjându-și bluza și părul.

Doctorița Cable nu arăta ca și cum tocmai s-ar fi trezit din somn. Tally încercă fără succes să-și imagineze cum ar fi arătat doctorița Cable ciufulită. Ochii ei pătrunzători, de un cenușiu metalic, nu păreau să se închidă vreodată destul de mult cât să doarmă.

— Așadar, Tally, te-ai răzgândit.

— Da.

— Și acum o să răspunzi la toate întrebările noastre? Sincer și de bunăvoie?

Tally pufni.

— Nu-mi dați șansa să aleg.

— Întotdeauna dăm șansa alegerii, Tally, spuse doctorița Cable zâmbind. Tu ai făcut propria-ți alegere.

— Grozav. Mersi. Știi ceva? Pune-mi întrebările.

— Desigur. Mai întâi, ce naiba s-a întâmplat cu fața ta?

Tally oftă și își atinse cu o mână zgârieturile.

— De la copaci.

— Copaci? întrebă doctorița Cable ridicând o sprânceană. Foarte bine. Un subiect mai important acum. Despre ce ai vorbit cu Shay ultima oară când ai văzut-o?

Tally își închise ochii. Acesta era momentul când avea să-și încalce jurământul față de Shay. Dar o voce firavă din creierul ei obosit îi aminti că totuși își ținea o promisiune. În sfârșit, i se putea alătura lui Peris.

— Mi-a spus că vrea să plece. Să fugă cu cineva pe nume David.

— Ah, da, misteriosul David.

Doctorița Cable se lăsă pe spate.

— Și a spus unde vor merge ea și David?

— Într-un loc numit Ținutul de Fum. Ca un oraș, doar că mai mic. Nimeni nu este stăpân acolo și nimeni nu este frumos.

— Și a spus unde se află locul acela?

— Nu, nu mi-a spus.

Tally oftă și scoase bilețelul mototolit al lui Shay din buzunar.

— Dar mi-a dat aceste instrucțiuni.

Doctorița Cable nici măcar nu privi biletul. În schimb, împinse spre Tally o bucată de hârtie care se afla pe masă. Cu

ochii împăienjeniți, Tally văzu o copie 3D a biletului, reprodusă perfect, până la inciziile pe care scrisul laborios al lui Shay le lăsase pe hârtie.

— Ne-am rezervat dreptul de a face o copie prima dată când ai venit aici.

Tally o privi cu severitate pe doctorița Cable, dându-și seama că fusese păcălită.

— Atunci de ce aveți nevoie de mine? Nu știu nimic altceva decât ceea ce v-am spus. Nu i-am cerut să-mi spună mai multe. Și n-am mers cu ea pentru că... vòiam... să fiu *frumoasă*!

Lui Tally i se puse un nod în gât, dar se hotărâse că, indiferent de circumstanțe — speciale ori ba —, nu va plânge în fața doctoriței Cable.

— Mă tem că informațiile din bilet sunt criptice pentru noi, Tally.

— Și pentru mine.

Doctorița Cable își miji ochii.

— Instrucțiunile par a fi codificate pentru a fi citite de cineva care o cunoaște pe Shay foarte bine. De tine, poate.

— Da, înțeleg o parte. Dar după primele două rânduri mă pierd.

— Sunt convinsă că este foarte dificil. Mai ales după o noapte lungă cu... copaci. Totuși, cred că ne poți ajuta.

Doctorița Cable deschise o mică servietă care se afla pe birou, între ele. Creierul obosit al lui Tally se lupta să înțeleagă ce erau obiectele de dinăuntru. Un aprinzător, un sac de dormit mototolit...

— Hei, astea sunt obiectele din trusa de supraviețuire pe care o avea Shay.

— Exact, Tally. Aceste truse dispar foarte des. De obicei, cam atunci când un urât dispare.

— Atunci misterul este rezolvat. Shay era gata să călătorească spre Ținutul de Fum cu obiectele astea.

— Ce altceva mai avea la ea?

Tally ridică din umeri.

— O placă de zbor. Una specială, cu celule solare.

— Sigur că o placă de zbor. De ce le plac lichelelor plăcile astea? Și ce crezi că avea Shay de gând să mănânce?

— Avea pachete cu mâncare. Deshidratată.

— Ca asta?

Doctorița Cable scoase un pachet argintiu.

— Da. Și avea destulă pentru patru săptămâni, răspunse Tally, inspirând adânc. Două săptămâni, dacă aș fi mers și eu cu ea. Spunea că e mai mult decât suficientă.

— Două săptămâni? Înseamnă că nu mergea foarte departe.

Doctorița Cable luă un rucsac negru de lângă birou și începu să pună înăuntru obiectele.

— Ai putea să reușești.

— Să reușesc? Ce să reușesc?

— Să parcurgi drumul. Până la Ținutul de Fum.

— Eu?

— Tally, doar tu înțelegi aceste instrucțiuni.

— V-am spus, nu știu ce înseamnă!

— Dar vei ști, odată pornită la drum. Și dacă ești... motivată corespunzător.

— Dar v-am spus deja tot ce voiați să știți. V-am dat biletul. Mi-ați promis!

Doctorița Cable scutură din cap.

— Promisiunea mea, Tally, a fost că nu vei fi frumoasă până când nu ne vei ajuta făcând tot ce îți stă în putere. Am încredere că poți face asta.

— Dar de ce eu?

— Ascultă cu atenție, Tally. Chiar crezi că aceasta este prima oară când ni se vorbește despre David? Sau despre Ținutul de Fum? Sau când găsim niște instrucțiuni alambicate despre cum se ajunge acolo?

Tally se înfioră auzind vocea tăioasă ca lama și își întoarce privirea de la chipul crud și furios.

— Nu știu.

— Am mai văzut toate astea. Dar ori de câte ori au mers dintre ai noștri, nu au găsit nimic. Doar fum, într-adevăr.

Tally simți din nou nodul acela în gât.

— Și cum voi reuși eu să găsesc ceva?

Doctorița Cable trase spre ea copia biletului de la Shay.

— Acest ultim rând, care spune „pe capul chel așteaptă”, se referă în mod cert la un loc de întâlnire. Vei merge acolo și vei aștepta. Mai devreme sau mai târziu, vor veni să te ia. Dacă trimiți un magnetoglisor plin cu speciali, prietenii tăi vor deveni oarecum bănuitori.

— Vrei să spui că voi merge acolo *singură*?

Doctorița Cable inspiră adânc, dezgustul citindu-i-se pe chip.

— Nu este foarte complicat, Tally. Ai luat o altă hotărâre, te-ai decis să fugi, urmând indicațiile prietenei tale, Shay. Doar un alt urât care scapă de tirania frumuseții.

Tally îi privi fața nemiloasă printr-o perdea de lacrimi.

— Și apoi?

Doctorița Cable scoase un alt obiect din servietă, un colier cu un mic pandantiv în formă de inimă. Apăsă pe laturile acestuia, iar inimioara se deschise.

— Privește înăuntru.

Tally ridică inimioara în dreptul ochilor.

— Nu văd nimic... O!

Pandativul aruncă un fulger de lumină, orbind-o pentru o secundă. Apoi inimioara scoase un bip scurt.

— Localizatorul va fi activ doar la citirea retinei tale. Odată activat, vom sosi acolo în câteva ore. Noi putem călători foarte rapid.

Cable lăsă colierul să cadă pe birou.

— Dar să nu-l activezi până când nu ajungi în Ținutul de Fum. Ne-a luat ceva timp să facem aranjamentele. Vreau ca totul să fie real, Tally.

Tally clipi ca să alunge imaginea fulgerului de lumină, forțându-și creierul obosit să gândească. Își dădu seama că aceasta nu fusese niciodată o simplă chestiune privind răspunsurile la întrebări. Doriseră ca ea să fie un spion care se infiltrează. Se întreba de cât timp planificaseră asta. De câte ori încercaseră Circumstanțele speciale să pună un urât să lucreze pentru ei?

— Nu pot să fac asta.

— Ba poți, Tally. Trebuie. Gândește-te la asta ca la o aventură.

— Te rog! Nu am petrecut niciodată o noapte întreagă în afara orașului. Nu singură.

Doctorița Cable ignoră suspinele care întretăiau cuvintele lui Tally.

— Dacă nu ești de acord cu asta acum, voi găsi pe altcineva. Iar tu vei fi urâtă pentru totdeauna.

Tally ridică privirea, încercând să vadă printre lacrimile care-i curgeau acum nestingherite. Voia să privească dincolo de masca rea a doctoriței Cable și să descopere adevărul. Acolo, în ochii ei serbezi, cenușii ca metalul, se afla o siguranță rece, îngrozitoare, care nu semăna cu nimic din ce ar fi putut caracteriza o frumusețe normală. Tally își dădu seama că femeia vorbea serios.

Ori se infiltra în Ținutul de Fum și o trăda pe Shay, ori rămânea urâtă pentru toată viața.

— Trebuie să mă gândesc.

— Povestea ta va fi că ai fugit în noaptea de dinainte de ziua ta de naștere, spuse doctorița Cable. Asta înseamnă că trebuie deja să recuperezi cele patru zile pierdute. Dacă mai întârzii, nu te vor crede. Își vor da seama ce s-a întâmplat. Așa că trebuie să te decizi acum.

— Nu pot. Sunt prea obosită.

Doctorița Cable arată înspre ecranul din perete, unde apăru o imagine. Ca o oglindă, dar în detaliu, o prezenta pe Tally așa cum arăta acum: cu ochii umflați, epuizată, cu zgârieturi roșii pe față, părul ciufulit și expresia de pe chip care devenea îngrozită la vederea propriei sale imagini.

— Asta ești tu, Tally. Pentru totdeauna.

— Stinge-l...

— Hotărăște-te!

— Bine, o fac. Stinge ecranul!

Ecranul se întuneacă.

Partea a II-a

FUMUL

*Nu există frumusețe deosebită
în a cărei alcătuire să nu fie și ceva nepotrivit.*
— Francis Bacon, *Eseuri sau sfaturi politice și morale*,
„Despre frumusețe”¹

---

¹ Traducere în limba română de A. Roșu (Editura Științifică, București, 1969).

PLECAREA

Tally plecă la miezul nopții.

Doctorița Cable solicitase ca nimănui să nu i se vorbească despre misiunea ei, nici măcar supraveghetorilor din dormitorul ei. Era bine dacă Peris răspândise zvonuri — nimeni nu credea bârfele noilor frumuseți, oricum. Dar nici măcar părinții ei nu aveau să fie informați oficial că Tally fusese obligată să fugă. Exceptând micul pandantiv în formă de inimă, era pe cont propriu.

Se strecură afară pe fereastră așa cum făcea de obicei, coborând în spatele containerului de reciclare. Inelul-interfață rămăsese pe noptieră. Tally nu avea la ea decât rucsacul de supraviețuire și biletul de la Shay. Fusese cât pe ce să-și uite senzorul pentru abdomen, dar și-l prinse chiar înainte să plece. Luna era plină aproape pe jumătate și în creștere. Măcar beneficia de o oarecare lumină în timpul călătoriei.

O placă de zbor specială, pentru distanțe lungi, aștepta sub stăvilar. De-abia se mișcă atunci când Tally păși pe ea. Majoritatea plăcilor se legănau, ajustându-se la greutatea

celui care le folosea, mișcându-se ca o placă de surfing, dar aceasta era cât se poate de fermă. Pocni din degete, și placa se ridică sub tălpile ei, stabilă ca o lespede de ciment.

— Nu e rău, spuse ea, mușcându-și buza.

De când fugise Shay, în urmă cu zece zile, începuse să stea de vorbă cu ea însăși. Nu era un semn bun. Urma să fie complet singură în următoarele zile și conversațiile imaginare erau ultimul lucru de care avea nevoie.

Placa porni ușor înainte, urcând taluzurile, până în vârful stăvilărilor. Odată ajunsă la râu, Tally spori viteza, aplecându-se înainte până când râul deveni o umbră luminoasă sub picioarele ei. Placa nu părea să aibă un coordonator de viteză — nu se auzi niciun avertisment de siguranță. Poate că singurele limite erau spațiul deschis din fața ei, metalul de la sol și picioarele lui Tally de pe placă.

Viteza era totul dacă voia să recupereze cele patru zile în infern. Dacă Tally își făcea apariția prea târziu după ziua ei de naștere, Shay putea să-și dea seama că operațiunea ei fusese întârziată. Astfel, își putea da seama că Tally nu era o fugară oarecare.

Râul curgea tot mai repede dedesubt, iar ea ajunse la vâltori în timp record. Stropii de apă se izbiră de ea precum grindina atunci când răzbi la prima cascadă, iar Tally se lăsă pe spate, ca să mai încetinească viteza. Totuși, trecea de vâltori mai repede decât o făcuse vreodată.

Tally își dădu seama că placa aceasta nu era o jucărie urâtă. Era cât se poate de reală. În capătul ei din față, strălucea un semicerc de lumini, primind răspuns de la detectorul de metale, care verifica fără întrerupere solul în căutarea fierului

care să o mențină la înălțime. Luminile rămăseseră aprinse când escaladă vâltorii, și Tally speră că Shay avusese dreptate când vorbise despre depozitele de metale care se găseau în fiecare râu. Altminteri, avea să fie o călătorie foarte lungă.

Desigur, la viteza aceasta nu ar fi avut timp să oprească, dacă luminile s-ar fi stins pe neașteptate. Ceea ce ar fi transformat călătoria într-una foarte scurtă.

Dar luminile rămăseră aprinse, iar nervii lui Tally fură calmați de urletul apei albe, de stropii reci care îi udau fața, de senzațiile pe care le avea atunci când își apleca trupul pentru a lua curbele, în întunecimea aceea împestrițată de lumina lunii. Placa era mai inteligentă decât cea veche și îi învățase mișcările în câteva minute. Era ca și cum ar fi trecut de la o tricicletă la o motocicletă: o înspăimânta, dar o și încânta.

Tally se întreabă dacă drumul spre Ținutul de Fum cuprindea multe vâltori. Poate că avea să fie cu adevărat o aventură. Desigur, la capătul călătoriei nu se găsea decât trădarea. Sau, mai rău, avea să descopere că încrederea lui Shay în David fusese o greșeală, ceea ce putea însemna... orice. Probabil ceva îngrozitor.

Se cutremură, hotărându-se să nu se mai gândească la această posibilitate.

Când Tally ajunse la capăt, încetini și întoarse placa, privind pentru ultima oară spre oraș. Strălucea în valea întunecată și era atât de departe, încât putea acoperi priveliștea cu o mână. În aerul limpede al nopții, Tally putea zări artificiiile care se desfăceau ca niște flori luminoase, miniaturi perfecte. Sălbăticia din jurul ei părea mult mai întinsă, râul agitat —

plin de forță; și pădurea — uriașă, iar în întunecimile ei se ascundeau o mulțime de secrete.

Își permise să privească lung luminile orașului înainte de a pași pe mal, întrebându-se când avea să-și mai vadă din nou căminul.

Pe drum, Tally se întrebă cât de des va fi nevoită să meargă pe jos. Călătoria până la vâltori fusese cea mai rapidă, chiar mai rapidă decât cea cu mașina Circumstanțelor speciale, în traficul orașului. După o asemenea viteză, se simțea ca un melc cărând rucsacul și placa.

Dar, curând, Ruinele Ruginite apărură dedesubt, iar detectorul de metal al plăcii o conduse pe Tally până la filonul de fier. Călători până la turnurile prăbușite, devenind tot mai agitată pe măsură ce ruinele apăreau înaintea ei, blocând luna. Clădirile dărăpănate o înconjură, iar dedesubt zăceau mașinile ruginite și tăcute. Privind prin ferestrele goale, își dădu seama cât era de singură, un călător solitar într-un oraș pustiu.

— „Mergi la scheletul de fier! Spărtura s-o ocolești!”, spuse ea cu voce tare, o incantație menită să alunge fantomele ruinelor.

Măcar partea aceasta a biletului era clară: scheletul de fier trebuia să se refere la montagnes russes.

Când ruinele făcură loc zonelor întinse, Tally își desfăcu placa. Ajungând la montagnes russes, străbătu întregul circuit în viteză maximă. Poate că „Spărtura s-o ocolești!” era singura parte importantă a indiciului, dar Tally se hotărâse să trateze textul ca pe o vrajă. Dacă nu lua în seamă vreo parte, întregul bilet putea să devină lipsit de sens.

Și se simțea bine călătorind din nou în viteză, lăsând în urmă fantomele Ruinelor Ruginite. Virând în viteză și coborând brusc, cu lumea rotindu-se în jurul ei, Tally se simțea ca un obiect prins de vânt, neștiind în ce direcție avea s-o poarte călătoria aceea, în cele din urmă.

Cu câteva secunde înainte să sară peste spărtură, luminile detectorului de metale se stinseră. Placa începu să coboare, iar ea simți un gol în stomac. Bănuiala ei se dovedi corectă — la viteză maximă, placa nu putea avertiza.

Tally zbură prin aer în bezna tăcută, fâșăitul trecerii ei provocând unicul zgomot. Își aduse aminte cât de furioasă fusese prima oară când depășise spărtura. Câteva zile mai târziu, totul devenise o glumă între ele, o chestie specifică urâților. Dar acum Shay o făcuse din nou, dispărând asemenea șinelor de dedesubt, lăsând-o pe Tally să cadă în gol.

Cinci secunde mai târziu, luminile licăriră din nou, iar brățile o echilibrară. Placa se reactivă, ridicându-se ușor sub tălpile ei, solidă și reconfortantă. La capătul dealului, drumul cotea, urcând abrupt spre o serie de spirale. Dar Tally încetini și continuă să înainteze, murmurând „Spărtura s-o ocolești”.

Ruinele se continuau sub picioarele ei. Acolo erau aproape în întregime afundate, lipsite de formă, străpungând vegetația. Dar locuitorii Ruinelor construiseră strașnic, îndrăgostiți de scheletele lor extravagante de metal. Luminile din vârful plăcii rămăseseră aprinse.

„Vei fi pe drumul cel bun când unul lung și drept ai să găsești”, își spuse Tally.

Memorase biletul de la început până la sfârșit și invers, dar repetând cuvintele nu însemna că le găsea și noima.

„Un ce?” aceasta era întrebarea. Un schelet de fier? Un spațiu gol? Prima variantă ar fi prostească. Ce rost ar avea să fie lung și drept? Un spațiu lung? Poate că descrierea se referea la un canion, la poalele căruia se afla un râu. Dar cum putea un canion să fie drept?

Poate că „unu” se referea la numărul 1. Oare ar trebui să caute ceva care semăna cu numărul 1? Dar cifra 1 era doar o linie dreaptă, nu lungă. La fel și I, numeralul roman pentru unu, exceptând liniuțele de sus și jos. Sau punctul din vârful dacă era un *i* mic.

— Mulțumesc pentru indiciul ăsta grozav, Shay, spuse Tally.

Nu i se mai părea o idee chiar atât de proastă să vorbească singură aici, în afara Ruinelor, unde relicvele orașului se luptau cu strânsoarea plantelor cățărătoare. Orice era mai bun decât tăcerea aceea mormântală. Trecu de întinderi vaste de ciment, crăpate și năpădite de iarbă. Ferestrele pereților căzuți o fixau, împrôșcând cu ierburi sălbatice, de parcă pământul le-ar fi dotat cu ochi.

Studie orizontul în căutarea indiciilor. Nu vedea nimic lung și drept. Privind în jos pământul deasupra căruia zbura, Tally reuși cu greu să distingă ceva în întunericul sufocat de ierburi. Putea să treacă foarte bine pe lângă obiectul sugerat de indicii și să nu știe, fiind nevoită să refacă drumul la lumina zilei. Dar cum va ști dacă a mers prea departe?

— Mulțumesc, Shay, repetă ea.

Atunci zări ceva pe sol și se opri.

Prin giulgiul de ierburi și pietriș, apăruseră niște forme geometrice — un șir de dreptunghiuri. Își coborî placa și

văzu că sub ea se afla un drum cu șine de metal și bare de lemn — la fel ca un schelet de montagnes russes, doar că mult mai mare. Și se întindea în linie dreaptă, cât vedea cu ochii.

— „Mergi la scheletul de fier! Spărtura s-o ocolești! Vei fi pe drumul cel bun când unul lung și drept ai să găsești.”

Era vorba de montagnes russes, dar cu șine lungi și drepte.

— Păi și la ce folosește? se întrebă Tally cu voce tare.

Ce era distractiv când din montagnes russes lipseau urcușurile și cotiturile?

Ridică din umeri. Oricare ar fi fost felurile în care se distrau locuitorii Ruinelor, reușiseră un drum perfect pentru plăcă. Șinele se întindeau în două direcții, dar era destul de ușor să îți dai seama pe care să o alegi. Una ducea înapoi, spre locul din care venise, spre centrul ruinelor. Cealaltă ducea în afară, în nord, îndreptându-se spre mare.

— „Rece e marea”, cită ea din următorul rând al biletului de la Shay și se întrebă cât de mult avea să meargă spre nord.

Tally spori viteza plăcii, încântată că aflase răspunsul. Dacă toate ghicitorile lui Shay erau atât de ușor de rezolvat, toată această călătorie avea să fie apă de ploaie.

SPAGBOL

În noaptea aceea, scoase un timp bun.

Șinele bâzâiau sub ea, descriind curbe line atunci când ocoleau dealurile, traversând râurile pe poduri în ruină, îndreptându-se tot timpul spre mare. De două ori o conduseră printre alte ruine ruginite, orașe mai mici, supuse procesului de dezintegrare. Doar câteva forme răsucite de metal rămăseseră, ridicându-se deasupra copacilor, asemenea unor degete scheletice care tânjeau după aer. Mașini arse erau răspândite peste tot, sufocând străzile până la ieșirea din oraș, contorsionate în coliziuni, în timpul ultimei izbucniri de panică din rândul locuitorilor.

Aproape de centrul unuia dintre orașele în ruină, descoperi la ce servea această șină lungă și dreaptă. Într-o îmbinare de linii de fier, încurcate ca o placă uriașă de circuite, găsi câteva mașini de montagnes russes ruginite, containere gigantice pline cu mărfuri de-ale locuitorilor, mormane neidentificabile de rugină și plastic. Tally își aminti acum că orașele acestea nu erau independente economic și făceau mereu

schimburi între ele, atunci când nu se luptau pentru supremație. Trebuie să fi folosit șinele ca să mute marfa dintr-un oraș într-altul.

Când cerul începu să se lumineze, Tally auzi zgomotul mării în depărtare, un geamăt slab venind de dincolo de orizont. Simțea mirosul sării în aer, ceea ce îi readuse în minte plimbările până la ocean cu Ellie și Sol, pe când era mică.

„Rece e marea, dar ai grijă — vei frâna!”, mai spunea biiletul lui Shay.

Curând, Tally avea să vadă valurile spărgându-se de mal. Poate că se afla aproape de următorul indiciu.

Tally se întrebă cât timp recuperase cu noua ei placă. Își sporise viteza, înfășurându-se în jachetă, în răcoarea de dinainte de venirea zorilor. Șinele începuseră să urce lin, tăind niște formațiuni calcaroase. Își aminti de stâncile albe care se ridicau deasupra oceanului, de păsările care se adunau pentru a-și face cuiburi în crevasele din înalturi.

Aceste excursii cu Sol și Ellie păreau să fi avut loc în urmă cu o sută de ani. Se întreba dacă exista vreo operație care să o poată transforma la loc în copil, pentru totdeauna.

Deodată, în fața lui Tally se deschise o cale printr-un pod dărâmat. Câteva secunde mai târziu, văzu că podul nu reușea să ajungă de la un capăt la altul și nu exista niciun râu plin cu depozite de metal dedesubt, care să o susțină. Doar o cădere abruptă în mare.

Tally își înclină placa în lateral, într-un derapaj. Genunchii se îndoiră sub forța frânei, iar pantofii cu tălpi aderente scârțâiră când alunecară pe suprafața plăcii. Trupul ei devenise aproape paralel cu pământul.

Dar pământul dispăruse.

O prăpastie adâncă se deschisese sub ea, o fisură pe care marea o tăiasse între stânci. Valurile agitate se spărgeau în canalul îngust, spuma strălucind în întuneric. Gemetele lor flămânde ajungeau până la urechile ei. Luminile detectorului de metal al plăcii se stinseră una câte una, când Tally ajunse la capătul podului metalic spintecat.

Simți că placa își pierde puterea și alunecă în jos.

Un gând îi trecu prin minte: dacă sărea acum, putea să se prindă de capătul podului frânt. Dar placa ar cădea în prăpastia din spatele ei, lăsând-o agățată acolo.

În cele din urmă, placa își opri mișcarea, rămânând suspendată în aer, dar Tally cobora în continuare. Ultimele bucăți ale podului prăbușit se aflau acum *deasupra* ei și nu mai putea ajunge la ele. Placa se înclină în jos, luminile detectorului de metal stingându-se una câte una, pe măsură ce magnetii își pierdeau sursele de energie. Tally era prea grea. Își scoase rucsacul, gata să-l arunce. Dar cum va putea supraviețui fără el? Singura ei șansă era să se întoarcă în oraș după alte provizii, ceea ce însemna că avea să piardă încă două zile. Vântul rece care venea dinspre ocean agita vâltoarea, făcându-i pielea ca de găină. Era frigul morții.

Dar curentul menținu placa în aer și, pentru câteva clipe, Tally nici nu se ridică și nici nu căzu. Apoi placa începu din nou să alunece în jos...

Tally își vârî mâinile în buzunarele jachetei și apoi își desfăcu brațele, creând o velă, care să se umfle cu aer. O rafală și mai puternică o izbi, ridicând-o ușor, preluând o parte din

greutatea de pe placă, iar una dintre luminile detectorului de metale clipi cu mai multă putere.

Asemenea unei păsări cu aripile întinse, începu să se înalțe.

Elevatoarele prinseră treptat să-și recâștige poziția asupra traseului, până când placa o aduse la același nivel cu capătul podului. Tally o conduse cu grijă înapoi pe marginea stâncii, simțind un fior puternic în tot corpul atunci când placa ajunse pe sol. Se opri, cu picioarele tremurându-i.

— „Rece e marea, dar ai grijă — vei frâna!”, spuse ea cu o voce răgușită.

Oare cum putuse să fie atât de proastă și să sporească viteza chiar când biletul lui Shay îi spunea să aibă grijă?

Tally căzu la pământ, amețită și obosită dintr-odată. Revăzu cu ochii minții prăpastia deschizându-se, valurile de dedesubt izbindu-se indiferente de pietrele colțuroase. Ar fi putut fi ea acolo jos, lovită de tumult până când nu avea să mai rămână nimic din trupul ei.

Aceasta era sălbăticia, își reaminti ea. Greșelile aveau consecințe serioase.

Chiar înainte ca inima lui Tally să-și domolească bătăile acelea nebunești, stomacul începu să-i urle.

Întinse mâna după rucsac și scoase purificatorul de apă, pe care îl umpluse la ultimul râu. Goli filtrul. O grămăjoară de lături maronii se scurseră afară.

— Bleah, făcu ea, deschizând capacul ca să se uite înăuntru.

Apa părea curată și nu avea niciun miros nespecific.

Bău cu nesaț, pentru că avea nevoie de apă, dar păstră o mare parte pentru cină sau micul dejun, orice ar fi fost. Tally

plănuia să călătorească mai ales noaptea, lăsând placa să se reîncarce de la soare ziua, ca să nu piardă timp.

Băgă mâna în geanta impermeabilă și scoase un pachet de mâncare, la întâmplare.

— SpagBol, citi ea pe etichetă și ridică din umeri.

Nedesfăcut, avea aspectul și consistența unui ghem de ață. Îl puse în purificator, care începu să bolborosească, fierbând.

Când Tally privi orizontul strălucitor, făcu ochii mari. Nu mai văzuse niciodată răsăritul din afara orașului. Asemenea majorității urâților, rareori se trezea suficient de devreme și, în orice caz, orizontul era întotdeauna ascuns de clădirile Orașului Noilor Frumuseți. Priveliștea unui răsărit adevărat o uluia.

O dungă de portocaliu și galben aprindea cerul, măreț și neașteptat, spectaculos ca artificiile, dar schimbându-se într-un ritm lent, aproape imperceptibil. Învăța cum erau lucrurile în sălbăticie. Periculoase ori frumoase. Sau și una, și alta.

Purificatorul *bâzâi*. Tally deschise capacul și privi înăuntru. Erau niște tăiței cu un sos roșu și bucățele de soia. Miroseau delicios. Privi din nou eticheta.

— SpagBol... Spaghete bologneze!

Găsi o furculiță în rucsac și mănca înfometată. Soarele o încălzea, marea se zbugiuma dedesubt, iar mâncarea i se părea cea mai bună pe care o gustase de o groază de timp.

Placa mai avea încă energie acumulată, așa că, după micul dejun, se hotărî să meargă mai departe. Reciti primele rânduri din biletul lui Shay:

Mergi la scheletul de fier! Spărtura s-o ocolești!
Vei fi pe drumul cel bun când unul lung și drept ai să găsești.
Rece e marea, dar ai grijă – vei frâna!
La al doilea, fă cea mai mare greșeală a ta!

Dacă „al doilea” însemna încă un pod rupt, Tally voia să dea de el pe lumină. Dacă ar fi zărit spărtura o secundă mai târziu, s-ar fi transformat în SpagBol, pe stâncile abrupte.

Dar prima ei problemă era să treacă dincolo de prăpastie. Era mult mai mare decât spărtura din montagnes russes, capătul se afla prea departe ca să poată sări. Să meargă părea singura cale de a o ocoli. O luă pe jos printre tufe de iarbă. Picioarele-i erau recunoscătoare că se puteau întinde după o noapte lungă pe placă. În curând, prăpastia se închise și, o oră mai târziu, ajunse pe partea cealaltă.

Tally zbură mult mai încet acum, cu ochii fixați înainte, îndrăznind doar ocazional să privească în jur.

În dreapta ei apăruă munți, destul de înalți cât să aibă vârfurile acoperite de zăpadă, în începutul rece de toamnă. Tally se gândise întotdeauna la oraș ca la o lume întreagă în sine, uriașă, dar tot ce vedea aici era mult mai grandios. Și mai frumos. Înțelegea de ce oamenii obișnuiseră să trăiască în natură, chiar dacă aici nu erau turnuri de petrecere sau vile. Și nici măcar internate.

Totuși, gândul la căminul ei o făcu să-și dea seama cât de mult le-ar fi plăcut mușchilor ce o dureau o baie fierbinte. Își imagina o cadă gigantică, așa cum aveau în Orașul Noilor Frumuseți, cu vâltori, și un pachet mare de bile dizolvante pentru masaj. Se întrebă dacă purificatorul putea fierbe

suficientă apă ca să umple o cadă, în cazul neverosimil în care avea să găsească una. Oare cum făceau baie în Ținutul de Fum? Tally se întrebă cum va mirosi când va sosi, după zile întregi în care nu făcuse baie. Oare exista săpun în trusa de supraviețuire? Șampon? Cu siguranță, nu erau prosoape. Tally nu își dăduse niciodată seama de câte *chestii* avusese nevoie înainte.

Cea de-a doua spărtură în drum apăru după încă o oră: un pod distrus, peste un râu care șerpuia din munți.

Tally făcu o oprire controlată și privi peste margine. Prăpastia nu era la fel de abruptă ca prima, dar era suficient de adâncă pentru a fi mortală. Prea largă pentru a putea fi sărită. Iar să o ocolească pe jos i-ar fi luat o veșnicie. Defileul râului se întindea până departe, fără a părea să se oprească undeva.

— „La al doilea, fă cea mai mare greșeală a ta!”, murmură Tally.

Ce mai indiciu! Orice ar fi făcut acum ar fi reprezentat o greșeală. Creierul ei era prea obosit ca să rezolve asta, iar placa nu mai avea, oricum, suficientă putere.

Era mijlocul dimineții, se făcuse timpul să doarmă.

Dar, mai întâi, trebuia să desfacă placa. Specialul care o instruisese îi explicase că era nevoie ca o suprafață cât mai mare a acesteia să fie expusă razelor solare, ca să se poată încărca. Trase de găici și placa se deschise precum o carte în mâinile ei, transformându-se în două plăci. Apoi fiecare se desfăcu și tot așa, plăcile desprinzându-se ca un șir de păpuși decupate în hârtie. În cele din urmă, Tally avu opt plăci conectate în lateral, late cât de două ori înălțimea ei, nu mai groase decât o foaie de hârtie aspră. Toată placa aceasta flutura în briza oceanului ca un zmeu uriaș, deși magneții o împiedicau să zboare.

Tally o lăasă întinsă la soare, suprafața metalică devenind neagră pe măsură ce absorbea energia solară. În câteva ore avea să fie din nou încărcată și gata de drum. Spera doar că va putea să o assembleze la loc la fel de ușor cum o desfăcuse.

Tally își scoase sacul de dormit, smulgându-l din husă, și se strecură înăuntru, îmbrăcată.

— Pijamaua, spuse ea, adăugând-o pe lista obiectelor din oraș cărora le simțea lipsa.

Făcu o pernă din jachetă și se chinui să iasă din cămașă, cu care își acoperi capul. Simțea deja o ușoară arsură pe nas și își dădu seama că uitase să-și lipească un plasture antisolar la ivirea zorilor. Perfect. Pielea roșie și decojită avea să arate minunat împreună cu zgârieturile.

Somnul nu veni. Ziua devenea călduroasă și i se părea ciudat să stea întinsă așa, în aer liber. Țipetele păsărilor îi zbârnâiau în cap. Tally oftă și se ridică. Poate dacă mai mânca un pic...

Scoase pachetele de mâncare unul după altul. Pe etichete scria:

SpagBol

SpagBol

SpagBol

SpagBol

SpagBol...

Tally numără patruzeci și unu de pachete, suficient pentru trei mese de SpagBol pe zi, vreme de două săptămâni. Se lăasă pe spate și închise ochii, istovită pe neașteptate.

— Îți mulțumesc!

Câteva minute mai târziu, Tally adormise.

CEA MAI MARE GREȘEALĂ

Zbura razant deasupra pământului, fără să lase vreo urmă sub ea, fără vreo placă, menținându-se în aer doar prin puterea voinței și a vântului în jacheta desfăcută. Ajunse la marginea unei stânci masive, care dădea înspre oceanul negru, uriaș. Un stol de păsări o urmă, țipetele lor sălbatice răsunându-i în urechi asemenea vocii tăioase a doctoriței Cable.

Deodată, stâncile de sub ea se crăpară și se fisurară. O despicătură uriașă își făcu apariția, oceanul năvăli cu un muget care acoperi țipetele păsărilor. Se trezi rostogolindu-se prin aer, căzând înspre apa întunecată.

Oceanul o înghiți, umplându-i plămânii, înghețându-i inima și împiedicând-o să strige...

— Nu! urlă Tally, ridicându-se în capul oaselor.

Vântul rece care venea dinspre mare îi lovi fața, limpezindu-i mintea. Tally privi în jur, dându-și seama că se afla încă pe stânci, în sacul de dormit. Obosită, flămândă și simțind puternic nevoia de a urina, dar fără să uite de sine.

Inspiră adânc. Păsările încă țipau în jurul ei, dar la distanță.

Acest ultim vis fusese doar unul dintre numeroase coșmaruri pe care le avea.

Noaptea se apropia, soarele apunea în ocean, colorând apa într-un roșu-sângerieu. Tally își puse cămașa și jacheta înainte de a îndrăzni să iasă din sacul de dormit. Temperatura părea să scadă de la un minut la altul, lumina estompându-se în fața ochilor ei. Își grăbi pregătirile de plecare.

Placa de zbor era partea complicată. Suprafața expusă se udase, acoperită cu un strat fin de stropi din ocean și rouă. Tally încercă să-l șteargă cu mâneca jachetei, dar era prea multă apă, iar jacheta era prea mică. Placa udă se asamblă la loc destul de ușor, însă păru prea grea, de parcă apa ar fi fost încă prinsă între straturi. Luminile operaționale ale plăcii deveniseră galbene, iar Tally o cercetă cu atenție. Laturile plăcii făceau ca apa să se prelingă treptat afară.

— Bun. Îmi dă timp să mănânc.

Tally scoase un pachet de SpagBol, apoi își dădu seama că purificatorul era gol. Singura sursă de apă se afla la baza stâncii și nu avea cum să ajungă acolo. Își stoarse jacheta și se alese cu vreo câteva *extracții* bune, apoi adună cu mâna apa care se prelingea din placă, până când purificatorul se umplu pe jumătate. Rezultatul a fost un SpagBol dens, foarte picant, care trebuia mestecat bine.

Când termină cu această masă neplăcută, luminile plăcii deveniră verzi.

— Bine, sunt gata de plecare, își spuse Tally.

Dar unde? Rămase nemișcată, meditănd, cu un picior pe placă și celălalt pe pământ.

Biletul lui Shay spunea „La al doilea, fă cea mai mare greșală a ta”. Nu era chiar atât de greu să faci o greșală. Dar care

era *cea mai mare* greșeală? Deja fusese cât pe ce să se sinucidă astăzi.

Tally își aminti de vis. Să cazi în defileu putea reprezenta o greșeală destul de mare. Păși pe placă și o duse până la marginea podului, privind în jos, acolo unde râul se întâlnea cu marea.

Dacă o lua în jos, singurul drum posibil era să urmeze râul în amonte. Poate că asta voia indiciul să spună. Dar stânca abruptă nu lăsa să se întrevadă niciun drum evident, nici măcar ceva de care să te prinzi.

Desigur, un filon de fier din stâncă o putea duce până jos în siguranță. Ochii ei analizară pereții defileului, în căutarea nuanței de roșu care indica fier. Câteva pete păreau promițătoare, dar în întunericul care se accentua nu putea fi sigură.

— Grozav!

Tally își dădu seama că dormise prea mult. Să aștepte răsăritul însemna să piardă douăsprezece ore, și nici nu mai avea apă.

Cealaltă opțiune și singura era să călătorească în amonte, până deasupra stâncii. Dar puteau să treacă zile întregi până când va ajunge într-un loc pe unde să coboare. Și cum îl va vedea noaptea?

Trebuia să recupereze timpul, nu să bâjbâie prin întuneric.

Tally înghiți în sec, ajungând la o decizie. Trebuia să existe o cale de a coborî pe placă. Poate că făcea o greșeală, dar era posibil ca acesta să fie indiciul. Duse placa până la marginea podului, până când acesta începu să piardă din stabilitate. Alunecă pe panta stâncii, coborând rapid, căci lăsa în urma ei metalul podului.

Tally cerceta disperată stânca, în căutarea oricărui semn care să indice fier. Lăsă placa să înainteze, aducând-o aproape

de zidul de piatră, dar nu văzu nimic. Câteva dintre luminile detectorului de metal al plăcii se stinseră. Dacă se lăsa mai jos, avea să cadă. Nu mergea așa. Tally pocni din degete. Placa încetini pentru o secundă, încercând să urce, dar apoi se zgâlțâi și continuă să coboare.

Prea târziu!

Tally își desfăcu jacheta, dar în defileu nu existau curenți. Zări o fâșie roșcată în zidul de piatră și își mână placa în apropiere, dar fâșia se dovedi a fi doar o specie de licheni dezgustători. Placa alunecă înainte tot mai repede, iar luminile detectorului de metale se stinseră una câte una.

În cele din urmă, placa muri cu totul.

Tally își dădu seama că această greșeală avea să fie ultima.

Se simțea ca o piatră, îndreptându-se spre valurile tumultuoase. Exact ca în vis, simți că vocea îi era sufocată de o mână înghețată, ca și cum plămânii ar fi fost deja plini cu apă. Placa se rostogoli sub ea, ca o frunză în vânt.

Tally închise ochii, așteptând impactul nimicitor cu apa rece.

Deodată, ceva o apucă de încheieturile mâinilor și o ridică violent, răsucind-o în aer. Umerii i se strânseseră de durere și Tally se rostogoli prin aer asemenea unui gimnast la inele.

Își deschise ochii și clipi. Cobora încet pe placa de zbor, care o aștepta în echilibru, chiar deasupra apei.

— Ce naiba? se întrebă ea cu voce tare.

Apoi, când picioarele ei ajunseră să se fixeze, își dădu seama ce se întâmplase.

Râul fusese cel care o prinsese. Metalul se depozita acolo de secole sau cât timp rezistă râurile, iar magnetii plăcii găsiseră provizii chiar la timp.

— Salvată, mai mult sau mai puțin, murmură Tally.

Își masă umerii, căci o dureau, pentru că fuseseră prinși de brățări, și se întrebă de la ce înălțime trebuia să cazi înainte ca brățările să-ți smulgă brațele din trup.

Dar reușise să ajungă jos. Râul se întindea în fața ei, undindu-se spre munții acoperiți de zăpadă. Tally se cutremură în briza oceanului și își strânse jacheta umedă în jurul corpului.

— „Patru zile mai târziu, alege partea pe care o disprețuiești”, cită ea din biletul lui Shay. Patru zile. Ar fi cazul să pornesc.

După prima arsură solară, Tally își lipi pe piele câte un plas-ture în fiecare dimineată. Dar, deși stătea în soare numai câteva ore pe zi, brațele ei deja maronii își accentuă nuanța.

SpagBol nu au mai avut niciodată gust la fel de bun ca prima oară, pe stânci. Mesele lui Tally variau de la decente la odioase. Cel mai rău era micul dejun SpagBol, la răsărit, când numai gândul la paste o făcea să nu mai dorească să mănânce niciodată în viața ei. Aproape că își dorea să rămână fără provizii, ca să fie obligată fie să prindă un pește și să-l gătească, fie să flămânzească, pierzând din grăsimea de urâtă în cel mai dificil mod.

Ceea ce o înspăimânta pe Tally cu adevărat era să rămână fără hârtie igienică. Singura ei rolă era deja consumată pe jumătate și o raționaliza strict acum, numărând straturile. Și, în fiecare zi, Tally mirosea mai urât.

În cea de-a treia zi în susul râului, se hotărî să facă o baie.

Tally se trezi ca de obicei, cu o oră înainte de apus, simțindu-se lipicioasă în interiorul sacului. Își spălase hainele în

dimineța aceea și le lăsase să se usuce pe o piatră. Gândul că va intra în haine curate cu pielea murdară îi încrețea pielea.

Apa râului curgea iute și lăsa puține resturi în filtrul purificatorului, ceea ce însemna că era curată. Dar era rece ca gheața, probabil alimentată de zăpezile care se topeau în munții din apropiere. Tally se rugă să fie mai puțin rece spre sfârșitul zilei, după ce soarele avea posibilitatea să o încălzească.

Se dovedi că trusa de supraviețuire conținea un săpun — câteva pachete vârate într-un colț al rucsacului. Tally apucă unul și rămase în picioare la marginea râului, fără să poarte nimic altceva decât senzorul de la inelul prins de abdomen, tremurând în aerul rece.

— La treabă! spuse ea, încercând să-și oprească dinții din clănțănit.

Vârî un picior în apă și îl retrase imediat, căci era dureros de rece. Din câte se pare, nu avea cum să intre treptat în apă. Trebuia să sară.

Tally merse de-a lungul malului, căutând un loc bun din care să plonjeze, adunându-și curajul. Își dădu seama că nu mai fusese niciodată dezbrăcată în aer liber. În oraș, tot ce însemna afară era public, dar nu mai văzuse un alt chip de zile întregi. Lumea părea să-i aparțină. Chiar și în aerul rece, soarele i se părea minunat pe pielea ei.

Strânse din dinți și înfruntă râul. Stând și meditând la sălbăticie nu avea să devină mai curată. Doar câțiva pași și un salt, iar gravitația va face restul.

Numără descrescător de la cinci, apoi de la zece, însă nici o variantă nu păru să funcționeze. Atunci își dădu seama că i se făcea frig doar stând acolo.

În cele din urmă, Tally sări.

Apa înghețată se închise în jurul ei ca un pumn. Îi paraliză fiecare mușchi, transformându-i mâinile în gheare tremurânde. Pentru o clipă, Tally se întrebă cum avea să se mai întoarcă la mal. Poate că va muri aici, alunecând pentru totdeauna sub apa înghețată.

Inspiră adânc, înfiorată, amintindu-și că oamenii de dinainte de locuitorii Ruinelor trebuie să fi făcut tot timpul baie în râurile înghețate. Tally strânse din dinți ca să-i oprească din clănțănit și își vârî capul sub apă și apoi îl scoase. Din păr îi curgeau stropi pe spate.

Câteva clipe mai târziu, un val de căldură îi cuprinse stomacul, de parcă apa înghețată ar fi activat o rezervă secretă de energie din trupul ei. Ochii i se deschiseră larg și se trezi chiuind de bucurie. Munții, ridicându-se deasupra ei după trei nopți de călătorie prin teritoriu, deveniră dintr-odată limpezi precum cristalul, vârfurile lor acoperite de zăpadă bucurându-se de ultimele raze ale soarelui care apunea. Inima lui Tally bătea cu putere, sângele ei răspândind o căldură neașteptată în întregul corp.

Dar explozia de energie se risipi curând. Desfăcu săpunul și își frecă mâinile, pielea și părul cu el. Încă o clătire și era gata să iasă din apă.

Privind înapoi spre mal, Tally își dădu seama că fusese purtată de curent departe de locul în care poposisese. Înotă în amonte, apoi se târî spre malul pietruit. Când apa îi ajunsese la nivelul mijlocului, Tally auzi ceva care îi îngheță inima.

Sosea ceva. Ceva mare.

PARTEA PE CARE O DISPREȚUIEȘTI

Din cer răzbătu un tunet, ca o tobă uriașă bătând fioros și rapid, năvălindu-i în minte și în piept. Părea să zdruncine întreg orizontul, cutremurând suprafața râului la fiecare bufnitură.

Tally se cufundă până la gât în apă, chiar înainte să apară mașinăria.

Venea dinspre munți, zburând jos și ridicând praful într-o mulțime de vârtejuri separate. Era mult mai mare decât un magnetoglisor și de câteva sute de ori mai zgomotoasă. Aparent fără magneți, supunea aerul cu un disc semiinvizibil care strălucea în soare.

Când mașinăria ajunsese la râu, făcu o răsucire. Trecerea ei agită apa, provocând valuri circulare, de parcă o piatră uriașă ar fi fost aruncată la suprafața acesteia. Tally văzu oameni înăuntru, privind în jos la popasul ei. Placa desfăcută se săltă în curentul năprasnic, magneții luptându-se să o mențină la sol. Rucsacul ei dispăru în norul de praf și își văzu hainele, sacul

de dormit și pachetele de SpagBol răspândindu-se în siajul acelei mașinării.

Tally se cufundă și mai adânc în apa tulbure, gândindu-se că va fi lăsată aici, dezbrăcată și singură, fără nimic. Era deja pe jumătate înghețată.

Dar mașinaria se precipită înainte, ca o placă de zbor, și trecu mai departe. Se îndreptă spre mare, dispărând la fel de rapid cum apăruse, lăsând în urma ei bubuituri în urechile lui Tally și valuri la suprafața apei.

Tally se strecură afară tremurând. Avea corpul rece ca gheața, degetele de-abia dacă mai reușeau să se strângă în pumn. Se întoarse la popas, adunând hainele, punându-le pe ea înainte ca soarele să apuce să-i usuce pielea. Se așeză și își cuprinse trupul cu brațele, până când se opri din tremurat, privind mereu temătoare orizontul roșu.

Pagubele erau mai puțin grave decât își imaginase. Luminiile operaționale ale plăcii erau verzi, iar rucsacul ei — prăfuit, dar întreg. După ce căută pachetele de SpagBol, Tally își dădu seama că pierduse doar două. Doar sacul de dormit era sfâșiat. Ceva îl tocaseră în bucăți.

Tally înghiți în sec. Din sac nu rămăseseră bucăți mai mari decât o batistă. Dacă s-ar fi aflat înăuntru la trecerea mașinii?

Își luă placa repede și împachetă totul. Numai decît, placa era gata de plecare. Măcar curentul produs de ciudata mașinărie o uscase.

— Mulțumesc foarte mult! spuse Tally, urcându-se pe placă și aplecându-se înainte, când soarele începu să apună.

De-abia aștepta să lase în urmă locul în care poposisese, în caz că mașinaria avea să revină. Dar cine erau ei? Mașina

zburătoare fusese exact cum și-o imaginase Tally atunci când profesorii ei îi descriau aparatele locuitorilor Ruinelor: o tornadă portabilă, care distrugea totul în calea ei. Tally citise despre aparate de zbor care spărgeau ferestrele când planau pe lângă ele, vehicule de război blindate, care puteau trece drept prin casele oamenilor.

Dar locuitorii Ruinelor dispăruseră de multă vreme: Cine ar fi atât de prost, încât să reconstruiască mașinile lor nebunești?

Tally călători în beznă tot mai adâncă, privind atentă după orice indiciu — „Patru zile mai târziu, alege partea pe care o disprețuiești” — și după orice alte surprize ar fi putut aduce noaptea.

Un lucru era sigur acum: nu era singură aici.

Mai târziu, în noaptea aceea, râul se bifurcă.

Tally se opri, privind joncțiunea. Unul dintre brațe era cu siguranță mai mare, iar celălalt semăna mai degrabă cu un pârâu larg. Un „afluent”, își aminti ea, acesta era numele pentru un râu mai mic ce pornea dintr-unul mai mare.

Poate că trebuia să-și continue drumul pe râul principal. Dar călătorea doar de trei zile, iar placa ei era mai rapidă decât majoritatea plăcilor. Poate că era timpul pentru următorul indiciu.

— „Patru zile mai târziu, alege partea pe care o disprețuiești”, murmură Tally.

Studie cele două râuri în lumina lunii, care era aproape plină acum. Ce râu disprețuia ea? Sau ce râu *credea* Shay că disprețuia ea? Amândouă i se păreau la fel de banale. Își miji

ochii pentru a privi în depărtare. Poate că unul ducea la ceva dezgustător, vizibil doar la lumina zilei.

Dar dacă aștepta însemna să piardă timpul dedicat zborului de noapte și, în plus, i-ar fi fost greu să se odihnească în frig și beznă fără sacul de dormit.

Tally își aminti că era posibil ca indiciul să nu se refere la această joncțiune. Poate că trebuia să-și continue drumul pe râul principal, până când apărea ceva evident. De ce ar fi numit Shay cele două râuri „părți”? Dacă s-ar fi referit la această joncțiune, n-ar fi spus „ia-o în direcția pe care o disprețuiești”?

— „Partea pe care o disprețuiești”, murmură Tally, amintindu-și ceva.

Își duse degetele la față. Când îi arătase lui Shay imaginile frumoase pe care și le crease, Tally îi spusese că întotdeauna își dubla *partea* stângă a feței, pentru că o ura pe cea dreaptă. Era exact genul de lucru pe care Shay și l-ar aminti.

Era felul lui Shay de a-i spune să o ia la dreapta?

În dreapta era pârâul, afluentul. Munții erau mai aproape în direcția aceea. Poate că, în felul acesta, se apropia de Ținutul de Fum.

Privi cele două râuri în beznă, unul mare și unul mic, amintindu-și că Shay spusese că simetria în frumusețe era o prostie și că ea preferă să aibă o față cu două părți diferite.

Tally nu își dăduse seama de acest lucru la vremea respectivă, dar pentru Shay aceasta fusese o conversație importantă. Era prima oară când spunea că vrea să rămână urâtă. Dacă Tally ar fi observat asta chiar la momentul acela, poate

ar fi convins-o să nu plece. Iar acum s-ar fi aflat amândouă într-un turn de petrecere, frumoase.

— Partea dreaptă este cea bună, spuse Tally oftând și își împinse placa înspre râul mic.

La răsăritul soarelui, Tally își dădu seama că făcuse alegerea corectă.

Pe măsură ce afluentul o lua în sus spre munți, câmpul din jurul ei se umpluse de flori. Curând, florile albe și strălucitoare deveniră dese ca iarba, alungând orice altă culoare din peisaj. În lumina răsăritului, era ca și cum pământul însuși ar fi radiat.

— „Și-n flori, după insectele cu ochi de foc, să privești”, își spuse Tally, întrebându-se dacă ar trebui să se dea jos de pe placă.

Poate că avea de căutat vreun gândac cu ochi înfiorători.

Se apropie de mal și se dădu jos. Florile creșteau chiar lângă apă. Tally se lăsă pe vine ca să privească una de aproape. Cele cinci petale albe, lungi, se curbau delicat dinspre tulpină și până la mijloc, unde conțineau un pic de galben. Una dintre petale era mai lungă, arcuindu-se în jos, aproape până la pământ. Mișcarea îi atrase privirea și zări o pasăre micuță plutind printre flori, planând de la una la alta ca să se așeze pe petala cea mai lungă, vârandu-și ciocul înăuntru.

— Sunt atât de frumoase, spuse Tally.

Și erau atât de multe. Ar fi vrut să se așeze între flori și să doarmă.

Dar nu vedea nimic asemănător „insectelor cu ochi de foc”. Tally se ridică, scrutând orizontul. Nu vedea nimic în

afară de dealuri, albul orbitor al florilor și râul strălucitor care urca spre munți. Totul părea atât de calm, o lume complet diferită de cea a mașinii zburătoare care distrusese noaptea anterioară.

Se urcă din nou pe placă și își continuă zborul, de data aceasta mai jos, privind cu atenție după ceva care să se potrivească descrierii lui Shay, amintindu-și să-și pună plasturele antisolar atunci când soarele se ridică pe cer.

Râul urca tot mai sus printre dealuri. De acolo, Tally văzu pașiști goale printre flori, porțiuni de pământ uscat, nisipos. Peticele acestea de pământ reprezentau o imagine ciudată, ca o pictură frumoasă pe care cineva o șmirgheluisese.

Se dădu de mai multe ori jos de pe placă pentru a inspecta florile, în căutarea insectelor sau a altor lucruri care să semene descrierii „insectelor cu ochi de foc”. Dar ziua trecea, și nimic nu căpăta noimă.

Când se apropie amiaza, afluentul deveni tot mai mic. Mai devreme sau mai târziu, Tally avea să ajungă la sursă, un izvor din munți sau zăpada care se topea, și atunci trebuia să meargă pe jos. Obosită după noaptea aceea lungă, se hotărî să facă popas.

Privi cerul, întrebându-se dacă se mai aflau prin jur și alte mașini ale locuitorilor Ruinelor. Ideea unei alte mașinării care să o zdrobească în somn o îngrozea. Cine știe ce voiau oamenii dinăuntru? Dacă nu s-ar fi aflat în apă, în noaptea de dinainte, ce ar fi făcut cu ea?

Un lucru era sigur: celulele solare strălucitoare trebuie să fi fost vizibile din aer. Tally le verifică starea. Peste jumătate

rămăsese ră încărcate, mulțumită vitezei mici și a soarelui puternic ce lumina acum deasupra ei. Desfăcu placa, dar numai pe jumătate, și o ascunse printre cele mai înalte flori pe care le găsi. Apoi merse până în vârful unui deal din apropiere. De acolo, Tally putea să stea cu ochii pe placă, dar și să vadă și să audă orice s-ar fi apropiat prin aer. Se hotărî să-și strângă lucrurile în rucsac înainte de a se culca, pentru a putea pleca imediat.

Era cel mai bun lucru pe care îl putea face.

După un pachet scârbos de SpagBol, Tally se cuibări într-un loc în care florile albe erau suficient de înalte să o ascundă. Briza legăna tulpinile zvelte, iar umbrele dansau pe pleoapele ei închise.

În mod ciudat, Tally se simțea expusă fără sacul ei de dormit, întinsă doar în hainele de pe ea, dar soarele cald și căldătoria lungă din timpul nopții o făcură să adoarmă curând.

Când se trezi, lumea luase foc.

FURTUNA DE FOC

La început, în visele ei se auzi un sunet ca un vânt urlător.

Apoi, un zgomot sfâșietor umplu aerul, trosnetul vegetației uscate aprinse și mirosul de fum trecură peste Tally, trezind-o brusc.

Talazuri de fum o înconjurau, întunecând cerul. Un pere de foc zdrențuit trecea peste flori, emanând un val de fierbințeală ucigătoare. Își apucă rucsacul și coborî dealul în goană, îndepărtându-se de văpaie.

Tally nu avea habar în ce direcție se afla râul. Nimic nu mai era vizibil prin norii aceia denși. Plămânii ei se luptau să respire în fumul maroniu, scârbos.

Apoi zări câteva dintre razele soarelui care apunea străbătând talazurile de fum și reuși să se orienteze. Râul se afla în spate, spre flăcări, de partea cealaltă a dealului.

Tally refăcu drumul până în vârful dealului și privi în jos prin fum. Focul devenea mai puternic. Flăcările urcau dealul, trecând de la o floare la alta, lăsându-le în urmă arse, negre.

Tally zări strălucirea râului prin fum, dar fierbințeala o făcu să dea înapoi.

Se poticni în jos din nou pe cealaltă parte, tușind și scui-pând, având un singur gând în minte: oare placa ei fusese deja cuprinsă de flăcări?

Tally trebuia să ajungă la râu. Apa era singurul loc ce oferea adăpost de flăcările acelea. Dacă nu putea urca dealul, poate că reușea să-l ocolească.

Coborî panta înclinată. Erau câteva locuri arse pe partea aceasta, dar nimic asemănător flăcărilor uriașe din spatele ei. Ajunse la poalele dealului și se lăsă pe vine, ca să se ferească de fum.

După ce străbătu o jumătate din drum, răzbi la porțiunea înnegrită pe unde focul trecuse deja. Tulpinile fragile ale florilor trosneau sub tălpile ei, iar căldura emanată de pământul pârjolit îi dădea usturimi de ochi.

Urmele pașilor ei se aprindeau pe când alerga printre florile înnegrite, de parcă ar fi scormonit cu un vătrai în focul mocnit. Își simți ochii uscându-se, iar fața începea să i se bășice.

Câteva clipe mai târziu, Tally zări râul. Focul se întindea sub forma unui zid până la malul opus. Vântul șuierător îl împingea din spate și făcea ca tăciunii aprinși să zboare până în apropierea ei. Un talaz de fum se rostogoli înspre ea, sufo-când-o și orbind-o.

Când reuși să deschidă ochii din nou, Tally zări suprafața strălucitoare a plăcuțelor solare. Alergă spre placă, ignorând flăcările aprinse din calea ei.

Placa părea să nu fi fost atinsă de foc, protejată de noroc și de un strat de rouă care se adunase pe ea în fiecare seară.

În grabă, strânse placa și pași pe ea, fără să aștepte ca luminile galbene să devină verzi. Căldura o uscaseră deja în mare parte și se ridică în aer la comanda ei. Tally conduse placa peste râu, chiar deasupra apei, și o luă în amonte, căutând o spărtură în peretele de foc, în stânga ei.

Pantofii aderenți erau distruși, tălpile se crăpaseră precum noroiul expus la soare, așa că zbură încet, luând apă cu pumnii ca să-și calmeze fața și mâinile arse.

În stânga lui Tally se auzi un bubuit, inconfundabil chiar și în hărmălaia produsă de foc. Fusesse prinsă într-o furtună neașteptată, și aruncată înspre celălalt mal. Tally se opuse cu toată forța și vârî un picior în apă ca să încetinească placa. Se ținu din răputeri cu ambele mâini, încercând disperată să nu fie aruncată în râu.

Fumul se retrase brusc și o formă familiară apăru din întuneric. Era mașina zburătoare, bubuitul ei asurzitor devenind acum evident deasupra focului mânios. Scânteii săreau acum peste râu, căci furtuna produsă de mașină stârnise focul, intensificându-l.

Ce făceau? se întrebă ea. Nu își dădeau seama că răspândeau focul?

Primi imediat răspuns la întrebarea ei, când o limbă de foc ieși din mașinărie, improșcând râul pentru a aprinde încă o zonă înflorită.

Ei dăduseră foc și îl răspândeau în toate felurile posibile.

Mașina zburătoare bubui mai aproape și Tally zări un chip nemilos privind-o din scaunul pilotului. Își întoarse placa

pentru a zbura de-acolo, dar mașina se ridică în aer, trecând chiar pe deasupra ei. Fără veste, vântul deveni mult prea puternic.

Tally căzu în apă. Brățările o ținuseră pentru o clipă deasupra valurilor, dar apoi curentul prinse placa, mult prea ușoară fără greutatea lui Tally, azvârlind-o ca pe o frunză.

Se scufundă în apa adâncă, în mijlocul râului, cu rucsac cu tot.

Apa din adâncuri era rece și tăcută.

Vreme de câteva secunde care parcă durară o veșnicie, Tally simți doar ușurare pentru că scăpase de vântul acela arzător. Dar greutatea brățărilor și a rucsacului o traseră în jos cu viteză și-și simți inima zbuciumată cuprinsă de panică.

Începu să se agite în apă, urcând spre luminile care pâlpăiau la suprafață. Hainele ei ude și echipamentul o trăgeau în jos, dar, chiar când plămânii erau cât pe ce să-i explodeze, ajunse la suprafața învolburată. Tally trase de câteva ori în piept aerul plin de fum, apoi o izbi un val. Tuși și scuipă, luptându-se să rămână la suprafață.

O umbră trecu pe deasupra ei, întunecând cerul. Mâna ei atinse ceva — o suprafață aderentă cunoscută.

Placa se întorsese la ea! Așa cum făcuse de fiecare dată când Tally căzuse în apă. Brățările o ridicară până când putu să se așeze pe placă. Degetele se prinseră de suprafața noduroasă. Respira cu nesaț.

Un geamăt asurzitor veni dinspre malul apropiat. Tally clipi ca să alunge stropii de apă din ochi și văzu că mașinăria locuitorilor Ruinelor aterizase. Mai multe siluete coborau din

ea, împrôșcând solul cu o spumă albă când ajunseră la florile arse și la râu. Veneau înspre ea.

Tally se strădui să urce pe placă.

— Așteaptă! strigă cea mai apropiată siluetă.

Tally se ridică pe picioarele tremurânde, încercând să se echilibreze pe suprafața udă a plăcii. Pantofii arși alunecau, iar rucsacul îmbibat cu lichid părea să cântărească o tonă. Pe când se apleca în față, o mână înmănușată se întinse ca să apuce partea frontală a plăcii. Un chip apăru din apă, purtând un soi de mască. Niște ochi uriași o priveau fix.

Călcă pe mână, frângând degetele. Acestea alunecară, dar greutatea ei era acum prea mare în față. Placa se răsturnă cu vârful în apă.

Tally se rostogoli din nou în râu.

Niște mâini o prinseră, îndepărtând-o de placă. Se simți scoasă din apă și așezată pe un umăr lat. Zări niște fețe acoperite de măști: ochi uriași, inumani, o priveau fără să clipească.

Ochi de insecte.

OCHI DE INSECTE

O traseră afară din apă, înspre mașina zburătoare.

Tally își simți plămânii plini de apă și de fum. De câte ori respira, o tuse devastatoare îi scutura tot corpul.

— Puneți-o jos!

— De unde naiba a venit?

— Dați-i un hidrat-doi!

Apoi o lăsară jos, pe spate. Pământul era acoperit cu un strat gros de spumă albă. Cel care o cărase își scoase masca aceea cu ochi de insectă, iar Tally clipi.

Era un frumos. Un frumos nou, la fel de arătos ca Peris.

Bărbatul puse masca peste fața ei. Tally încercă să se opună câteva secunde, dar un aer rece și pur îi pătrunse în plămâni. Inspiră recunoscătoare și capul îi deveni ușor.

Bărbatul îi scoase masca.

— Nu prea mult. O să intri în hiperventilație.

Tally încercă să vorbească, dar nu reușea decât să tușească.

— Situația se înrăutățește, spuse o altă persoană. Jenks vrea să o ducem imediat.

— Jenks poate să aștepte.

Tally își dresă glasul.

— Placa mea.

Bărbatul zâmbi frumos și ridică privirea.

— A fost luată. Hei! Să pună cineva chestia aia în elicopter! Cum te cheamă, puștoaico?

— Tally, răspunse fata tușind.

— Ei bine, Tally, ești gata de plecare? Focul nu așteaptă.

Tally își dresă glasul și tuși din nou.

— Cred că da.

— Bine. Haide!

Bărbatul o ajută să se ridice și o trase înspre mașinărie. Se trezi împinsă înăuntru, unde zgomotul era mult atenuat, înghesuită în spate, împreună cu alte trei persoane cu fețele acoperite de măști cu ochii mari. O ușă se închise cu zgomot.

Mașinăria începu să huruie și Tally simți că se ridică de la pământ.

— Placa mea!

— Relaxează-te, fetițo! Am luat-o.

Era vocea unei femei care își scoase, de asemenea, masca. Era o altă frumusețe nouă.

Tally se întreba dacă aceștia erau oamenii despre care vorbeau indiciile lui Shay. „Insectele cu ochii mari de foc.” Oare trebuise să le caute?

— O să reușească? răsună o voce în cabină.

— O să supraviețuiască, Jenks. Fă ocolul obișnuit și ocupă-te un pic de foc, pe drumul spre casă.

Tally privi în jos, pe când mașinăria se ridica. Urma cursul râului și văzu focul răspândindu-se până la celălalt mal, dus de vânt. Din când în când, aeronava arunca limbi de foc.

Privi chipurile membrilor echipajului. Pentru niște frumuseți noi, păreau foarte hotărâte, foarte concentrate asupra misiunii. Dar acțiunile lor erau nebunești.

— Ce faceți? întrebă ea.

— Dăm foc.

— Asta văd. Dar de ce?

— Ca să salvăm lumea, fetișo. Dar ne pare foarte rău că ți-am stat în cale.

Își spuneau rangeri.

Cel care o scosese din râu se numea Tonk. Toți vorbeau cu accent și veneau dintr-un oraș de care Tally nu mai auzise.

— Nu e foarte departe de aici, spuse Tonk. Dar noi, rangerii, ne petrecem majoritatea timpului în sălbăticie. Elicopterele cu combustie au baza în munți.

— Cine?!

— Elicopterele. Te afli într-unul dintre ele.

Tally privi în jur la mașina gălăgioasă și strigă pentru a fi auzită.

— E atât de ruginit!

— Da, e vintage. Unele piese au aproape două sute de ani. Copiem părțile pe măsură ce se uzează.

— Dar de ce?

— Le poți pilota oriunde, cu sau fără câmpul magnetic. Și sunt perfecte pentru răspândirea focului. Locuitorii Ruinelor chiar știau să distrugă.

Tally scutură din cap.

— Și de ce răspândiți focul?

Bărbatul zâmbi și ridică unul dintre pantofii ei, scoțând o floare strivită, dar nearsă din talpă.

— Din cauza câmpurilor de *Phragmipedium panthera*, spuse el.

— Poftim?

— Această floare era cândva una dintre cele mai rare plante din lume. O orhidee-tigru albă. În vremurile locuitorilor Ruinelor, un singur bulb valora mai mult decât o casă.

— O casă?! Dar sunt cu miliardele.

— Ai observat?

Ridică floarea, privind-o.

— În urmă cu trei sute de ani, un locuitor al Ruinelor a găsit o cale de a modifica această specie, adaptând-o condițiilor variate de climă. A făcut o inginerie genetică pentru a determina florile să se înmulțească mai ușor.

— De ce?

— Chestia obișnuită. Ca să le schimbe pe tot felul de alte chestii. Dar a reușit prea bine. Privește în jos.

Tally privi pe geam. Aparatul câștigase altitudine și lăsase furtuna de foc în urmă. Jos se vedeau câmpuri nesfârșite de alb, întrerupte doar de câteva petice aride.

— Una dintre cele mai frumoase plante din lume. Dar de prea mare succes. S-a transformat în cea mai răspândită buroiană. Ceea ce numim noi monocultură. Elimină orice altă specie, sufocă iarba și copacii și nimic nu le polenizează, cu excepția unei specii de pasăre colibri, care se hrănește cu nectarul ei. Dar păsările colibri își au cuibul în copaci.

— Nu prea sunt copaci acolo, spuse Tally. Doar orhidee.

— Exact. Asta înseamnă monocultură: aceeași plantă peste tot. După ce cresc destule orhidee într-o zonă, nu mai sunt destule păsări colibri care să le polenizeze. Știi, ca să producă semințele.

— Da, spuse Tally. Știu despre păsări și albine.

— Sigur că știi, fetiço. Așadar, în cele din urmă, orhideele mor, victime ale propriului succes, lăsând în urmă un teren irosit. Zero din punct de vedere biologic. Rangerii încearcă să le împiedice să se răspândească. Am încercat cu otravă, boli create în laborator, prădători care să țintească păsările colibri... Dar focul este singurul care chiar funcționează.

Răsuci orhideea în mână și ridică un aprinzător, lăsând flacăra să o ardă.

— Trebuie să ai grijă, știi?

Tally observă că ceilalți rangeri își curățau cizmele și uniformele, căutând orice urme de flori în noroi și spumă. Privi în jos către albul infinit.

— Și de cât timp faceți asta?

— De aproape trei sute de ani. Locuitorii Ruinelor au început, după ce și-au dat seama ce făcuseră. Dar nu vom învinge niciodată. Tot ce putem spera este să ținem buruiana sub control.

Tally se lăsă pe spate, scuturând din cap, tușind iar. Florile erau atât de frumoase, de delicate și de nevinovate, dar sufocau totul în jurul lor.

Rangerul se aplecă înainte, întinzându-i gamela. Ea o luă și bău recunoscătoare.

— Mergeai spre Ținutul de Fum, nu-i așa?

Tally se înecă și împrășcă apă în jurul ei.

— Da. De unde știi?

— Ei, haide! O urâtă care așteaptă printre flori, având la ea o placă și o trusă de supraviețuire?

— O, da!

Tally își aminti indiciul: „Și-n flori, după insectele cu ochi de foc, să privești.” Precis mai văzuseră urâți înainte.

— Noi îi ajutăm pe locuitorii din Ținutul de Fum și ei ne ajută la rândul lor, spuse Tonk. Sunt nebuni, dacă mă întrebi pe mine. Au o viață grea și rămân urâți. Dar știu mai multe despre sălbăcie decât majoritatea frumoșilor de la oraș. E ceva demn de admirat.

— Da, așa cred, spuse Tally.

El se încruntă.

— Așa crezi? Dar te îndreptai într-acolo. Nu ești sigură?

Tally își dădu seama că aici începeau minciunile. Nu le putea spune rangerilor adevărul, că era un spion, o cârțiță.

— Bineînțeles că sunt sigură.

— Ei bine, o să te lăsăm jos în curând.

— În Ținutul de Fum?

Bărbatul se încruntă din nou.

— Nu știai? Locul este un mare secret. Cei din Ținutul de Fum nu au încredere în frumoși. Nici măcar în noi, range-rii. Noi te vom duce până în locul obișnuit, iar tu știi restul, nu?

— Sigur, încuviință Tally. Doar te testam.

Elicopterul coborî într-o spirală de praf, florile albe îndoindu-și tulpinile într-un cerc, în jurul locului de aterizare.

— Mulțumesc pentru călătorie, spuse Tally.

— Noroc, răspunse Tonk. Sper să îți placă Ținutul de Fum.

— Și eu.

— Dar, dacă te răzgândești, Tally, căutăm mereu rangeri voluntari.

Tally se încruntă.

— Ce este un voluntar?

Rangerul zâmbi.

— Când îți alegi slujba fără constrângeri.

— Aha, da, răspunse Tally.

Auzise că în unele orașe este posibil așa ceva.

— Poate. Până atunci, faceți treabă bună în continuare. Apropo de asta, nu veți da foc și pe aici, nu?

Rangerii râseră, iar Tonk răspunse:

— Noi lucrăm doar la marginile infestării, ca să oprim florile să se răspândească. Locul acesta se află chiar în mijloc. Niciun strop de speranță.

Tally privi în jur. Nu era niciun pic de culoare, cât vedeai cu ochii. Soarele apusese cu o oră înainte, dar orhideele străluceau ca niște fantome în lumina lunii. Acum, că știa ce erau, privești o îngrozea pe Tally. Cum le numise el? Zero din punct de vedere biologic.

— Grozav!

Tally sări jos din elicopter și își smulse placa din rastelul magnetic de lângă ușă. Se dădu înapoi, având grijă să se lase pe vine, așa cum o avertizaseră rangerii.

Mașinăria bâzâi punându-se din nou în mișcare, iar Tally privi în sus către discul strălucitor. Tonk îi explicase că o pereche de lame subțiri, învârtindu-se atât de repede încât nu puteau fi văzute, ridicau aparatul în aer. Se întreba dacă nu cumva glumea. Ei i se părea a fi un câmp magnetic oarecare.

Vântul se stârni din nou, când mașinăria se ridică, iar Tally își strânse cu putere placa, făcând semn cu mâna până când aparatul dispăru pe cerul întunecat. Oftă.

Era din nou singură.

Privind în jur, se întrebă cum avea să găsească Ținutul de Fum în deșertul acela inform de orhidee.

„Apoi pe capul chel așteaptă până când se va lumina”, acesta era ultimul rând din biletul lui Shay.

Tally scrută orizontul și zâmbi ușurată.

Un deal înalt, rotund, se ridica nu foarte departe. Trebuie să fi fost unul dintre locurile în care florile modificate genetic crescuseră prima dată. Jumătatea de sus a dealului murea, nu mai rămăsese nimic decât sol arid, distrus de orhidee.

Zona curățată arăta exact ca un cap chel.

Ajunse în vârful dealului în câteva ore.

Placa de zbor era inutilă aici, dar lui Tally îi era ușor să meargă în pantofii noi pe care îi primise de la rangeri. Ai ei se arseseră atât de tare, încât se desfăcuseră cu totul în elicopter. În plus, Tonk îi umpluse purificatorul cu apă.

În timpul călătoriei cu elicopterul, hainele lui Tally începuseră să se usuce, iar mersul pe jos făcu restul. Sacul supraviețuise scufundării, ba chiar și pachetele de SpagBol rămăseseră uscate în sacoșa impermeabilă. Singurul lucru pierdut în râu era biletul de la Shay, care devenise un cocoloș umed de hârtie în buzunarul ei.

Dar aproape reușise să ajungă la destinație. Pe când privea în jos din vârful dealului, Tally își dădu seama că, în afara bășicilor provocate de soare pe mâini și pe picioare, câteva

vânătați la genunchi și niște șuvițe de păr arse în foc, supraviețuise fără probleme. Atâta vreme cât locuitorii din Ținutul de Fum știau unde să o găsească, credeau povestea ei — că era o urâtă care vine să li se alăture — și nu își dădeau seama că era, de fapt, un spion, atunci totul era grozav.

Așteptă în vârful dealului, epuizată, dar incapabilă să doarmă. Se întreba dacă putea într-adevăr să facă ce voia doctorița Cable. Pandantivul de la gâtul ei supraviețuise, de asemenea, încercărilor. Tally se îndoia că un strop de apă distrusese dispozitivul, dar nu avea cum să afle până când nu ajungea în Ținutul de Fum și îl activa.

Pentru o clipă, speră că nu va funcționa. Poate că una dintre căzăturile de până atunci distrusese micul cititor de rețină și nu va putea trimite niciodată mesajul înapoi la doctorița Cable. Dar nu merita să spere așa ceva. Fără pandantiv, Tally era blocată aici în sălbăticie pentru totdeauna. Urâtă pe viață.

Singura modalitate de a ajunge acasă era să-și trădeze prietena.

MINCIUNI

La câteva ore de la ivirea zorilor, veniră să o preia.

Tally îi văzu mergând printre orhidee, patru siluete îmbrăcate în alb, ducând cu ele plăcile de zbor. Pălării albe, largi, cu picățele, le ascundeau capetele și Tally își dădu seama că, dacă se lăsau în jos printre flori, practic dispăreau.

Acești oameni făceau tot posibilul să rămână ascunși.

Când grupul se apropie, Tally recunoscuse imediat cozile lui Shay ieșind de sub o pălărie și îi făcu semne cu mâna, ca ieșită din minți. Tally plănuise să ia *ad litteram* îndemnul din bilețel și să aștepte în vârful dealului, dar, văzându-și prietena, apucă placa și fugi în întâmpinarea ei.

Spioană sau nu, Tally de-abia aștepta să o vadă pe Shay.

Forma înaltă și subțire se desprinsese de ceilalți și alergă spre ea. Cele două se îmbrățișară râzând.

— Tu ești! Eram sigură!

— Sigur că eu sunt, Shay! Nu mai suportam, îmi era prea dor de tine.

Ceea ce era adevărat.

Shay nu se putea stăpâni să nu zâmbească.

— Când am zărit elicopterul noaptea trecută, majoritatea oamenilor au spus că trebuie să fie un alt grup. Au spus că ai întârziat prea mult și că ar trebui să renunț.

Tally încercă să zâmbească și ea, întrebându-se dacă reușiseră suficient timp. Nu putea recunoaște că pornise la drum la patru zile *după* cea de-a șaisprezecea aniversare.

— M-am cam întors din drum. Puteai să scrii un bilet mai criptic?

— O! făcu Shay, rămânând cu gura căscată. Credeam că l-ai înțeles.

Incapabilă să o audă pe Shay blamându-se, Tally scutură din cap.

— De fapt, bilețelul a fost în regulă. Sunt eu cam fraieră. Și cea mai mare problemă a fost când am ajuns la flori. Rangerii nu m-au văzut la început și a fost cât pe ce să fiu prăjită.

Ochii lui Shay se măriră când văzură fața arsă și zgâriată a lui Tally, bășicile de pe mâini și părul ars.

— Vai, Tally! Arăți de parcă ai fi trecut printr-o zonă de război.

— Ești pe aproape.

Ceilalți trei urâți se apropiară. Rămaseră un pic în spate; unul dintre ei ținea un dispozitiv în aer.

— Are un microfon ascuns, spuse el.

Lui Tally îi îngheță inima.

— Un ce?

Shay luă ușor placa lui Tally și i-o întinse unuia dintre băieți. Acesta își trecu dispozitivul pe deasupra, încuviință și scoase una dintre aripile stabilizatoare.

— Poftim.

— Uneori ascund microfoane pe plăcile pentru distanțe lungi, spuse Shay. Încearcă să găsească Ținutul de Fum.

— O, îmi pare ... N-am știut! Jur!

— Stai liniștită, Tally, spuse băiatul. Nu este vina ta. Și placa lui Shay a avut unul. De-asta ne întâlnim cu cei noi aici.

Băiatul ridică gândacul.

— Ne vom duce într-o direcție oarecare și îl vom prinde de o pasăre migratoare. Să vedem cum le place specialilor America de Sud.

Locuitorii din Ținutul de Fum râseră.

Băiatul se apropie de ea și plimbă dispozitivul de sus în jos, cercetându-i corpul. Tally se înfioră când acesta trecu pe lângă pandantiv. Dar băiatul zâmbi.

— Este în regulă. Ești curată.

Tally oftă ușurată. Desigur, nu își activase încă pandantivul, astfel că detectorul nu îl putuse găsi. Celălalt detector fusese pus de doctorița Cable doar pentru a-i induce în eroare pe locuitorii din Ținutul de Fum, făcându-i să lase garda jos. Tally însăși era pericolul adevărat.

Shay se apropie de băiat și îi luă mâna într-a ei.

— Tally, acesta este David.

Băiatul zâmbi din nou. Era un urât, dar zâmbetul lui era frumos. Și chipul lui emana un soi de încredere pe care Tally nu îl mai văzuse niciodată la un alt urât. Poate că avea doar câțiva ani mai mult decât ea. Tally nu văzuse pe nimeni maturizându-se natural după vârsta de șaisprezece ani. Se întreba cât de mult din urățenie reprezenta doar vârsta ciudată.

Desigur, David nu era un frumos. Zâmbetul lui era strâmb și fruntea îi era prea înaltă. Dar, urât sau nu, Tally se bucura să îi vadă pe Shay, pe David, pe toți. Cu excepția celor câteva ore uluitoare alături de rangeri, i se părea că nu mai văzuse chipuri umane de ani întregi.

— Așadar, ce-ai adus?

— Poftim?

Croy era unul dintre ceilalți urâți care veniseră să o întâlnească. Și el părea mai mare de șaisprezece ani, dar nu îi stătea la fel de bine ca lui David. Unii oameni aveau nevoie de operație mai mult decât alții. Întinse mâna după rucsacul lui Tally.

— O, mulțumesc!

O dureau umerii pentru că îl tot dusesese în spinare în ultima săptămână.

Băiatul îl deschise în timp ce mergeau, privind înăuntru.

— Purificator. Detector de poziție.

Croy scoase sacoșa impermeabilă și o desfăcu.

— SpagBol! Miam-miam!

Tally gemu.

— Poți să le păstrezi.

— Serios? întrebă el făcând ochii mari.

Shay îi luă rucsacul.

— Nu, nu poți.

— Ascultă, am mâncat chestia asta de trei ori pe zi, în ultimele ... parcă acum o veșnicie, spuse Tally.

— Da, dar mâncarea deshidratată este greu de găsit în Ținutul de Fum, explică Shay. Ar trebui să o păstrezi și să o dai la schimb.

— La schimb? se încruntă Tally. Ce vrei să spui?

În oraș, urâții făceau schimb de munci sau obiecte furate, dar și de *mâncare*?

Shay râse.

— O să te obișnuiești cu ideea. În Ținutul de Fum, lucrurile nu ies din pereți. Trebuie să păstrezi lucrurile pe care le-ai adus cu tine. Nu le da oricui ți le cere.

Shay îl privi cu severitate pe Croy, care privea în jos, rușinat.

— Voiam să-i dau ceva în schimb, insistă el.

— Da, sigur că da, spuse David.

Tally zări mâna acestuia pe umărul lui Shay, atingându-l ușor pe când mergeau. Își aminti felul în care Shay vorbise întotdeauna despre David, parcă visând la el. Poate că nu doar promisiunea libertății o adusese aici pe prietena ei.

Ajunseră la marginea pajiștii cu flori. O pădure deasă de copaci și tufișuri pornea de la baza unui munte înalt.

— Cum împiedicați orhideele să se răspândească? întrebă Tally.

Ochii lui David se aprinseră, de parcă ar fi fost subiectul lui preferat.

— Pădurea asta bătrână le oprește. E aici de secole, probabil de dinainte de locuitorii Ruinelor.

— Are tot felul de specii, spuse Shay. Așa că este suficient de puternică pentru a opri buruienile.

Îl privi pe David căutându-i aprobarea.

— În restul terenului au fost ferme și pășuni, continuă el, arătând cu mâinile înspre întinderea albă din spatele lor. Locuitorii Ruinelor le distruseseră deja, înainte de apariția buzienilor.

Câteva minute mai târziu, în pădure, Tally își dădu seama de ce orhideele nu puteau crește aici. Tufișurile încurcate și multitudinea de copaci formau un zid dincolo de care era imposibil de trecut. Chiar și pe cărarea îngustă, Tally dădea constant la o parte crengi și ramuri, călca pe rădăcini și pietre. Nu mai văzuse niciodată asemenea pământuri aride și neprimitoare. Plante cățărătoare cu spini ascuțiți străbăteau semiîntinericul, asemenea sârmei ghimpate.

— Voi locuiți aici?

Shay râse.

— Nu te neliniști. Mai avem mult de mers. Ne asigurăm că nu ai fost urmărită. Ținutul de Fum e mult mai sus, acolo unde copacii nu mai sunt atât de deși. Dar ne apropiem de pârâu. Ne vom urca pe placă în curând.

— Bun, spuse Tally.

Picioarele ei se agitau deja în pantofii noi. Dar erau mai călduroși decât pantofii cu talpă aderentă distruși, își dădu ea seama, și erau mai buni pentru mers pe jos. Se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă nu i-ar fi primit de la rangeri. Cum faci rost de pantofi noi în Ținutul de Fum? Dai cuiva la schimb toată mâncarea ta? Ți-i confecționezi singur? Privi în jos către picioarele din fața ei, cele ale lui David, și văzu că pantofii acestuia păreau lucrați manual, părând niște bucăți de piele cusute grosolan unele de altele. Totuși, în mod ciudat, David se

mișca cu grație prin ierburile pipernicite, tăcut și sigur, în timp ce restul călcau cu trosnete, ca niște elefanți.

Simpla idee de a crea manual o pereche de pantofi o făcu să șovăie.

Dar nu conta, își reaminti Tally, inspirând adânc. Ajunsă în Ținutul de Fum, va putea activa pandantivul și va ajunge acasă într-o zi, poate doar în câteva ore. Va avea parte de toată mâncarea și toate hainele care îi vor trebui vreodată, nu avea decât să le ceară. Chipul ei va fi, în sfârșit, frumos, iar Peris și toți vechii ei prieteni îi vor sta alături.

În sfârșit, coșmarul acesta se va sfârși.

Curând, sunetul apei curgătoare umplu pădurea și ajunseră într-un mic luminiș. David își scoase din nou dispozitivul, arătând înapoi, spre cărare.

— Tot nimic. Felicitări, ești de-a noastră, îi spuse el lui Tally, zâmbind.

Shay chicoti și o îmbrățișă pe Tally din nou, în timp ce ceilalți își pregăteau plăcile.

— Tot nu-mi vine să cred că ai venit. Credeam că am stricat totul, așteptând atât de mult să-ți scriu despre fugă. Și am fost atât de fraieră, certându-mă cu tine în loc să-ți spun ce aveam de gând să fac.

Tally scutură din cap.

— Îmi spuseseseși totul deja, doar că eu n-am ascultat. Când mi-am dat seama că vorbeai serios, am avut nevoie să mă gândesc la asta. Mi-a luat o vreme...

Inspiră adânc, întrebându-se de ce spunea toate astea, mințind-o pe Shay, deși nu avea nevoie să facă asta. Ar fi

trebuit să tacă, pur și simplu, să ajungă la Ținutul de Fum și să-și termine misiunea. Dar Tally se trezi continuând:

— Atunci mi-am dat seama că nu aveam să te mai văd niciodată dacă nu veneam. Și că îmi voi pune întotdeauna întrebări.

Măcar ultima parte era adevărată.

Pe când înaintau spre munte, pe plăci, pârâul se lărgi, croindu-și drum printre copaci, în pădurea deasă. Copacii mai mici, asemenea unor cioturi, se transformară în pini, iarba pipernicită se rări, iar vâltorile pârâului începură să apară ici și colo. Trecând printre stropii apei albe, învolburate, Shay strigă:

— Muream de nerăbdare să-ți arăt asta! Iar vâltorile *cu adevărat* grozave sunt pe partea cealaltă.

În cele din urmă, părăsiră pârâul, luând-o pe după un filon de fier, peste o creastă. Din vârful, priviră în jos, spre o vale mică, defrișată aproape în întregime.

Shay apucă mâna lui Tally.

— Acolo este. Acasă!

Ținutul de Fum se întindea dedesubt.

MODELUL

Ținutul de Fum era, într-adevăr, plin de fum.

Focuri punctau valea, înconjurată de grupuri mici de oameni. Mirosurile de lemn ars și de mâncare se ridicau până la Tally, făcând-o să se gândească la tabere și petreceri în aer liber. Pe lângă fum, în aer se strecura ceața dimineții, un deget alb prelingându-se în vale dintr-o îngrămădire de nori care își făcuseră cuib în vârful munților. Câteva panouri solare sclipeau palid, adunând ceea ce soarele reflecta prin ceață. Locurile de grădină erau plantate la întâmplare, printre case. În jur de douăsprezece locuințe, cu un singur etaj, erau construite din bârne lungi de lemn. Lemnul putea fi întâlnit peste tot: în garduri, ca surcele pentru gătit, așezat pe cărări, deasupra gropilor noroioase, și în grămezi, lângă foc. Tally se întrebă unde găseau atâta lemn.

Apoi văzu butucii de la marginile așezării și scoase un strigăt.

— Copacii..., șopti ea îngrozită. Tăiați copacii!

Shay îi strânse mâna.

— Doar în această vale. Pare ciudat la început, dar așa trăiau și cei care au viețuit aici înaintea locuitorilor Ruinelor, știi? Și avem de gând să plantăm mai mulți pe cealaltă parte a muntelui, până spre orhidee.

— Bine, spuse Tally, neîncrezătoare.

Văzu o echipă de urâți care mutau un arbore căzut, împingându-l pe două plăci de zbor.

— Există metal aici?

Shay încuviință fericită.

— În anumite locuri. Noi am extras metal din niște șine, precum cele pe care ai venit dinspre coastă. Am creat câteva drumuri pentru plăcile de zbor prin Ținutul de Fum și, până la urmă, o să procedăm la fel în toată valea. Eu lucrez la proiectul ăsta. Îngropăm o bucată de metal uzat din loc în loc. Ca orice altceva aici, este mai greu decât îți imaginezi. N-ai *crede* cât cântărește un rucsac plin cu oțel.

David și ceilalți porniseră deja în jos, în șir, printre două rânduri de stânci vopsite într-un portocaliu-strălucitor.

— Acela este drumul pentru plăcile de zbor? întrebă Tally.

— Da. Vino, am să te duc la bibliotecă. Trebuie să-l cunoști pe Șef.

Șeful nu era, de fapt, conducătorul, explică Shay. Pur și simplu, se purta ca unul, în special cu nou-veniții. Dar era șeful bibliotecii, cea mai mare dintre construcțiile din piața centrală a așezării.

Mirosul familiar de cărți prăfuite o copleși pe Tally încă de la intrarea pe poartă și, privind în jur, își dădu seama că

biblioteca nu părea să conțină decât cărți. Nici urmă de ecrane uriașe, nici măcar monitoare personale. Doar birouri desperecheate, scaune și o mulțime de rafturi.

Shay o conduse în centru, unde se afla un chioșc rotund, în care stătea o persoană micuță, care vorbea la o cască de modă veche. Apropiindu-se, Tally își simți inima bătându-i tot mai puternic. Se temuse de ceea ce urma să vadă.

Șeful era un urât bătrân. Tally zărise câțiva de la distanță, pe drum, dar reușise să-și mute privirea în altă parte. Dar aici, chiar în fața ochilor ei, se afla adevărul ridat, cu vene proeminente, decolorat, gârbov, îngrozitor. Ochii lui lăptoși îi priveau în timp ce muștra persoana cu care vorbea la telefon, pe un ton răgușit. Le făcu semn cu mâna să plece.

Shay chicoti și o trase pe Tally înspre rafturi.

— O să se ocupe și de noi, în cele din urmă. Dar mai întâi vreau să-ți arăt ceva.

— Bietul om...

— Șeful? Foarte tare, nu? Are vreo *patruzeci* de ani! Stai să vorbești cu el!

Tally înghiți în sec, încercând să șteargă din minte imaginea trăsăturilor flasce. Oamenii aceștia sunt nebuni dacă tolerează așa ceva, dacă *vor* așa ceva.

— Dar fața lui..., începu Tally.

— Asta nu e nimic. Privește!

Shay o așeză la o masă, se întoarse spre un raft și scoase mai multe volume îmbrăcate în coperte de protecție. Le așeză în fața lui Tally.

— Cărți de hârtie? Ce e cu ele?

— Nu sunt cărți. Se numesc „reviste”, răspunse Shay.

Deschise una și îi arată. Paginile ciudat de lucioase erau pline cu imagini. Imagini reprezentând oameni.

Urâți.

Ochii lui Tally se măreau pe măsură ce Shay dădea paginile, arătând și chicotind. Nu mai văzuse niciodată atâtea fețe incredibil de diferite. Guri, ochi și nasuri de toate formele imaginabile, toate combinate nebunește la oameni de diferite vârste. Și *corpurile*. Unele grotesc de grase, altele ciudat de musculoase sau deranjant de slabe, aproape toate aveau proporții greșite, urâte. Dar, în loc să fie rușinați de diformitățile lor, oamenii râdeau, se sărutau și pozau, ca și cum fotografiile ar fi fost făcute la o petrecere uriașă.

— Cine sunt ciudații ăștia?

— Nu sunt ciudați, răspunse Shay. Chiar dacă pare bizar, sunt oameni faimoși.

— Faimoși pentru ce? Pentru că sunt hidoși?

— Nu. Sunt vedete din lumea sportului, actori, artiști. Bărbații cu părul sârmos sunt muzicieni, am impresia. Cei cu adevărat urâți sunt politicienii și cineva mi-a spus că grașii sunt în mare parte actori de comedie.

— E ciudat, spuse Tally. Așadar, așa arătau oamenii înainte de primul frumos? Cum putea suporta cineva să-și deschidă ochii?

— Da ... E înspăimântător la început. Dar lucrul ciudat este că, dacă te tot uiți la ei, începi să te obișnuiești.

Shay întoarce o pagină pe care se afla o poză mare a unei femei purtând doar niște lenjerie strâmtă, ca un costum de baie lucios.

— Ce naiba ... ?

— Da.

Femeia arăta de parcă ar fi fost înfometată, coastele ieșindu-i prin piele. Avea picioarele atât de subțiri, încât Tally se întreba cum de nu se rupeau sub greutatea propriului trup. Coatele și oasele pelviene păreau ascuțite ca niște ace. Cu toate acestea, își arăta trupul zâmbitoare și mândră, de parcă tocmai ar fi făcut operația și nu și-ar fi dat seama că i se scosese prea multă grăsime. Ciudat era că fața ei era mai aproape de frumusețe decât restul corpului. Avea ochi mari, piele netedă și nas mic, dar pomeții erau prea ascuțiți, oasele fiind practic vizibile sub stratul de carne.

— Ce naiba e asta?

— Un model.

— Care ce înseamnă?

— Un fel de frumusețe profesională. Cred că, atunci când toți ceilalți sunt urâți, a fi frumos devine un fel de slujbă.

— Și este în chiloți pentru că...? începu Tally, apoi își aduse aminte ceva. Are boala aia! Cea despre care ne vorbesc mereu profesorii!

— Probabil. Întotdeauna am fost de părere că au inventat asta, ca să ne sperie.

Cu doar câteva zile înainte de operație, își aminti Tally, o mulțime de oameni, în special fete tinere, s-au alarmat la gândul că vor deveni grase, așa că au încetat să mai mănânce. Pierdeau din greutate prea repede, iar unele se blocau și continuau să slăbească până când ajungeau ca acest „model”. Unele chiar au murit, se spunea la școală. Acesta era unul dintre motivele pentru care au inventat această operație. Nimeni nu se mai îmbolnăvea, de vreme ce toți știau că la vârsta de

șaisprezece ani aveau să devină frumoși. De fapt, majoritatea oamenilor se îngrășau chiar înainte de a face operația, știind că le va fi extrasă grăsimea.

Tally privi imaginea și se îngrozi. De ce să te întorci la *așa ceva*?

— Însălmântător, nu-i așa? întrebă Shay îndepărtându-se. Mă duc să văd dacă Șeful a terminat.

Înainte să dispară după un colț, Tally observă cât de slabă era Shay. Nu slabă ca o bolnavă, dar slabă ca o urâtă — niciodată nu mâncase mult. Tally se întrebă dacă aici, în Ținutul de Fum, Shay nu va mânca din ce în ce mai puțin, ajungând să se înfometeze.

Tally atinse pandantivul. Aceasta era șansa ei. Era timpul să acționeze.

Oamenii aceștia uitaseră cum era lumea veche cu adevărat. Sigur, se distrau în aceste tabere, jucându-se de-a v-ați ascunselea, iar viața aici era o mare festă jucată orașelor. Dar cumva uitaseră că locuitorii Ruinelor fuseseră nebuni, aproape distrugând lumea într-un milion de feluri. Această frumusețe obținută prin înfometare era doar unul dintre ele. De ce să te întorci la *așa ceva*?

Deja tăiau *copacii*.

Tally desfăcu pandantivul, privind deschiderea mică și strălucitoare, unde laserul aștepta să-i citească retina. Îl apropiu cu mâna tremurătoare. Era o prostie să mai aștepte. N-ar fi făcut decât să îngreuneze situația.

Și ce altă șansă avea?

— Tally? Aproape a termi...

Tally închise pandantivul și îl vârî în cămașă.

Shay zâmbi timidă.

— L-am observat înainte. Ce transmite?

— Ce vrei să spui?

— Ei, haide! N-ai purtat niciodată așa ceva înainte. Te las singură două săptămâni și devii romantică?

Tally înghiți în sec, privind în jos spre inimioara argintie.

— E un pandantiv foarte frumos. Minunat. Dar cine ți l-a dat, Tally?

Tally își dădu seama că nu putea găsi forța de a minți.

— Cineva. Pur și simplu cineva.

Shay își rostogoli ochii.

— Un amor în ultimul minut, ha? Întotdeauna am crezut că te păstrezi pentru Peris.

— Nu e vorba de asta. E...

De ce să nu-i spună? se întrebă Tally. Oricum, luase asta în calcul, atunci când specialiile apăruseră trosnind și bușind. Dacă afla, Shay putea măcar să se pregătească înainte ca lumea fanteziei să se destrame.

— Trebuie să îți spun ceva.

— Sigur.

— Venirea mea aici este... Chestia e că, atunci când am fost să-mi fac...

— Ce faci?

Tally tresări auzind vocea ascuțită. Era ca o versiune bătrână și hodorogită a doctoriței Cable, o lamă de ras ruginită, care îi zgâria creierii.

— Revistele alea au peste trei sute de ani, iar tu nu porți mănuși!

Șeful își târșai picioarele până la locul unde stătea Tally, scoțând niște mănuși albe de bumbac și punându-și-le în mâini. Se întinse spre ea ca să închidă revista pe care o citea aceasta.

— Degetele tale sunt acoperite cu acizi foarte toxici, domnișoară! O să distrugi revistele astea, dacă nu ai grijă. Înainte să-ți bagi nasul în colecție, vino cu mine!

— Scuze, Șefule, spuse Shay. E vina mea.

— Nu mă îndoiesc de asta, pufni el, reșezând revistele în rafturi, cu mișcări elegante, grijulii, complet diferite de felul în care vorbea. Și acum, domnișoară, presupun că ai venit ca să muncești.

— Să muncesc? întrebă Tally.

Amândoi priviră expresia uluită a lui Tally, iar Shay izbucni în râs.

MUNCA

Cei din Ținutul de Fum luaseră masa împreună, asemenea urâților dintr-un internat.

Mesele lungi fuseseră în mod evident confecționate din trunchiuri de copaci. Aveau noduri, găuri și urme ondulate. Erau rustice și frumoase, dar Tally nu putea trece peste gândul că acei copaci fuseseră tăiați de vii.

Se bucură când Shay și David o duseră afară la focul pentru gătit, unde se afla un grup de urâți mai tineri. Era o ușurare să se îndepărteze de copacii în ruină și de urâții mai în vârstă care o nelinișteau. Aici măcar orice locuitor din Ținutul de Fum putea trece drept senior. Tally nu avea multă experiență în a stabili vârsta unui urât, dar se dovedi că avea dreptate în mare. Ceilalți trei — Croy, Ryde și Astrix — erau prieteni cu Shay, făcând parte dintr-un grup care fugise înainte ca Tally și Shay să se cunoască.

Aflați aici, în Ținutul de Fum, de doar cinci luni, prietenii lui Shay aveau deja ceva din siguranța de sine a lui David. Cumva, posedau autoritatea frumuseților de vârstă mijlocie,

fără a avea obraji fermi, ochii ridați sau hainele elegante. În timpul prânzului, vorbiră despre proiectele de care se ocupau: un canal pentru a aduce un braț al pârâului mai aproape de Ținutul de Fum; noi modele pentru lâna de oaie din care erau făcute puloverele lor; o nouă latrină. (Tally se întreba ce anume era o „latrină”.) Arătau atât de serioși, încât părea că viețile lor erau un truc elaborat care trebuia planificat și re-planificat în fiecare zi.

Luau și mâncarea în serios. Aceasta fusese așezată pe farfurii, în cantități uriașe. Era mai greoaie decât cea cu care se obișnuise Tally, iar gustul era foarte puternic, la fel ca atunci când găteau la cursul de istorie gastronomică. Dar căpșunile erau dulci fără să fie nevoie de zahăr și, cu toate că i se părea ciudat să o mănânce simplă, pâinea celor din Ținutul de Fum avea propriul gust fără a mai fi nevoie să adauge ceva. Desigur, Tally ar fi devorat fericită orice nu era SpagBol.

Totuși, nu întrebă din ce era făcută tocana. Gândul copacilor morți era suficient pentru o zi.

Pe când își goleau farfuriile, prietenii lui Shay începură să-i ceară lui Tally vești despre oraș. Rezultatele meciurilor din internat, poveștile din telenovele, politica locală. Mai aflase despre vreun fugar? Tally răspunse la întrebările lor cât putu de bine. Nimeni nu încercă să-și ascundă dorul de casă. Fețele lor păreau a întineri atunci când își aminteau de prieteni și farse vechi.

Apoi, Astrix o întrebă despre călătoria ei până aici, la Ținutul de Fum.

— A fost destul de ușor. Odată ce am început să înțeleg indicațiile lui Shay.

— N-a fost chiar atât de simplu. Cât ți-a luat? Zece zile? întrebă David.

— Ai plecat în noaptea de dinaintea zilei tale de naștere, nu-i așa? spuse Shay.

— La miezul nopții, spuse Tally. Nouă zile ... și jumătate. Croy se încruntă.

— Le-a luat ceva rangerilor să ajungă până la tine, nu-i așa?

— Presupun că da. Și aproape că m-au prăjit când m-au găsit. Au stârnit un foc uriaș, care a scăpat de sub control.

— Serios? Uau!

Prietenii lui Shay păreau impresionați.

— Placa mea aproape că a luat foc. A trebuit s-o salvez și am sărit în râu.

— Asta s-a întâmplat cu fața ta? întrebă Ryde.

Tally își atinse pielea nasului, care se decojea.

— Asta e un fel de ...

Arsură solară, era ea cât pe ce să spună. Dar ceilalți păreau seduși. Fusesse atâta vreme singură! Tally își dădu seama că îi plăcea să fie în centrul atenției.

— Flăcările erau peste tot în jurul meu, spuse ea. Pantofii mi s-au topit când am trecut peste un câmp cu flori în flăcări. Shay fluieră.

— Incredibil.

— E ciudat. De obicei, rangerii au grijă de noi, spuse David.

— Ei bine, cred că pe mine m-au ratat.

Tally se hotărî să nu dezvăluie faptul că își ascunsese placa intenționat.

— În fine, eram în râu și nu mai văzusem niciodată un elicopter — cu excepția celui zărit cu o zi înainte —, iar chestia

asta a ieșit bubuind din fum, împingând focul spre mine. Habar nu aveam că rangerii sunt băieți buni. Am crezut că sunt niște piromani ai Ruinelor, ridicați din mormânt!

Toată lumea râse, iar Tally se simți încântată de căldura și atenția pe care i le acorda grupul. Era ca și cum ar fi povestit tuturor celor din internat despre un truc de mare succes, dar încă și mai plăcut, pentru că supraviețuise unei situații pe viață și pe moarte. David și Shay se agățau de fiecare cuvânt al ei. Tally era fericită că nu își activase încă pandantivul. N-ar fi putut sta aici, bucurându-se de admirația locuitorilor din Ținutul de Fum, dacă i-ar fi trădat pe toți. Se hotărî să aștepte până în acea noapte, când avea să fie singură, pentru a face ceea ce trebuia să facă.

— Trebuie să fi fost îngrozitor, spuse David, vocea lui smulgând-o din gândurile pline de neliniște. Să stai singură printre orhidee, atâtea zile, doar așteptând...

Tally ridică din umeri.

— Mi s-au părut drăguțe. Nu știam nimic despre chestia asta cu buruiana acaparatoare.

David o privi încruntat pe Shay.

— Nu i-ai spus *nimic* în biletul tău?

Shay se înroși.

— Mi-ai spus să nu scriu lucruri care ar putea da de gol locul în care se află Ținutul de Fum, așa că am creat un fel de cod.

— Din câte se pare, codul tău a fost cât pe ce să o ucidă, spuse David, iar Shay rămase cu gura căscată.

David se întoarse spre Shay.

— Nimeni nu face călătoria asta de unul singur. Nu când pleacă pentru prima oară din oraș.

— Eu am mai ieșit din oraș.

Tally își puse brațul în jurul umerilor lui Shay, liniștind-o.

— Am fost în regulă. În jurul meu erau flori frumoase și aveau la mine mâncare pentru două săptămâni.

— De ce ai furat tot SpagBol-ul? întrebă Croy. Preciș adori chestia asta.

Ceialți râseră, iar Tally încercă să zâmbească.

— Nici măcar n-am observat când le-am luat. Trei SpagBol-uri pe zi, vreme de nouă zile. După ziua a doua, de-abia am mai putut să le ingurgitez. Dar ți se face o foame pe drum...

Toți ceialți încuviințară. Știau cum e să călătorești în condiții dificile, după cum știau totul și despre munca grea, din câte se părea. Tally observase deja câtă mâncare consumaseră la prânz. Poate că Shay nu se va alege cu o indigestie, până la urmă. Mâncase tot din farfurie.

— Ei bine, mă bucur că ai reușit, spuse David.

Întinse mâna și atinse ușor zgârieturile de pe fața lui Tally.

— Se pare că ai avut parte de mai multe aventuri decât ne-ai povestit nouă.

Tally înghiți în sec și ridică din umeri, sperând că dăduse dovadă de modestie.

Shay zâmbi și îl îmbrățișă pe David.

— Știam eu că Tally o să ți se pară grozavă!

Un clopot răsună în zonă și ei se grăbiră să-și termine prânzul.

— Ce e asta? întrebă Tally.

David rânji.

— Înseamnă că trebuie să ne întoarcem la muncă.

— Tu vii cu noi, spuse Shay. Stai liniștită, n-o să te omoare.

Pe drumul până la muncă, Shay dădu mai multe explicații despre șinele de montagnes russes. Unele se întindeau pe tot continentul, o mică parte din moștenirea locuitorilor Ruinelor încă cicatrizând pământul. Dar, spre deosebire de majoritatea ruinelor, șinele erau folositoare, și nu doar pentru plăcile de zbor. Erau sursa principală de metal pentru cei din Ținutul de Fum.

În urmă cu un an sau chiar mai mult, David descoperise o nouă șină. Nu ducea în niciun loc important, așa că el a creat un plan pentru a-i folosi metalul și a crea alte drumuri pentru plăcile de zbor în vale și în jurul acesteia. Shay lucrase la proiect de când venise în Ținutul de Fum, în urmă cu zece zile.

Șase dintre ei își luară plăcile și porniră spre cealaltă parte a văii, coborând un râu cu apă albă, involburată și apoi de-a lungul unei creste ascuțite, plină cu minereu de fier. De acolo, Tally înțelese, în sfârșit, cât de departe în munți ajunsese de când părăsise coasta. Întregul continent părea să se întindă în fața lor. Un strat subțire de nori mai jos de creastă oglindea stratul mai gros de dedesubt, dar pădurile, pășunile și râurile șerpuitoare, strălucitoare se vedeau prin vâlul de păclă. Marea de orhidee albe însă se putea zări din partea aceasta a muntelui, luminând ca un deșert în soare.

— Totul e atât de mare, murmură Tally.

— Nu îți poți da niciodată seama de asta când ești în interior, spuse Shay. Cât de mic este orașul. Trebuie să faci totul la scară mică, pentru a-i ține pe toți în capcană acolo.

Tally încuviință, dar își imaginează că toți acei oameni se descătușau în regiunea rurală de dedesubt, tăind copaci și omorând

ființe pentru mâncare, sfărâmând totul în calea lor, ca niște mașini ridicate din mormânt aparținând locuitorilor Ruinelor.

Totuși, nu ar fi dat acest moment pentru nimic în lume. Stătea și privea câmpiile întinse în fața ochilor ei, dedesubt. Tally își petrecuse ultimii patru ani privind profilul Orașului Noilor Frumoși, gândindu-se că era cea mai frumoasă priveliște din lume. Dar acum nu mai era de aceeași părere.

Mai jos, pe partea cealaltă a muntelui, un alt râu traversa șina lui David. Ruta care ducea până acolo dinspre Ținutul de Fum se bifurca, profitând de rezervele de fier, râuri și albiei secate, dar nu fuseseră niciodată nevoiți să-și părăsească plăcile. Atunci când veneau încărcăți de metalul greu, mersul pe jos nu era o opțiune, îi explicase Shay.

Șina era năpădită de plante cățărătoare și pomi piperniciți, fiecare bârnă de lemn fiind strânsă de tentaculele vegetației. Pădurea fusese ciopârțită pe pâlcuri, în jurul câtorva segmente de șină care lipseau, dar susținea restul ferm.

— Cum o să înlăturăm asta? întrebă Tally.

Lovi ciotul unei rădăcini, simțindu-se firavă în fața sălbăticiei.

— Privește aici, spus Shay, scoțând o unealtă din rucsac, un tub telescopic, lung cât un braț, cam de înălțimea lui Tally.

Shay răsuci un capăt și patru lonjeroane scurte se desfășură în celălalt capăt, asemenea brațelor unei umbrele.

— Se numește conector și poate muta aproape orice.

Shay răsuci din nou mânerul, iar lonjeroanele se retraseră. Apoi vârî un capăt al plugului sub o bârnă. Cu o nouă mișcare din încheietură, tubul începu să duduie și lemnul prinse să geamă. Picioarele lui Shay alunecară în spate, dar se lăsă

cu toată greutatea asupra dispozitivului, ținându-l înclinat sub bârnă. Încet, lemnul vechi începu să se ridice, eliberându-se din pământ și dintre plante, îndoină șina care stătea deasupra. Tally văzu mișcările conectorului care se desfăcea sub placa de lemn, forțând-o gradat să se ridice. Șina de deasupra începu să se elibereze din strânsoare.

Shay îi zâmbi lui Tally:

— Ți-am spus.

— Lasă-mă să încerc, spuse Tally, ridicând mâna.

Făcuse ochii mari. Shay râse și scoase un alt conector din rucsac.

— Ia tu bârna aia, în timp ce eu o țin pe asta ridicată.

Conectorul era mai greu decât părea, dar era ușor de controlat. Tally îl deschise și îl vârî sub bârna pe care i-o indicase Shay. Întoarse mânerul încet, până când dispozitivul începu să se cutremure sub mâinile ei.

Lemnul prinse să se disloce, fata simțind în mâini tremurul metalului și al pământului. Buruienile se desprinseseră de sol, iar Tally le simți nemulțumirea prin tălpile pantofilor, asemenea huruitului unui cutremur îndepărtat. Un scârțâit metalic străbătu aerul când șina începu să se îndoiaie, eliberând vegetația și șuruburile ruginite care o ținuseră în loc vreme de secole. În cele din urmă, dispozitivul atinse lungimea maximă, iar șina rămase doar pe jumătate prinsă în vechile legături. Tally și Shay se chinuiră să-și scoată conectoarele.

— Te distrezi? întrebă Shay, ștergându-și sudoarea de pe sprâncene.

Tally încuviință rânjind:

— Nu sta acolo. Hai să terminăm treaba!

DAVID

Câteva ore mai târziu, un morman de metale se ridica într-un colț al zonei defrișate. Pentru dislocarea fiecărui segment de șină le trebuise câte o oră și fuseseră nevoiți să le care toți șase. Bârnela erau așezate într-o altă stivă. Cel puțin nu tot lemnul celor din Ținutul de Fum provenea din copaci vii. Lui Tally nu-i venea să creadă cât recuperaseră, literalmente scoțând șinele din strânsoarea pădurii.

Nu-i venea să creadă nici cum arătau mâinile ei. O dureau, erau roșii, aspre și acoperite de bășici.

— Arată destul de rău, spuse David, privind peste umărul lui Tally, care le cerceta uluită.

— Și mă dor destul de rău, zise ea. Dar de abia acum am observat.

David râse.

— Munca grea îți distrage atenția. Poate că ar trebui să iei o pauză. Tocmai mă pregăteam să cercetez drumul pentru o altă zonă din care să recuperăm șine. Vrei să vii și tu?

— Sigur, răspunse Tally recunoscătoare.

Gândul că ar fi trebuit să pună din nou mâna pe conector îi aminti de durerea din mâini. Lăsându-i pe ceilalți în lumină, se urcă pe placă și porniră în sus, deasupra cioturilor copacilor, care de-abia se distingeau în pădurea deasă. David călătorea destul de jos, evitând cu grație crengile și vițele, de parcă ar fi făcut un slalom arhicunoscut. Tally observă că atât hainele, cât și pantofii lui erau lucrați manual. Hainele din oraș aveau cusături doar în scop decorativ, dar jacheta lui David părea să fi fost asamblată dintr-o duzină de bucăți de piele, toate de forme și nuanțe diferite. Aspectul de peticire îi aminti de monstrul lui Frankenstein, ceea ce o făcu să se gândească la ceva îngrozitor.

Dacă jacheta aceea era de piele *adevărată*, ca în vremurile apuse? Piei de animale.

Se cutremură. Nu se putea ca David să fie îmbrăcat cu niște cadavre de animale. Doar nu erau sălbatici. Și trebui să recunoască, haina îi venea bine, pielea urmărind linia umerilor lui, asemenea unui vechi prieten. Și îl apăra de loviturile crengilor mai bine decât jacheta ei de microfibre de la internat.

Ajuns într-un lumină, David încetini, iar Tally observă că se găseau în fața unui perete de piatră dură.

— E ciudat, spuse ea.

Calea ferată părea să intre drept în munte, dispărând sub un morman de bolovani.

— Locuitorii Ruinelor erau foarte serioși când venea vorba despre linii drepte, spuse David. Când construiau șinele, nu le plăcea să ocolească nimic.

— Așa că treceau *prin*?

David încuviință.

— Da. Acesta era un tunel săpat chiar în munte. Trebuie să se fi prăbușit, după panica locuitorilor Ruinelor.

— Crezi că se afla cineva ... înăuntru? Atunci când s-a întâmplat, vreau să spun.

— Probabil că nu. Dar nu se va ști niciodată. Poate că e un întreg tren cu schelete înăuntru.

Tally înghiți în sec, încercând să-și imagineze ce se afla acolo, distrus și îngropat în întuneric vreme de secole.

— Pădurea este mult mai rară aici, spuse David. E mai ușor de străbătut. Mă îngrijorează doar bolovanii aceia, care vor începe să cadă dacă vom scoate șinele.

— Par destul de solizi.

— Da? Fii atentă, spuse David.

Coborî pe o stâncă și, abil, se cățăără într-un loc umbros. Tally își înclină placa pentru a se apropia de el. Când ochii i se adaptară la întuneric, văzu un spațiu lung, deschis între stânci. David se strecură înăuntru, iar picioarele îi dispărură în întuneric.

— Haide! strigă el.

— Păi... Nu e niciun tren cu localnici morți acolo, nu?

— Eu n-am găsit niciunul. Dar poate că astăzi vom avea noroc.

Tally își dădu ochii peste cap și se lăsă pe burtă. Se strecură înăuntru, greutatea rece a pietrelor apăsând-o.

O lumină sclipea în fața ei. Îl putea vedea pe David ridicându-se într-un spațiu strâmt, ținând o lanternă în mână. Tally se târî până la el și se așeză alături, pe o piatră netedă. Forme uriașe se îngrămădeau deasupra lor.

— Așadar, tunelul nu s-a prăbușit cu totul.

— Nu în întregime. Stânca s-a crăpat în bucăți, unele mari și altele mici.

David îndreptă lumina lanternei în jos, printr-o crăpătură care se afla între ei. Tally miji ochii pentru a privi în întuneric și dedesubt văzu un spațiu mult mai mare. O sclipire metalică scotea la iveală un segment de șină.

— Gândește-te! Dacă am putea ajunge acolo, jos, n-ar trebui să mai tragem de toate plantele acelea cățărătoare, spuse David. Calea ferată ne așteaptă.

— Doar că o sută de tone de piatră ne stă în cale.

El încuviință.

— Da, dar ar merita.

Își îndreptă lanterna spre propria-i față, devenind hidos.

— Nimeni nu a fost acolo de trei sute de ani.

— Grozav!

Lui Tally i se făcu pielea ca de găină. Ochii ei priveau fisurile întunecate care îi împresurau. Poate că nicio ființă umană nu mai fusese acolo de multă vreme, dar multor creaturi le place să trăiască în peșterile reci și întunecoase.

— Mă tot gândesc, spuse David, că întreaga structură s-ar putea deschide, dacă am mișca bolovanul potrivit...

— Și nu pe cel greșit, cel care ar face ca totul să ne strivească? David râse și îi luminează fața.

— Mă gândeam eu că o să spui asta.

Tally îl privi prin întuneric, încercând să-și dea seama de expresia feței lui.

— Ce vrei să spui?

— Văd că te lupți cu asta.

— Mă lupt? Cu ce anume?

— Să trăiești aici, în Ținutul de Fum. Nu ești sigură de nimic.

Tally simți din nou fiori, dar nu din pricina șerpilor, a li-
liecilor sau a locuitorilor Ruinelor morți de multă vreme. Se
întreba dacă David nu-și dăduse cumva seama că ea era spion.

— Nu, presupun că nu sunt sigură, spuse ea pe un ton in-
diferent.

Surprinse o strălucire în ochii lui David, când acesta în-
cuviiță.

— Asta e bine. Înseamnă că iei lucrurile în serios. Mulți
puști vin aici și își imaginează că totul e doar distracție și jocuri.

— Nu m-am gândit la asta câtuși de puțin, spuse ea încet.

— Îmi dau seama. Nu e doar o farsă pentru tine, cum e
pentru majoritatea fugarilor. Chiar și Shay, care crede că ope-
rațiunea este greșită, nu își dă seama cât de serios este să fii în
Ținutul de Fum.

Tally nu spuse nimic. După un lung moment de tăcere pe
întuneric, David continuă:

— E periculos aici. Orașele sunt ca bolovanii ăștia. Par so-
lide, dar dacă începi să le miști, întregul edificiu se poate pră-
buși.

— Cred că știu ce vrei să spui, zise Tally.

Încă din ziua în care plecase să-și facă operația, simțise pre-
siunea uriașă pe care orașul o exercita asupra ei și învățase la
fața locului cât de multe locuri precum Ținutul de Fum îi
amenințau pe oamenii ca doctorița Cable.

— Dar nu înțeleg de ce le pasă atât de mult de voi.

— E o poveste lungă. Dar în parte este vorba despre ...

Tally așteptă câteva clipe înainte de a întreba:

— Despre ce?

— Ei bine, este un secret. De obicei, nu le spun asta oamenilor, decât după ce au stat aici o vreme. După ani. Dar tu pari... destul de serioasă ca să faci față adevărului.

— Poți avea încredere în mine, spuse Tally, apoi se întrebă imediat de ce zisese asta.

Era un spion, o cârțiță. Era ultima persoană în care David ar fi trebuit să aibă încredere.

— Sper să fie așa, Tally, spuse el întinzându-i mâna. Simte palma mea.

Ea îi luă mâna, trecându-și degetele peste pielea lui. Era aspră ca lemnul mesei din sufragerie. Pielea de pe degetul lui mare era tare și uscată precum pielea care se crapă cu anii. Nu era de mirare că putea munci toată ziua fără să se plângă.

— Uau! De câtă vreme este nevoie ca să obții asemenea bătăături?

— De aproximativ optsprezece ani.

— Aproximativ...?

Se opri neîncrezătoare, apoi compară pielea lui dură cu a ei, fină și bășicată. Tally simțea că fiecare zi din viața lui fusese precum după-amiaza obositoare de muncă pe care o petrecuse ea.

— Dar cum?

— Nu sunt un fugar, Tally.

— Nu înțeleg.

— Părinții mei au fost fugari, nu eu.

— O!

Tally se simți stupidă, căci nu îi trecuse niciodată prin minte așa ceva. Dacă puteai trăi în Ținutul de Fum, înseamnă

că puteai și să crești copii aici. Dar ea nu văzuse micuți. În plus, întregul spațiu părea mic și improvizat. Era ca și cum ai avea copii într-o excursie.

— Cum s-au descurcat? Adică fără doctori.

— Ei sunt doctori.

— Aha! Dar ... Stai puțin! Doctori? Câți ani aveau când au fugit?

— Destui. Nu mai erau urâți. Cred că erau ceea ce se numește frumuseți de vârstă mijlocie.

— Da, așa e.

Frumusețile noi munceau sau studiau, dacă doreau, dar puțini oameni își luau profesiunea în serios până la atingerea vârstei mijlocii.

— Stai un pic! Cum adică, nu *erau* urâți?

— Nu erau. Dar sunt acum.

Tally încercă să proceseze cuvintele lui.

— Vrei să spui că nu au făcut a treia operație? Încă arată ca la vârsta mijlocie, deși sunt bătrâni?

— Nu, Tally. Ți-am spus, sunt doctori.

Un gând îi trecu prin minte, șocând-o. Era mai uluitor decât copacii tăiați ori frumusețile crude, copleșitor ca tot ce simțise de când Peris plecase.

— *Au inversat operația?*

— Da.

— S-au tăiat unul pe altul? Aici, în sălbăticie? Ca să devină...

Cuvântul i se opri în gât, de parcă i-ar fi venit să verse.

— Nu. Nu au folosit chirurgia.

Deodată, caverna întunecată păru să se prăbușească peste ea, scoțându-i aerul din piept. Tally se chinui să respire.

David își trase mâna și, într-un colț al minții, Tally își dădu seama că o ținuse în tot acest timp.

— N-ar fi trebuit să-ți spun toate astea.

— Nu, David. Îmi pare rău. N-am vrut să mă tulbur așa.

— E vina mea. Tocmai ai ajuns aici, iar eu ți-am dat toate informațiile astea.

— Dar vreau ca tu... să ai încredere în mine, se chinui ea să spună. Vreau să-mi spui asta. Iau lucrurile în serios.

Măcar asta era adevărat.

— Sigur, Tally. Dar poate că ajunge pentru moment. Ar trebui să ne întoarcem.

David se răsuci și începu să se târască spre lumină.

Urmându-l, Tally se gândi la ce spusese el despre bolovani. Oricât arătau de masivi, erau gata să se prăbușească dacă îi împingeai în direcția greșită. Erau gata să te strivească.

Simți pandantivul atârându-i la gât, trăgând-o ușor, dar insistent. Doctorița Cable trebuie să fi devenit nerăbdătoare deja, așteptându-i semnalul. Dar dezvăluirea lui David complicase totul dintr-odată. Ținutul de Fum nu era doar o ascunzătoare pentru grupurile de fugari, își dăduse seama acum. Era un oraș real, un oraș pe drept cuvânt. Dacă Tally activa localizatorul, nu aducea doar sfârșitul mării aventuri a lui Shay. David avea să rămână fără cămin, întreaga lui *viață* avea să fie distrusă.

Tally simți greutatea muntelui apăsând-o și își dădu seama că încă se mai lupta să respire, strecurându-se spre lumina soarelui.

BĂTAIA INIMII

În jurul focului, la cină, Tally povesti cum se ascunsese în râu atunci când elicopterele rangerilor apăruseră pentru prima oară. Făcură cu toții ochii mari din nou. Din câte se părea, avusese parte de una dintre cele mai emoționante călătorii până la Ținutul de Fum.

— Vă dați seama? Sunt dezbrăcată și mă scufund în apă, iar mașinăria asta a locuitorilor Ruinelor îmi distruge popasul?

— De ce nu au aterizat? întrebă Astrix. Nu ți-au văzut lucrurile?

— Eu credeam că le-au văzut.

— Rangerii nu făceau decât să adune urâții dintre florile albe, explică David. Acesta este locul de întâlnire pe care îl fixăm pentru fugari ca să-l folosească. Nu pot lua pe oricine, altminteri ar risca să aducă un spion aici.

— Presupun că nu vă doriți așa ceva, spuse Tally încetișor.

— Totuși, ar trebui să fie mai grijulii cu elicopterele alea, interveni Shay. Cineva ar putea să fie ciopârțit într-o bună zi.

— Mie îmi spui? Vântul aproape că mi-a zburat placa, spuse Tally. Mi-a ridicat sacul de dormit de la pământ și l-a dus chiar între lamele elicei. A fost ciopârțit.

Era încântată să vadă uimirea de pe chipurile celor din auditoriu.

— Și unde ai dormit? întrebă Croy.

— Nu a fost chiar atât de rău. A fost doar pentru ...

Tally se opri chiar la timp. Își petrecuse o noapte fără sacul de dormit. Dar, conform poveștii pe care le-o spusese, stătuse patru nopți printre orhidee.

— A fost destul de cald.

— Ai face bine să faci rost de unul nou până să mergi la culcare, spuse David. E mult mai frig aici, sus, decât acolo, printre ierburi.

— Am să o duc la punctul de schimb, spuse Shay. E ca un centru de rechiziționare, Tally. Doar că atunci când obții ceva, trebuie să lași altceva în schimb drept plată.

Tally se foi neliniștită pe scaun. Încă nu se obișnuise cu ideea că aici trebuia să *plătească* pentru lucruri.

— Tot ce am este SpagBol.

Shay zâmbi.

— Este perfect pentru schimb. Noi nu putem face mâncare deshidratată aici, cu excepția fructelor, iar călătoriile cu mâncare obișnuită sunt chinuitoare. SpagBol e la fel de bun ca aurul.

La cină, Shay o duse la o colibă mare, în apropiere de centrul orașului. Rafturile erau pline cu obiecte făcute în Ținutul de Fum, împreună cu vreo câteva obiecte care proveneau din

orașe. Acestea din urmă erau ponosite și uzate, reparate iar și iar, dar lucrurile create manual o fascinau pe Tally. Își trecu mâinile încă aspre peste vase de lut și unelte de lemn, uluită să constate că fiecare avea propria-i textură și greutate. Totul părea atât de greu și de ... serios.

O frumusețe în vârstă conducea locul acela, dar bărbatul nu era la fel de ridat ca Șeful. Aduse echipament din lână și câțiva saci de dormit argintii. Păturile, fularele și mănușile erau frumoase, aveau culori estompate și modele simple, dar Shay insistă ca Tally să obțină un sac de dormit din oraș.

— E mult mai ușor și se poate face mic. E mult mai bun atunci când pleci să explorezi.

— Desigur, răspunse Tally, încercând să zâmbescă. O să fie grozav.

Sfârși prin a oferi douăsprezece pachete de SpagBol pentru încă un sac de dormit și șase pentru un pulover creat manual, așa că rămase cu șase pachete. Nu-i venea să creadă că puloverul, maro cu dungi de un roșu-palid și elemente verzi, avea jumătate din prețul sacului de dormit, care era jerpelit și peticit.

— Ești norocoasă că nu ți-ai pierdut purificadorul de apă, spuse Shay pe drumul spre casă. Lucrurile astea sunt foarte importante când faci schimb.

Tally holbă ochii.

— Ce se întâmplă dacă se strică?

— Ei bine, ei spun că poți să bei apă din râuri fără să o purifici.

— Glumești.

— Deloc. O mare parte dintre locuitorii bătrâni din Ținutul de Fum fac asta. Chiar dacă au un purificator, nu se obosesc să-l folosească.

— Bleah!

Shay chicoti.

— Da, nu glumesc. Dar, hei, poți oricând să-l folosești pe al meu.

Tally puse o mână pe umărul lui Shay.

— Același lucru e valabil și pentru tine.

Shay încetini pasul.

— Tally!

— Da?

— Voiai să-mi spui ceva când eram în bibliotecă, înainte ca Șeful să înceapă să țipe la tine.

Tally simți un gol în stomac. Se dădu înapoi, ducând degetele automat la pandantivul de la gât.

— Da, spuse Shay. E vorba despre lăntișorul acela.

Tally încuviință, dar nu știa cum să înceapă. Încă nu activase pandantivul și, de când avusese conversația aceea cu David, nu mai era sigură că era în stare s-o facă. Poate că, dacă se va întoarce în oraș peste o lună, flămândă și cu mâna goală, doctoriței Cable i se va face milă de ea.

Dar dacă femeia își va ține promisiunea, iar Tally nu va face niciodată operația? Peste douăzeci și ceva de ani, va fi ridicată, urâtă ca Șeful, o paria. Iar dacă rămânea aici, în Ținutul de Fum, avea să doarmă într-un sac de dormit vechi, gândindu-se cu groază la ziua în care purificatorul ei de apă se va strica.

Se săturase să-i mintă pe toți.

— Nu ți-am spus totul, începu ea.

— Știu. Dar cred că mi-am dat seama despre ce e vorba. Tally își privi prietena, temându-se să mai zică ceva.

— E limpede, nu-i așa? Ești încă supărată pentru că nu ți-ai ținut promisiunea față de mine. Nu ai ținut secrete informațiile despre Ținutul de Fum.

Tally rămase cu gura căscată. Shay zâmbi, luând-o de mână.

— Pe măsură ce se apropia ziua ta, te-ai hotărât să fugi. Dar, între timp, ai cunoscut pe cineva. Cineva important. Acel cineva care ți-a dat lăntișorul cu inimioară. Așa că ți-ai încălcat promisiunea față de mine. Ai spus acelei persoane unde mergi.

— Cam așa ceva, reuși să bâiguie Tally.

Shay chicoti.

— Știam eu. Iată de ce ai fost atât de agitată! Vrei să fii aici, dar, în același timp, vrei să fii altcineva. Cu altcineva. Și, înainte de a fugi, ai lăsat instrucțiuni, o copie a biletului meu, în caz că noua ta pasiune vrea să ne urmeze. Am dreptate sau am dreptate?

Tally își mușcă buzele. Fața lui Shay strălucea în lumina lunii, încântată că își dăduse seama care era marele secret al lui Tally.

— Păi, în parte ai dreptate.

— Tally, spuse Shay apucând-o de umeri, nu vezi că e în regulă? La urma urmelor, și eu am făcut același lucru.

Tally se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Nici eu nu trebuia să spun nimănui că vin aici. David m-a pus să promit că nu îți voi spune nici ție.

— De ce?

Shay dădu din cap.

— Nu te cunoscuse și nu era sigur dacă poate avea încredere în tine. În mod normal, fugarii recrutează doar prieteni vechi, oameni pe care îi cunosc de ani buni. Dar eu te știam doar de la începutul verii. Și nu ți-am vorbit niciodată de Ținutul de Fum, decât cu o zi înainte să plec. Nu am fost niciodată suficient de curajoasă, temându-mă că vei refuza.

— Așadar, nu trebuia să-mi spui?

— Sub nicio formă. Așa că, atunci când ți-ai făcut apariția, toată lumea a devenit agitată. Ei nu știu dacă să aibă încredere în tine sau nu. Până și David se poartă ciudat în preajma mea.

— Shay, îmi pare rău.

— Nu e vina ta! spuse Shay, scuturând cu putere din cap. E vina mea! Eu am stricat totul. Dar, ei, și ce? Odată ce vor ajunge să te cunoască, te vor considera super cool.

— Da, răspunse Tally încet. Toată lumea se poartă foarte frumos.

Și-ar fi dorit să fi activat pandantivul în clipa în care ajunsese aici. Într-o singură zi începuse să-și dea seama că nu trăda numai visul lui Shay. Sute de oameni își construiseră o viață aici, în Ținutul de Fum.

— Și sunt sigură că persoana care te preocupă va fi, de asemenea, cool, spuse Shay. De-abia aștept să fim cu toții împreună.

— Nu știu dacă... asta se va întâmpla.

Trebuia să existe și o altă cale de a ieși din această situație. Poate dacă pleca în alt oraș... sau întâlnea rangerii din nou și

le spunea că vrea să fie voluntar, o vor face frumoasă. Dar nu știa nimic despre orașul lor, în afară de faptul că nu cunoștea pe nimeni acolo ...

Shay ridică din umeri.

— Poate că nu. Dar nu eram sigură că vei veni.

Shay îi strânse mâna lui Tally.

— Sunt foarte bucuroasă că ai făcut-o.

Tally încercă să zâmbească.

— Chiar dacă te-am vârat în bucluc?

— Nu e chiar așa o problemă. Cred că toată lumea e prea paranoică aici. Își petrec tot timpul ascunzând locul, astfel încât sateliții să nu-l perceapă, și maschează transmisiunile telefonice, pentru a nu fi interceptate. Și toate secretele astea despre fugari sunt deja exagerate. Și periculoase. Gândește-te doar ... Dacă tu nu ai fi fost suficient de deșteaptă încât să-mi descifrezi instrucțiunilor, ai fi fost deja la jumătatea drumului spre Alaska!

— Habar n-am, Shay. Poate că ei știu ce fac. Autoritățile orașului pot fi destul de dure.

Shay râse.

— Nu-mi spune că tu crezi în Circumstanțele speciale.

— Eu ...

Tally închise ochii.

— Pur și simplu, cred că cei din Ținutul de Fum trebuie să aibă grijă.

— Bine, sigur. Nu spun că ar trebui să ne facem reclamă. Dar dacă oamenii ca tine și ca mine vor să vină aici și să trăiască altfel, de ce n-am face-o? Vreau să spun că nimeni nu are dreptul să ne spună că trebuie să fim frumoase, nu-i așa?

— Poate că își fac griji pentru că suntem niște copii, știi?

— Asta e problema cu orașele, Tally. Acolo toți sunt copii răsfățați, dependenți și frumoși. Așa cum se spune la școală, ochii mari înseamnă vulnerabilitate. Ei bine, tu mi-ai spus cândva că trebuie să ne maturizăm.

Tally încuviință.

— Știu ce vrei să spui. Urâții de aici sunt mai maturi. Poți vedea asta pe fețele lor.

Shay o opri pe Tally, o trase mai aproape și o privi cu atenție.

— Te simți vinovată, nu-i așa?

Tally o privi pe Shay în ochi, rămasă fără cuvinte pentru câteva clipe. Dintr-odată se simțea goală, în aerul rece al nopții, de parcă Shay ar fi putut să-i vadă minciunile.

— Cum? reuși să bâiguie.

— Vinovată. Nu doar pentru că ai spus cuiva despre Ținutul de Fum, dar s-ar putea ca acea persoană să și vină. Acum, că ai văzut orașul nostru, nu știi sigur dacă a fost o idee chiar atât de bună, oftă Shay. Știu că, la început, pare ciudat și e vorba de muncă multă. Dar eu cred că până la urmă o să-ți placă.

Tally privi în jos, simțind lacrimile adunându-i-se în ochi.

— Nu e vorba despre asta. Sau poate este. Pur și simplu nu știu dacă pot...

Simți un nod în gât și nu mai putu continua. Dacă ar mai fi rostit un cuvânt, ar fi trebuit să-i spună lui Shay adevărul, anume că era un spion, o trădătoare trimisă aici să distrugă totul în jur.

Și că Shay fusese fraiera care o adusese aici.

— Hei, e în regulă.

Shay o luă în brațe, legănând-o ușor, iar Tally începu să plângă.

— Îmi pare rău. N-am vrut să te împovărez cu atâtea lucruri dintr-odată. Dar am simțit o distanță între noi, de când ai ajuns aici. Ca și cum nu ai fi sigură că vrei să te uiți la mine.

— Ar trebui să-ți spun totul.

— Ssst...

Tally simți degetele lui Shay mângâindu-i părul.

— Pur și simplu mă bucur că ești aici.

Tally dădu frâu liber lacrimilor, îngropându-și fața în mâneca aspră de lână a noului ei pulover, percepând căldura lui Shay și simțindu-se îngrozitor pentru fiecare gest generos al prietenei sale.

Pe de o parte, Tally se bucura că venise și aflate toate astea. Ar fi putut trăi toată viața în oraș fără să vadă această parte de lume. Pe de alta, Tally încă își dorea să fi activat pandativul la sosirea în Ținutul de Fum. I-ar fi fost mult mai ușor așa.

Dar acum nu mai exista cale de întoarcere. Trebuia să se hotărască dacă să trădeze sau nu Ținutul de Fum, înțelegând pe de-a-ntregul ce va însemna asta pentru Shay, David și toți cei care locuiau aici.

— E în regulă, Tally, murmură Shay. O să fie bine.

SUSPICIUNI

Zilele treceau, iar Tally se adaptă rutinei din Ținutul de Fum.

Munca aceasta epuizantă avea ceva liniștitor. Toată viața ei, Tally fusese tulburată de insomnie, stând trează majoritatea nopților, gândindu-se la discuțiile în contradictoriu pe care le avusese ori voia să le aibă sau la lucrurile pe care ar fi trebuit să le facă diferit. Dar aici, mintea ei se închidea de îndată ce își punea capul pe pernă, care nu era tocmai o pernă, ci noul pulover îndesat într-o sacoșă de bumbac.

Tally încă nu știa cât timp avea să rămână aici. Nu luase o hotărâre cu privire la activarea pandantivului, dar știa că, dacă se va gândi tot timpul la el, va înnebuni. Așa că se decise să și-l scoată din minte. Într-o zi se va trezi și își va da seama că nu poate rămâne aici întreaga viață, ca urâtă, indiferent cât ar dura și ce preț ar plăti pentru asta... Dar, pentru moment, doctorița Cable putea să mai aștepte.

Era ușor să uiți de probleme în Ținutul de Fum. Viața era mult mai intensă decât în oraș. Făcea baie într-un râu atât de rece, încât țipa când trebuia să sară în el și se hrănea cu bucate

scoase din foc, atât de fierbinți încât îi ardeau limba, ceea ce nu s-ar fi întâmplat niciodată cu mâncarea din oraș. Desigur, îi lipsea șamponul care nu îi făcea ochii să lăcrimeze și toaletele cu rezervor (spre groaza ei, aflate ce erau „latrinele”) și mai ales medicamentele sub formă de spray. Totuși, oricât de bășicate îi deveniseră mâinile, Tally se simțea mai puternică decât oricând înainte. Putea munci toată ziua la căile ferate, pentru ca apoi să se întrecă pe placa de zbor cu David și Shay, ducând în spate mai mult metal decât putuse ridica în luna de dinainte. Învăță de la David cum să-și repare hainele cu un ac și ață, cum să distingă între vânător și vânat, ba chiar cum să curețe pește, care nu era nici pe departe la fel de neplăcut ca disecția acestora la ora de biologie.

De asemenea, frumusețea fizică din Ținutul de Fum îi alungă toate griile din minte. Fiecare zi părea să schimbe muntele, cerul și văile înconjurătoare, făcându-le spectaculoase într-un mod cu totul nou. Cel puțin natura nu avea nevoie de operație pentru a fi frumoasă. Pur și simplu, era.

Într-o dimineață, pe drumul spre șantierul cu șine, David își împinse placa și ajunsese lângă Tally. Merse o vreme în tăcere, luând curbele cu grația-i obișnuită. În ultimele două săptămâni, Tally aflate că jacheta lui chiar era făcută din piele de animale moarte, dar se obișnuise treptat cu ideea. Cei din Ținutul de Fum vânau, dar erau la fel ca rangerii, omorând numai speciile care nu aveau ce căuta în această parte de lume sau care ieșiseră de sub control din pricina intervenției locuitorilor Ruinelor. Cu peticele sale cusute la întâmplare, jacheta asta ar fi arătat aiurea pe oricine altcineva. Dar lui David îi venea bine, de parcă

faptul că trăise și crescuse aici, în sălbăticie, îi permisesese să fuzioneze cu animalele care își donaseră pieile pentru hainele lui. Și nu era nimic rău în faptul că își făcuse singur jacheta.

Deodată, începu să vorbească:

— Am un cadou pentru tine.

— Un cadou? Serios?

Până acum, Tally înțelesese că nimic din Ținutul de Fum nu își pierdea vreodată valoarea. Nimic nu era aruncat sau dat altcuiva doar pentru că se învechea sau se strica. Totul era reparat, recondiționat și reciclat și, dacă un locuitor de aici nu putea folosi un obiect, îl schimba pe altceva. Nu se renunța ușor la lucruri.

— Da, serios.

David se apropie și mai mult și îi întinse o bocceluță. Tally o desfăcu, urmând drumul cunoscut spre râu, fără măcar să-l privească. Era o pereche de mănuși făcute din piele subțire, maro.

Puse în buzunar hârtia de ambalaj, strălucitoare, creată în oraș, apoi își vârî mâinile bășicate în mănuși.

— Îți mulțumesc! Îmi vin perfect.

El încuviință.

— Le-am făcut pe când aveam vârsta ta. Sunt cam mici pentru mine acum.

Tally zâmbi, dorindu-și să-l poată îmbrățișa. Când își desfăcură brațele ca să ia o curbă, îl apucă de mână pentru o secundă.

Îndoindu-și degetele, Tally descoperi că mănușile erau moi și pliabile, cu palmele albite de atâția ani de folosință. Liniiile albe de la încheieturile degetelor arătau cât de mult se adaptaseră mâinilor lui David.

— Sunt minunate.

— Ei, haide, spuse David. Nu sunt magice sau ceva în genul ăsta.

— Nu, dar au ... ceva.

Istorie, își dădu seama Tally. În oraș, avea o mulțime de lucruri — practic, tot ce își dorea ieșea din perete. Dar lucrurile din oraș puteau fi aruncate, înlocuite sau schimbate, precum uniforme de la internat, alcătuite din combinații de tricouri, jachete și fuste. Aici, în Ținutul de Fum, obiectele îmbătrânneau, purtând istoria cu ele, în pliuri, zgârieturi și praf.

David chicoti și mări viteza, ajungând-o din urmă pe Shay, în fața grupului.

Când ajunseră la căile ferate, David anunță că trebuiau să mai curețe șinele, folosind fierăstraiele pendulare pentru a tăia vegetația care crescuse în jurul metalului.

— Și copacii? întrebă Croy.

— Ce-i cu ei?

— Trebuie să-i tăiem și pe ei? întrebă Tally.

David ridică din umeri.

— Lăstărișul ăsta oricum nu e bun. Dar nu-i nevoie să-l distrugem. Îl ducem în Ținutul de Fum ca să-l folosim la foc.

— La foc? se miră Tally.

De obicei, locuitorii de aici nu tăiau decât copacii din vale, nimic de pe restul muntelui. Copacii creșteau de zeci de ani, iar acum David voia să-i folosească la focul pentru gătit? Tally o privi pe Shay, căutându-i sprijinul, dar expresia de pe chipul prietenei sale era neutră. Probabil că era de acord, însă nu voia să se certe cu David în fața tuturor pentru felul în care trebuia condus proiectul lui.

— Da, la foc, răspunse el. Și, după ce scoatem șinele, vom replanta copaci. Punem un șir de copaci folositori în locul unde s-au aflat căile ferate.

Ceilalți cinci îl priviră tăcuți. El răsuci un fierăstrău în mână, nerăbdător să înceapă lucrul, însă conștient că nu obținuse încă tot sprijinul lor.

— Știi, David, spuse Croy, copacii aceștia nu sunt inutili. Protejează tufișurile de lumina soarelui, iar asta împiedică eroziunea solului.

— Bine, ați câștigat. În loc să plantăm un alt fel de copaci, vom lăsa pădurea să acapareze pământul. O să aveți toate tufișurile și toate boschetele pe care vi le doriți.

— Dar chiar trebuie să-i defrișăm? întrebă Astrix.

David inspiră adânc. Cuvântul „defrișare” era folosit pentru ceea ce făcuseră locuitorii Ruinelor bătrânelor păduri: doborâseră toți copacii, omorâseră toate ființele, transformând teritoriile în zone aride. Toate pădurile ecuatoriale fuseseră rase de pe suprafața pământului, reducând milioane de specii la câteva bovine care se hrăneau cu iarbă. Un întreg ecosistem dat la schimb pentru câțiva hamburgeri ieftini.

— Ascultați, noi nu defrișăm. Nu facem decât să scoatem gunoiul pe care locuitorii Ruinelor l-au lăsat în urmă, spuse David. E nevoie de un pic de chirurgie pentru asta.

— Am putea tăia în jurul copacilor, spuse Tally. Să tăiem doar acolo unde trebuie. Așa cum ai spus tu: chirurgie.

— Bine, în regulă, răspunse David râzând. Să vedem ce părere o să ai despre copacii ăștia după ce o să scoți câțiva din pământ.

Avea dreptate.

Fierăstraiele tăiau plantele cățărătoare viguroase, tufișurile încâlcite, asemenea unui pieptăn care trebuie să treacă prin părul ud, și despicau metalul atunci când lama ajungea din greșeală pe șine. Dar, când dinții fierăstrăului întâlneau rădăcinile alambicate și crengile răsucite ale lăstărișului, era cu totul altă poveste.

Tally se strâmbă când fierăstrăul ei ciopârți lemnul, aruncând așchii din coaja trunchiului spre fața ei, bâzâitul transformându-se într-un urlet de protest. Se luptă să treacă vârful lamei printr-o creangă veche și groasă. Încă o tăietură, și partea asta a șinei avea să fie liberă.

— Merge bine. Aproape ai reușit, Tally.

Îl văzu pe Croy în spatele ei, gata să sară dacă ar fi observat că îi alunecă ceva din mâini lui Tally. Acum își dădea seama de ce David voia să taie copacii în bucăți. Era mult mai ușor decât să te chinui, prin încrengătura de rădăcini și ramuri, să ajungi cu fierăstrăul într-un loc precis.

— Copaci tâmpiți, murmură Tally, strâmbându-se când își afundă din nou lama în lemn.

În cele din urmă, fierăstrăul pătrunse în lemn, scoțând un țipăt ascuțit. Apoi trecu pe partea cealaltă, eliberat pentru o secundă, intrând în pământul de dedesubt, scârțâind și gemând.

— Asta e!

Tally se dădu înapoi, își scoase ochelarii de protecție, iar fierăstrăul din mâinile ei se opri.

Croy păși înainte și aruncă bucata de creangă cu piciorul, eliberând drumul.

— O incizie perfectă, spuse el.

— Cred că m-am prins cum stă treaba, spuse Tally, ștergându-și fruntea.

Era aproape prânzul, iar soarele cădea nemilos peste luminiș. Își scoase puloverul, dându-și seama că răcoarea dimineții dispăruse de multă vreme.

— Ai avut dreptate, copacii dădeau umbră.

— Bine zis, spuse Croy. Frumos pulover, apropo.

Tally zâmbi. Era cel mai de preț lucru al ei, pe lângă mânuși.

— Mulțumesc!

— Cât te-a costat?

— Șase pachete de SpagBol.

— Cam scump. Dar e frumos.

Croy o privi pe Tally în ochi.

— Tally, îți amintești de ziua în care ai ajuns aici? Când ți-am dus rucsacul? Nu ți-aș fi luat lucrurile. Nu fără să îți dau ceva în schimb. M-a surprins când ai spus că pot să iau tot.

— Sigur, nicio problemă, răspunse ea.

Acum, că lucrase cu Croy, i se părea un tip destul de drăguț. Ar fi preferat să facă parte din echipa lui David sau Shay, dar ei lucrau împreună azi. Și probabil că era timpul să cunoască și alți locuitori din Ținutul de Fum.

— Și sper că ai și un nou sac de dormit.

— Da. Douăsprezece pachete de SpagBol.

— Pesemne că ai rămas fără produse.

Ea încuviință.

— Mai am doar opt.

— Nu e rău. Oricum, nu cred că ți-ai dat seama, pe drumul înapoi, că îți mănânci viitoarea avere.

Tally râse. Se lăsară pe vine sub copacul parțial tăiat, trăgând de plantele cățărătoare din jurul șinelor.

— Dacă aş fi ştiut cât de valoroase sunt pachetele alea, probabil că nu aş fi mâncat atâtea, indiferent dacă îmi era foame sau nu. Nici măcar nu-mi mai plac. Cel mai greu a fost să le mănânc la micul dejun.

— Mie îmi sună bine, chicoti Croy. Porţiunea asta ți se pare curăţată?

— Sigur. Să începem lucrul la următoarea.

Tally îi întinse fierăstrăul. Croy se ocupă întâi de partea uşoară, atacând tufişurile cu fierăstrăul pornit.

— Aşadar, Tally, mă intrigă ceva.

— Ce anume?

Metalul fierăstrăului străluci şi aruncă în aer o mulţime de scântei.

— În prima ta zi aici, ai spus că ai părăsit oraşul având mâncare pentru două săptămâni.

— Da.

— Dacă ți-au trebuit nouă zile ca să ajungi aici, trebuie să-ți mai fi rămas mâncare doar pentru cinci zile. Poate cinci-sprezece pachete cu totul. Dar țin minte că, în prima zi, când m-am uitat în rucsacul tău, mi-am zis: „Are tone”!

Tally înghiți în sec, încercând să nu lase să i se citească nimic pe faţă.

— Şi se pare că am avut dreptate. Douăsprezece plus şase plus opt fac ... douăzeci şi şase?

— Presupun că da.

El dădu din cap, mânuind fierăstrăul cu grijă sub o creangă joasă.

— Aşa mă gândeam eu. Dar ai plecat din oraş înainte de ziua ta de naştere, nu-i aşa?

Tally reacţionează repede:

— Sigur. Dar cred că nu am mâncat de trei ori pe zi, Croy. După cum am spus, mi s-a făcut greață de SpagBol după o vreme.

— Se pare că nu ai mâncat mai deloc, pentru o călătorie atât de lungă.

Tally se strădui să calculeze în gând să-și dea seama la ce sume trebuia să ajungă. Își aminti ce spusese Shay în prima noapte: unii locuitori din Ținutul de Fum o suspectează, îngrijorați că ar putea fi spion. Tally credea că o acceptaseră deja. Din câte se părea, nu era așa.

Inspiră adânc, încercând să-și ascundă teama din voce.

— Ascultă, Croy, dă-mi voie să-ți spun ceva. Un secret.

— Ce anume?

— Probabil că am părăsit orașul cu mâncare pentru mai mult de două săptămâni. Chiar nu am ținut cont.

— Dar ai tot spus ...

— Da. Trebuie să fi exagerat un pic, doar pentru a face excursia să pară mai interesantă, știi? Ca și cum aș fi putut rămâne fără mâncare, dacă rangerii nu își făceau apariția. Dar ai dreptate, am avut destulă.

— Sigur.

El își ridică privirea spre ea, zâmbind binevoitor.

— M-am gândit eu că poate așa stau lucrurile. Excursia ta a părut cam prea ... interesantă ca să fie adevărată.

— Dar aproape tot ce am spus a fost ...

— Desigur.

Fierăstrăul gemu oprindu-se în mâna lui.

— Sunt sigur că aproape tot. Întrebarea este cât?

Tally îi întâlnește ochii tăioși și se strădui să-și dea seama ce trebuia să spună. Nu era vorba decât despre niște pachete cu mâncare în plus, nicidecum de o dovadă că ar fi fost spion.

Ar fi putut pur și simplu să râdă de asta. Dar faptul că el avea deplină dreptate o reduse la tăcere.

— Vrei fierăstrăul pentru o vreme? spuse el cu voce blândă. E greu să cureți asta.

Pentru că se ocupau de înlăturarea ierburilor, nu aveau nicio încărcătură de metal pe care să o ducă acasă la mijlocul zilei, așa că cei din echipa de la căile ferate își aduseseră cu ei mâncarea pentru prânz: supă de cartofi și pâine cu măsline sărate în compoziție. Tally se arată bucuroasă când Shay o luă ca să mănânce împreună departe de restul grupului, la marginea pădurii dese. Ea o urmă, așezându-se lângă prietena ei, în lumina care străbătea printre frunze.

— Trebuie să discut cu tine, Shay.

Shay, fără să o privească, oftă ușor, rupându-și pâinea în bucăți.

— Da, presupun că trebuie.

— Ah, a vorbit și cu tine?

Shay scutură din cap.

— Nu a fost nevoie să îmi zică nimic.

Tally se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că e limpede. De când ai ajuns aici. Ar fi trebuit să-mi dau seama imediat.

— Niciodată n-am..., începu Tally, dar vocea o trădă. Ce vrei să spui? Crezi că Croy are dreptate?

Shay oftă.

— Spun doar că...

Apoi se opri și o privi pe Tally în ochi.

— Croy? Ce-i cu Croy?

— Mi-a vorbit înainte de prânz. Mi-a observat puloverul și m-a întrebat dacă am și un sac de dormit Și și-a dat seama că după nouă zile de drum până aici mi-au rămas prea multe pachete de SpagBol.

— Prea multe *ce*? Despre ce naiba vorbești? întrebă Shay total confuză.

— Mai ții minte când am ajuns aici? Am spus tuturor că...

Tally se opri, observând pentru prima dată ochii lui Shay. Erau roșii, de parcă n-ar fi dormit.

— Ia stai puțin, tu despre ce crezi că vorbeam?

Shay ridică o mână, cu degetele desfăcute.

— Despre asta.

— Ce anume?

— Întinde mâna!

Tally își desfăcu o mână, creând o imagine în oglindă a lui Shay.

— Sunt de aceeași mărime, spuse Shay. Au și aceleași bășici, mai spuse ea ridicându-și palmele în sus.

Tally privi în jos și clipi. Măinile lui Tally erau într-o stare mai proastă, crăpate și cu bășici sparte. Shay lucra întotdeauna din greu, mereu prima, mereu alegând cele mai grele munci.

Tally întinse mâna spre mănușile pe care le ținea prinse la brâu.

— Shay, sunt sigură că David n-a vrut să...

— Sunt sigură că a vrut. Oamenii se gândesc întotdeauna mult și bine la daruri în Ținutul de Fum.

Tally își mușcă buzele. Era adevărat. Își scoase mănușile de la brâu.

— Ar trebui să le iei tu.

— Nu. Le. Vreau.

Tally se dădu înapoi, uluită. Mai întâi, Croy. Acum, asta.

— Nu, presupun că nu le vrei.

Le lăasă să cadă.

— Dar, Shay, n-ar trebui să discuți cu David înainte să o iei razna pe tema asta?

Shay își roase o unghie, scuturând din cap.

— Nu mai vorbește atât de mult cu mine. De când ai apărut tu. Nu mai vorbește despre lucrurile importante. Spune că are niște chestii pe cap.

— Ah! făcu Tally, strâmbându-se de parcă ar fi durut-o ceva. Niciodată n-am ... Adică, îmi place David, dar ...

— Nu e vina ta, în regulă? Știu asta.

Shay întinse mâna și atinse ușor pandantivul lui Tally.

— În plus, poate că persoana ta misterioasă își va face apariția și nu va mai conta, oricum.

Tally dădu din cap. Era adevărat, după ce ajungeau speciali aici, viața romantică a lui Shay va fi ultima dintre preocupările oricui.

— Măcar i-ai pomenit despre asta lui David? Pare că este o problemă.

— Nu, nu i-am spus.

— De ce nu?

— Pur și simplu, nu a venit vorba.

Shay strânse din dinți.

— Foarte convenabil.

Tally scoase un geamăt.

— Dar, Shay, chiar tu ai spus-o. Nu trebuia să dau nimănui instrucțiuni despre drumul până la Ținutul de Fum. Mă simt foarte aiurea pentru toată chestia asta. Nu am să o fac publică.

— Decât purtând chestia aia la gât. Care nu contează prea mult totuși, de vreme ce David se pare că nu a remarcat-o.

Tally oftă.

— Poate că nu îi pasă, pentru toată asta e doar în ima...

Nu putu termina fraza. Nu era doar în imaginația lui Shay, își dădea seama acum, simțea. Când David îi arătase peștera și îi spusese secretul despre părinții lui, avusese încredere în ea, chiar dacă nu ar fi trebuit. Iar acum, cadoul ăsta. Oare să fie doar o reacție exagerată din partea lui Shay?

În zona tăcută a minții ei, Tally își dădu seama că spera să nu fie așa. Inspiră adânc, alungând ideea.

— Shay, ce vrei să fac?

— Să-i spui.

— Ce să-i spun?

— De ce porți inimioara aceea. Să-i povestești despre persoana ta misterioasă.

Tally își dădu seama prea târziu ce expresie avea pe față. Shay dădu din cap.

— Nu vrei, nu? E destul de clar.

— Ba nu, o s-o fac. Serios.

— Sigur că o s-o faci.

Shay se răsuci, scoțând o bucată de pâine din supă și mușcând cu furie.

— Am s-o fac.

Tally atinse umărul prietenei sale, iar aceasta, în loc să și-l tragă înapoi, se întoarse spre ea cu o privire plină de speranță. Tally înghiți în sec.

— Am să-i spun totul. Promit.

CURAJ

În seara aceea, la cină, mănca singură.

Acum, că petrecuse o zi tăind singură copacii, masa de lemn din sufragerie nu o mai îngrozea. Lemnul aspru i se părea solid într-un mod reconfortant, și să-i urmărească vântejurile cu privirea era mai ușor decât să gândească.

Pentru prima dată, Tally observă că mâncarea era mereu aceeași. Din nou pâine, din nou fiertură. În urmă cu două zile, Shay îi explicase că bucățile de carne din tocană fuseseră de iepure. Nu pe bază de soia, precum carnea deshidratată din SpagBol, ci animale adevărate din curtea suprapopulată de la marginea Ținutului de Fum. Gândul că iepurii erau uciși, jupuiți și gătiți se potrivea stării ei deplorabile. Ca și restul zilei pe care o avusese, mâncarea părea dură și austeră.

Shay nu îi vorbise după prânz, iar Tally nu avusese habar ce să-i spună lui Croy, așa că muncise restul zilei în tăcere. Pandantivul de la doctorița Cable părea să devină tot mai greu, prins în jurul gâtului ei la fel de strâns precum plantele cățărătoare, tufișurile și rădăcinile care acaparau căile ferate.

Se simțea de parcă toată lumea din Ținutul de Fum își dăduse seama că lăntișorul era un simbol al trădării ei.

Tally se întrebă dacă va mai putea rămâne aici. Croy o suspecta, și se părea că era doar o chestiune de timp până când toată lumea avea să afle. Întreaga zi, un gând îngrozitor îi străbătu mintea. Poate că Ținutul de Fum era locul în care s-ar fi simțit ca acasă, dar pierduse șansa pentru că venise aici ca spion.

Iar acum, Tally intervenise între David și Shay. Fără măcar să intenționeze, își rănise cea mai bună prietenă. Asemenea unei otrăvi ambulante, omora tot ce întâlnea în cale.

Se gândi la orhideele care se răspândeau pe câmpiile de jos, ucigând alte plante, eliminându-le pur și simplu, egoiste și de neoprit. Tally Youngblood era o buruiănă. Și, spre deosebire de orhidee, nici măcar nu era una frumoasă.

Când termină de mâncat, David se așeză în fața ei.

— Salut!

— Salut, răspunse Tally, reușind să zâmbească.

Lăsând totul la o parte, se simțea ușurată văzându-l. Mâncând singură, își amintise de zilele de după aniversarea ei, captivă într-un corp de urâtă, când toată lumea știa că ar fi trebuit să fie frumoasă. Astăzi era pentru prima oară când se simțea urâtă de când venise în Ținutul de Fum.

David o prinse de mână pe deasupra mesei.

— Tally, îmi pare rău.

— Îți pare rău?

El îi întoarse palma, scoțând la iveală degetele proaspăt bășicate.

— Am observat că n-ai purtat mănușile. După ce ai luat prânzul cu Shay. Nu mi-a fost greu să ghicesc de ce.

— O, da! Nu e vorba că nu mi-au plăcut. Dar n-am putut.

— Sigur, știi. E numai vina mea.

David privi în jur, la încăperea aglomerată.

— Putem să ieșim de-aici? Vreau să-ți spun ceva.

Tally încuviință, simțind pandantivul rece lipit de gâtul ei și amintindu-și promisiunea pe care i-o făcuse lui Shay.

— Da. Și eu am ceva să-ți spun.

Merseră prin Ținutul de Fum, trecând de focurile pentru gătit care erau stinse cu lopeți de pământ. Ferestrele erau luminate cu lumânări și becuri electrice. Câțiva urâți mici urmăreau un pui scăpat din coteț. Urcară pe culmea de unde Tally privise pentru prima oară așezarea, iar David o conduse până la o piatră rece și netedă, de unde putea vedea o deschidere între copaci. Ca întotdeauna, Tally observă cât de grațios era David, cum părea să cunoască intim fiecare pas al drumului. Nici măcar frumoșii, ale căror corpuri erau echilibrate perfect, proiectate pentru eleganță în orice tip de îmbrăcăminte, nu se mișcau cu atâta control și lipsă de efort.

Tally își întoarse ochii de la el în mod deliberat. În valea de dedesubt, orhideele luceau răutăcioase în lumina lunii, o mare înghețată contrastând cu marginea întunecată a pădurii.

David începu să vorbească primul.

— Știai că ești primul fugar care a ajuns aici singur?

— Serios?

El încuviință, încă privind spre întinderea albă de flori.

— În majoritatea timpului, eu îi aduc.

Tally își aminti că, în ultima noapte în care se văzuseră în oraș, Shay îi spusese că misteriosul David o va duce în Ținutul

de Fum. Pe atunci, Tally nici nu credea că această persoană există. Acum, stând lângă ea, David părea cât se poate de real. Lua lumea mai în serios decât orice alt urât pe care îl cunoscuse. De fapt, mai în serios decât frumusețile de vârstă mijlocie, precum părinții ei. Într-un mod bizar, ochii lui aveau aceeași intensitate ca și frumusețile crude, însă fără a fi reci.

— Pe vremuri, obișnuia să-i aducă mama, spuse el. Dar acum e prea bătrână.

Tally înghiți în sec. La școală li se spusese întotdeauna că urâții care nu-și fac operația devin infirmi.

— O, îmi pare rău. Dar câți ani are?

David râse.

— E în formă destul de bună, dar urâților le e mai ușor să aibă încredere într-o persoană ca mine, în cineva de vârsta lor.

— Da, desigur.

Tally își aminti reacția pe care o avusese când îl văzuse pe Șef, în prima zi. Doar câteva săptămâni mai târziu, era mult mai obișnuită cu toate tipurile de fețe pe care vârsta le crea.

— Uneori, câțiva urâți parcurg drumul singuri, urmând instrucțiunile codificate, așa cum ai făcut tu. Dar întotdeauna o fac în grupuri de trei sau patru persoane. Nimeni nu a venit vreodată de unul singur.

— Probabil îți imaginezi că sunt o idioată.

— Deloc.

David îi luă mâna.

— Mi se pare o dovadă de mare curaj.

Tally ridică din umeri.

— N-a fost o călătorie chiar așa de rea.

— Nu pentru călătorie este nevoie de curaj, Tally. Eu am făcut călătorii mult mai lungi de unul singur. Este vorba despre părăsirea căminului.

Trasă o linie cu degetul pe mâna umflată a lui Tally.

— Nu-mi imaginez cum ar fi să trebuiască să plec din Ținutul de Fum, departe de tot ceea ce cunosc, conștient că s-ar putea să nu mă mai întorc niciodată.

Tally înghiți în sec. Nu fusese ușor. Desigur, ea nu avusesese de ales.

— Dar tu ai părăsit de una singură orașul, unicul loc în care ai locuit vreodată, continuă David. Nici măcar nu ai întâlnit un localnic din Ținutul de Fum, un om care să te convingă de faptul că acest loc există cu adevărat. Ai venit bazându-te pe încredere, pentru că prietena ta te-a rugat. Presupun că de-asta mi se pare că pot avea încredere în tine.

Tally privi buruienile, simțindu-se din ce în ce mai prost, cu fiecare cuvânt pe care îl rostea David. Dacă ar fi știut motivul pentru care se afla ea aici...

— Când Shay mi-a spus pentru prima oară că vii, am fost foarte furios pe ea.

— Pentru că te-ai gândit că vă voi trăda?

— În parte. Și pentru că este foarte periculos pentru o fată de șaisprezece ani, crescută la oraș, să străbată sute de kilometri de una singură. Dar mai ales pentru că mi se părea un risc inutil, crezând că probabil nu vei reuși nici măcar să ieși pe fereastra internatului.

David o privi în ochi, strângându-i mâna ușor.

— Am fost uluit când te-am văzut alergând pe deal.

Tally zâmbi.

— Am fost o priveriște jalnică în ziua aia.

— Erai plină de zgârieturi, părul și hainele erau pârlite de flăcări, dar aveai un zâmbet uriaș pe chip.

Fața lui David părea să strălucească în lumina blândă a lunii. Tally își închise ochii și clătină din cap. Grozav. Avea să primească un premiu pentru curaj, când de fapt ar trebui să fie alungată din Ținutul de Fum pentru trădare.

— Dar acum nu pari să fii foarte fericită, spuse el încet.

— Nu toată lumea consideră că am făcut bine venind aici.

David râse.

— Da, Croy mi-a spus despre marea lui descoperire.

— Ți-a spus?

Tally deschise ochii.

— Nu-l asculta. Din clipa în care ai ajuns aici, a fost suspicios pentru că ai venit singură. S-a gândit că ceva te-a ajutat în călătoria ta. Că ai avut ajutor din oraș. Dar i-am spus că e nebun.

— Mulțumesc!

David ridică din umeri.

— Când tu și Shay v-ați văzut, erați atât de fericite! Mi-am dat seama că îți fusese dor de ea.

— Da. Eram îngrijorată pentru ea.

— Sigur că erai. Și ai fost destul de curajoasă cât să vii de una singură și să o cauți, chiar dacă însemna să lași în urmă tot ce știai. Nu ai venit pentru că voiai să locuiești în Ținutul de Fum, nu-i așa?

— Păi... Ce vrei să spui?

— Ai venit să vezi dacă Shay este în regulă.

Tally îl privi pe David în ochi. Chiar dacă se înșela total în privința ei, cuvintele lui îi făceau bine. Până acum, întreaga zi

fusese marcată de suspiciuni și îndoieli, dar chipul lui David strălucea de admirație pentru ceea ce făcuse ea. Simți o căldură în tot trupul, o căldură care alungă vântul rece care străbătea culmea.

Apoi Tally se cutremură, dându-și seama ce reprezenta sentimentul acela. Era aceeași căldură pe care o simțise atunci când vorbise cu Peris după operația acestuia sau când profesorii o priveau aprobator. Nu era un sentiment pe care i-l mai stârnise vreodată un urât. Fără ochi mari, perfecți, nu aveau cum să te facă să simți asta. Dar lumina lunii și decorul sau poate cuvintele pe care le spunea aveau ceva care îl transformau pe David într-un frumos. Doar pentru o clipă.

Dar magia se baza în întregime pe minciuni. Nu merita să se uite în ochii lui David.

Se întoarse din nou cu fața spre oceanul de ierburi.

— Pun pariu că Shay își dorește să nu-mi fi spus niciodată despre Ținutul de Fum.

— Poate acum. Poate pentru o vreme, răspunse David. Dar nu pentru totdeauna.

— Dar tu și cu ea...

— Ea și cu mine, spuse David oftând. Shay se răzgândește foarte ușor, să știi.

— Ce vrei să spui?

— Prima dată când a vrut să vină în Ținutul de Fum a fost în primăvară. Când au venit Croy și ceilalți.

— Mi-a spus. I s-a făcut teamă, nu-i așa?

David încuviință.

— Întotdeauna mi-am imaginat că i se va face teamă. Voia să fugă doar pentru că așa procedau prietenii ei. Ar fi rămas singură în oraș.

Tally se gândi la zilele în care nu mai avusese niciun prieten, după operația lui Peris.

— Da. Cunosc sentimentul.

— Dar ea nu a venit în noaptea aceea. Se mai întâmplă. Am fost foarte surprins să o văd la ruine acum câteva săptămâni, convinsă dintr-odată că vrea să părăsească orașul pentru totdeauna. Și deja vorbea despre o prietenă pe care voia să o aducă, deși încă nu îți spusese nimic despre asta. Aproape că voiam s-o conving s-o lase baltă, să rămână în oraș și să devină frumoasă, spuse David, scuturând din cap.

Tally inspiră adânc. Totul ar fi fost mult mai ușor dacă David ar fi făcut exact asta. Tally ar fi fost frumoasă acum, s-ar fi distrat într-un turn cu Peris, Shay și alți prieteni noi. Dar imaginea din mintea ei nu-i mai dădu fiorii de plăcere obișnuiți. Era fadă, asemenea unui cântec pe care l-ai ascultat de prea multe ori.

David îi strânse mâna.

— Mă bucur că n-am făcut-o.

Ceva o făcu pe Tally să răspundă:

— Și eu.

Cuvintele o uluiră, pentru că, într-un fel, le simțea a fi adevărate. Îl privi pe David de aproape: sentimentul era încă acolo. Își dădea seama că fruntea lui era prea înaltă, că o cicatrice mică și albă îi traversa sprânceana. Iar zâmbetul lui era destul de strâmb. Dar era ca și cum ceva s-ar fi schimbat în capul lui Tally, ceva care o făcea să-i perceapă chipul drept

unul frumos. Simți căldura trupului său în aerul rece de toamnă și se apropie și mai mult.

— Shay a încercat din greu să se revanșeze pentru că s-a speriat prima oară și pentru că ți-a dat instrucțiuni, deși mi-a promis că nu o va face, zise David. Acum a decis că Ținutul de Fum este cel mai grozav loc din lume. Și că eu sunt cea mai bună persoană din lume pentru că am adus-o aici.

— Chiar te place, David.

— Și eu o plac. Dar ea nu e...

— Ce nu e?

— Nu e serioasă. Nu e ca tine.

Tally întoarse privirea, simțind că se scufundă. Știa că trebuia să-și țină promisiunea acum ori nu va reuși niciodată. Își duse mâinile la pandantiv.

— David...

— Da, am observat pandantivul. După zâmbetul tău, a fost cel de-al doilea lucru pe care l-am sesizat la tine.

— Cineva mi l-a dat, să știi.

— Mi-am imaginat.

— Și... i-am spus despre Ținutul de Fum.

— Mi-am imaginat și asta, răspunse David, încuviințând.

— Nu ești supărat pe mine.

David ridică din umeri.

— Nu mi-ai promis niciodată nimic. Nici măcar nu te cunoscusem.

— Dar tu încă...

David o privea în ochi, iar fața îi strălucea din nou. Tally își întoarse privirea, încercând să-și alunge sentimentele ciudate în marea de bălării albe.

David oftă încet.

— Ai lăsat o mulțime de lucruri în urmă atunci când ai venit aici — părinții, orașul, întreaga ta viață. Și acum începe să-ți placă Ținutul de Fum, îmi dau seama. Tu înțelegi ce facem aici mai bine decât majoritatea fugarilor.

— Îmi place sentimentul de aici. Dar s-ar putea să... nu rămân.

David zâmbi.

— Știu. Ascultă, nu vreau să te presez. Poate că persoana care ți-a dat inima va veni, poate că nu. Poate că te vei întoarce tu. Dar, între timp, poți să faci ceva pentru mine?

— Sigur. Ce anume?

David se ridică, oferindu-i mâna.

— Aș vrea să-mi cunoști părinții.

SECRETUL

Coborâra culmea pe partea opusă, pe o cărare îngustă și abruptă. David o conduse rapid prin întuneric, găsim pozițiile sigure fără pic de ezitare, pe un drum aproape invizibil. Tally n-avea decât să țină pasul.

Întreaga zi fusese plină de șocuri, unul după altul, iar acum, ca să pună capac la toate, avea să-i întâlnească pe părinții lui David. Era ultimul lucru la care se așteptase după ce ea îi arătase pandantivul și îi spusese că nu păstrase secretul despre Ținutul de Fum. Reacțiile lui erau diferite de toate cele pe care le cunoscuse până atunci. Poate pentru că el crescuse aici, departe de obiceiurile din oraș. Sau poate că el era ... chiar diferit.

Lăsară departe în urmă culmea, iar muntele se ridică abrupt într-o parte.

— Părinții tăi nu locuiesc în Ținutul de Fum?

— Nu. E prea periculos.

— De ce e periculos?

— Are legătură cu ceea ce îți spuneam în prima ta zi aici, în tunel.

— Despre secretul tău? Cum ai fost crescut în sălbăticie? David se opri o clipă, întorcându-se ca să îi privească fața în întuneric.

— E mai mult decât atât.

— Ce anume?

— O să-i las pe ei să-ți spună. Haide!

Câteva minute mai târziu, apăru o un pătrat mic, plin cu lumini palide, plutind în întunericul versantului. Tally văzu că era o fereastră; o lumină strălucea dincolo de ea, printr-o draperie roșie. Casa părea îngropată pe jumătate, de parcă ar fi fost săpată în munte.

Pe când se aflau la doar o aruncătură de băț, David se opri.

— Nu vreau să-i iau prin surprindere. Sunt iritabili.

Apoi strigă:

— Hei!

O clipă mai târziu, o ușă se deschise, lăsând să iasă o fâșie de lumină.

— David? întrebă o voce de femeie.

Ușa se deschise mai larg, până când lumina ajunse la ei.

— Az, e David!

Pe când se apropiau, Tally văzu că femeia era o urâtă în vârstă. Nu își dădea seama dacă era mai tânără sau mai bătrână decât Șeful, dar cu siguranță că nu era la fel de îngrozitor s-o privești. Ochii ei străluceau ca aceia ai frumoșilor, iar ridurile de pe fața ei dispărură într-un zâmbet de bun venit când își îmbrățișă fiul.

— Bună, mamă.

— Iar tu trebuie să fii Tally.

— Mă bucur să vă cunosc.

Se întreba dacă ar fi trebuit să dea mâna sau ceva de genul acesta. În oraș, nu petreceai niciodată prea mult timp cu părinții altor urâți decât dacă mergeai acasă la aceștia, în timpul vacanțelor școlare.

Casa era mult mai caldă decât baraca lor, iar podelele de cherestea erau mult mai netede, ca și cum părinții lui David ar fi locuit acolo de multă vreme, iar tălpile lor le lustruiseră. Casa părea mai solidă decât orice altă construcție din Ținutul de Fum. Era săpată în munte, într-adevăr, își dădea seama acum. Unul dintre pereți era de piatră, acoperit cu un strat de silicon transparent, strălucitor.

— Și eu mă bucur să te cunosc, Tally, spuse mama lui David.

Tally se întreabă care era numele ei. David se referea întotdeauna la ei ca la „mama” și „tata”, cuvinte pe care Tally nu le mai folosea pentru Sol și Ellie încă de când era mică.

Un bărbat își făcu apariția și îi strânse mâna lui David, înainte de a se întoarce spre ea.

— Mă bucur să te cunosc, Tally.

Fata clipi, ținându-și respirația pentru o clipă, incapabilă să vorbească. David și tatăl lui arătau cumva ... la fel.

Nu avea nicio noimă. Trebuia să fie o diferență de peste treizeci de ani între ei, dacă tatăl lui fusese într-adevăr doctor atunci când David se născuse. Dar obrajii lor, frunțile, chiar și zâmbetele ușor strâmbe erau similare.

— Tally? spuse David.

— Scuze. Doar că... semănați atât de bine!

Părinții lui David izbucniră în râs, iar Tally simți cum fața îi ia foc.

— Auzim des remarca asta, spuse tatăl lui. Voi, puștii de la oraș, sunteți de fiecare dată șocați. Dar ați auzit despre genetică, nu?

— Sigur. Știu totul despre gene. Am cunoscut două surori, urâte, care arătau aproape la fel. Dar părinții și copiii? E ciudat.

Mama lui David se strădui să-și compună o față serioasă, dar zâmbetul îi rămase totuși în ochi.

— Trăsăturile pe care le luăm de la părinții noștri sunt cele care ne fac diferiți. Nasul mare, buzele subțiri, fruntea înaltă — toate lucrurile pe care operația le îndepărtează.

— Preferința pentru medie, spuse tatăl lui.

Tally încuviință, amintindu-și lecțiile de la școală. Media caracteristicilor faciale umane era modelul primordial pentru operații.

— Sigur. Trăsăturile medii sunt cele pe care oamenii le caută pe un chip.

— Dar familiile își transmit aspectul diferit de medie. Precum nasurile noastre mari.

Bărbatul îl pișcă de nas pe David, iar acesta își dădu ochii peste cap. Tally își dădu seama că nasul lui David era mult mai mare decât al unui frumos. De ce nu observase până acum?

— Este unul dintre lucrurile la care renunți atunci când devii frumos. Nasul familiei, spuse mama lui. Az? Ce-ar fi să pornești căldura?

Tally își dădu seama că încă tremura, dar nu din pricina frigului de afară. Totul era atât de ciudat! Nu putea trece peste asemănarea dintre David și tatăl acestuia.

— E în regulă. E plăcut aici, ăăă ...

— Maddy, spuse femeia. Luăm loc?

Din câte se părea, Az și Maddy îi așteptaseră. În camera din față, patru cupe antice fuseseră așezate pe farfurioare. Când, un ceainic începu să fluiera ușor pe un aragaz electric, iar Az turnă apa fierbinte într-un vas antic, mirosul de flori parfumând încăperea.

Tally privi în jurul ei. Casa nu semăna cu nici o alta din Ținutul de Fum. Era ca un bordei oarecare, plin cu obiecte câtuși de puțin practice. O statueta de marmură era așezată într-un colț, iar pe pereți fuseseră agățate covoare bogate, care își împrumutau culorile luminii din încăpere, îmblânzind toate unghiurile. Maddy și Az trebuie să fi adus multe lucruri din oraș, atunci când fugiseră. Și, spre deosebire de urăți, care aveau doar uniforme pentru internat și alte obiecte de care se puteau dispensa, cei doi își petrecuseră o jumătate din viață adunând diverse lucruri, înainte de a fugi din oraș.

Tally își aminti cum crescuse înconjurată de obiectele de lemn confecționate de Sol, forme abstracte, cioplite din ramurile căzute pe care ea le aduna din parc, pe când era mică. Poate că nici copilăria lui David nu fusese chiar în întregime diferită de a ei.

— Totul arată atât de familiar, spuse ea.

— David nu ți-a spus? întrebă Maddy. Az și cu mine am venit din același oraș ca tine. Dacă am fi rămas, poate că noi am fi fost cei care te-am fi făcut frumoasă.

— O, presupun că da, murmură Tally.

Dacă ar fi rămas în oraș, nu ar mai fi existat Ținutul de Fum, iar Shay nu ar fi trebuit să fugă niciodată.

— David spune că ai venit singură tot drumul până aici, zise Maddy.

Tally încuviință.

— Am urmat o prietenă. Ea mi-a lăsat instrucțiuni.

— Și te-ai hotărât să vii singură? Nu puteai să aștepti până trecea David din nou pe acolo?

— Nu avea vreme de așteptat, explică David. A plecat în noaptea de dinainte de cea de-a șaisprezecea aniversare.

— Așa se întâmplă când lași lucrurile pe ultima sută de metri, spuse Az.

— Dar e zguduitor, căzu de acord Maddy.

— De fapt, nu am prea avut de ales. Nici măcar nu auzisem de Ținutul de Fum până când Shay, prietena mea, mi-a spus că pleacă. Asta s-a întâmplat cu o săptămână înainte de ziua mea.

— Shay? Nu cred că am cunoscut-o, spuse Az.

Tally îl privi pe David, care ridică din umeri. Nu o adusesese pe Shay aici? Pentru o clipă, se întrebă ce se întâmpla, de fapt, între David și Shay.

— Atunci înseamnă că te-ai hotărât repede, spuse Maddy.

Tally reveni în prezent.

— Am fost nevoită. Aveam o singură șansă.

— Ai vorbit ca o adevărată localnică din Ținutul de Fum, spuse Az, turnând un lichid întunecat din ceainic în cești. Ceai?

— Da, vă rog.

Tally luă ceaiul și simți fierbințeala trecând prin textura subțire și albă a ceștii. Dându-și seama că era una dintre acele

fierturi din Ținutul de Fum care îți opăreau limba, sorbi cu multă grijă. Fața i se strâmbă din pricina amăreliei.

— Ah! Vreau să spun... Îmi cer scuze. De fapt, n-am mai băut ceai până acum.

Ochii lui Az se măriră.

— Serios? Dar era foarte popular pe vremea când locuiam noi acolo.

— Am auzit de el. Dar e mai mult o băutură pentru bătrâni. Adică, vreau să spun că mai degrabă frumusețile în vârstă îl beau.

Tally se rugă să nu i se înroșească fața. Maddy râse.

— Ei bine, noi suntem destul de bătrâni, așa că pentru noi e în regulă, presupun.

— Vorbește pentru tine, dragă.

— Încearcă asta, spuse David, punând un cub alb în ceaiul lui Tally.

De data aceasta, când bău, Tally simți dulceața care se răspândise în fiertură, alungând amăreala. Acum putea să soarbă fără să se strâmbe.

— Presupun că David ți-a povestit câte ceva despre noi, spuse Maddy.

— Ei bine, mi-a spus că ați fugit în urmă cu multă vreme. Înainte ca el să se nască.

— O, serios? Întrebă Az.

Expresia de pe fața lui era exact cea pe care o avea David atunci când un membru al echipei de la căile ferate făcea ceva nesăbuit ori periculos cu fierăstrăul.

— Nu i-am spus totul, tată, zise David. Doar că am crescut în sălbăticie.

— Ne-ai lăsat nouă restul? întrebă Az nițel bățos. Foarte frumos din partea ta.

David susținu privirea tatălui său.

— Tally a venit aici ca să se asigure că prietena ei este în siguranță. Tot drumul, de una singură. Dar s-ar putea să nu vrea să rămână.

— Nu forțăm pe nimeni să locuiască aici, spuse Maddy.

— Nu la asta mă refer, zise David. Cred că ar trebui să știe, înainte să se hotărască să se întoarcă în oraș.

Tally își muta privirea de la David la părinții acestuia, uluită. Felul în care comunicau era atât de ciudat, nu ca urății tineri cu cei bătrâni. Era mai degrabă o discuție în contradictoriu a urâților, de la egal la egal.

— Ce ar trebui să știi? întrebă ea încet.

Cu toții o priviră. Maddy și Az o măsurau cu privirea.

— Marele secret, spuse Az. Cel care ne-a făcut să fugim în urmă cu aproape douăzeci de ani.

— Cel pe care de obicei îl ținem pentru noi, zise Maddy pe un ton neutru, cu ochii la David.

— Tally merită să știe, spuse David, privindu-și fix mama. Va înțelege cât este de important.

— E un copil. Un copil din oraș.

— A venit singură până aici, având doar câteva instrucțiuni criptate care să o ghideze.

Maddy îl privi mâniată.

— Nu ai fost niciodată într-un oraș, David. Habar nu ai cât sunt de cocoloșiți. Își petrec întreaga viață într-o bulă de plastic.

— A supraviețuit singură vreme de nouă zile, mamă. A reușit să scape dintr-un incendiu.

— Vă rog, încetați! interveni Az. *Ea* e chiar aici. Nu-i așa, Tally?

— Da, sunt, răspunse Tally încetișor. Și aș dori să-mi spuneți despre ce vorbiți.

— Îmi pare rău, Tally, spuse Maddy. Dar acest secret este foarte important. Și foarte periculos.

Tally încuviință, privind podeaua.

— Tot ce se află aici e periculos.

Rămaseră cu toții tăcuți pentru câteva secunde. Tot ce auzea Tally era clinchetul linguriței lui Az care își amesteca ceaiul.

— Vezi? zise David într-un final. Înțelege. Puteți avea încredere în ea. Merită să știe adevărul.

— Toată lumea merită, zise Maddy încet. Până la urmă.

— Ei bine, spuse Az, după care sorbi din ceai. Presupun că va trebui să-ți spunem, Tally.

— Ce să îmi spuneți?

David inspiră profund.

— Adevărul despre frumusețe.

MINȚI FRUMOASE

— Noi suntem doctori, începui Az.

— Chirurgi plasticieni, mai precis, spuse Maddy. Am efectuat amândoi operația asta de sute de ori. Și, când ne-am întâlnit, eu tocmai fusesem numită în Comitetul pentru Standarde Morfologice.

Tally făcu ochii mari.

— Comitetul Frumuseții?

Maddy zâmbi când auzi porecla.

— Ne pregăteam pentru un Congres de Morfologie. Adică atunci când toate orașele fac schimb de informații despre operație.

Tally încuviință. Orașele se străduiau din greu să rămână independente unele de altele, dar Comitetul Frumuseții era o instituție globală care se asigura că frumoșii erau mai mult sau mai puțin asemănători. Întregul scop al operației ar fi fost distrus dacă oamenii dintr-un oraș ar fi devenit mai frumoși decât toți ceilalți.

Asemenea majorității urâților, Tally își imaginase adesea că într-o zi va face parte din Comitet și va ajuta la luarea deciziei cu privire la felul în care va arăta următoarea generație. La școală, desigur, întotdeauna lăsau impresia că această muncă e plictisitoare, că e vorba despre grafice, medii și măsurători ale pupilelor oamenilor atunci când priveau chipuri diferite.

— În același timp, eu efectueam niște cercetări independente cu privire la anestezii, spuse Az. Încercam să fac în așa fel încât operația să fie mai sigură.

— Mai sigură? întrebă Tally.

— Câțiva oameni încă mor în fiecare an, așa cum este în cazul oricărei operații, spuse el. În primul rând, pentru că sunt inconștienți atâta vreme.

Tally își mușcă buza. Nu mai auzise asta niciodată.

— Oo!

— Am aflat că existau complicații din cauza anestezicului folosit în timpul operației. Mici leziuni pe creier. Aproape invizibile, chiar și pentru cea mai performantă aparatură.

Tally se hotărî să riște să pară proastă.

— Ce este o leziune?

— Practic sunt mai multe celule care nu arată bine, spuse Az. Ca o rană sau un cancer ori ceva care nu are ce căuta acolo.

— Dar nu puteai să spui asta de la început? interveni David, dându-și ochii peste cap spre Tally. Doctorii ăștia!

Maddy își ignoră fiul.

— Când Az mi-a arătat rezultatele, am început investigațiile. Comitetul local avea milioane de tomografii în baza de date. Nu cele care se pun în manualele medicale, ci date reale de la frumoși din întreaga lume. Leziunile apăreau peste tot.

Tally se încruntă.

— Vreți să spuneți că oamenii se îmbolnăveau?

— Aparent, nu. Iar leziunile nu erau canceroase, pentru că nu se răspândeau. Aproape toată lumea le avea și apăreau întotdeauna exact în același loc.

Arată spre un punct din vârful capului.

— Un pic mai la stânga, draga mea, spuse Az, punând un cub alb în ceaiul lui.

Maddy îi făcu pe plac, apoi continuă.

— Mai important, aproape toată lumea de pe glob avea aceste leziuni. Dacă ar fi fost naturale, atunci nouăzeci și nouă la sută din populație ar fi prezentat aceleași simptome.

— Dar nu erau naturale? întrebă Tally.

— Nu. Doar postoperatorii. Doar frumoșii le aveau, spuse Az. Niciun urât. În mod cert, apăreau în urma operației.

Tally se foi în scaun. Gândul la acel mister care se afla în creierul tuturor o neliniștea.

— Ați aflat ce anume producea leziunile?

Maddy oftă.

— Într-un fel, am aflat. Az și cu mine i-am analizat cu atenție pe frumoșii fără leziuni — puțini, trebuie să spun — și am încercat să ne dăm seama de ce erau diferiți. Ce anume îi făcea imuni la leziuni? Am eliminat grupa de sânge, sexul, înălțimea și alte coordonate fizice, factorii de inteligență și pe cei genetici — nimic nu părea să conteze. Nu difereau cu nimic de ceilalți.

— Până când, la un moment dat, am descoperit o coincidență ciudată, spuse Az.

— Slujbele lor, spuse Maddy.

— Slujbe?

— Toți cei la care testele au ieșit negative aveau același tip de profesie, spuse Az. Erau pompieri, gardieni, doctori, politicieni sau lucrau la Circumstanțele speciale. Toți cei care aveau aceste slujbe nu prezentau leziuni. Însă ceilalți, da.

— Prin urmare, voi erați în regulă?

Az încuviință.

— Ne-am testat și rezultatele sunt negative la amândoi.

— Altminteri, nu am mai fi stat aici, zise Maddy încet.

— Ce vreți să spuneți?

David preluă cuvântul.

— Leziunile nu sunt accidentale, Tally. Fac parte din operație, asemenea sculpturii în os ori modificării pielii. Țin de felul în care te schimbă frumusețea.

— Dar ai spus că nu toată lumea le are.

Maddy încuviință.

— La unii frumoși, leziunile dispar ori sunt tratate în mod deliberat — la cei ale căror profesii necesită reacție rapidă, precum munca într-o cameră de urgențe ori stingerea unui foc. La cei care înfruntă pericolele și conflictele.

— Oameni supuși provocărilor, spuse David.

Tally expiră încet, amintindu-și de călătoria ei până la Ținutul de Fum.

— Precum rangerii?

Az încuviință.

— Cred că am avut câțiva rangeri în baza de date. Toate testele lor au ieșit negative.

Tally își aminti cum arătau rangerii care o salvaseră. Emanau o încredere și o siguranță necunoscute, ca a lui David,

ceva complet diferit de noile frumuseți, pe seama cărora se amuzaseră adesea ea și Peris.

Peris...

Tally înghiți în sec, simțind o amăreală mai puternică decât gustul ceaiului care îi rămăsese în cerul gurii. Încercă să-și aducă aminte cum reacționase Peris când ea distrusese petrecerea de la Vila Garbo. Fusesse atât de rușinată de propria-i față, încât îi era greu să-și aducă aminte ceva concret despre Peris. Arăta atât de diferit și părea mai în vârstă, mai matur.

Dar, cumva, vechea legătură nu fusese reluată... Era ca și cum el ar fi devenit o persoană diferită. Oare era doar din cauză că, de la operația lui, trăiseră în lumi diferite? Sau fusese mai mult decât atât? Încercă să și-l imagineze pe Peris făcând față aici, în Ținutul de Fum, muncind cu mâinile și creându-și propriile haine. Vechiul și urâtul Peris ar fi agreat provocarea. Dar oare frumosul Peris ar fi făcut-o?

Își simți capul ușor, de parcă locuința aceea s-ar fi aflat într-un lift care cobora în viteză.

— Ce anume produce leziunile? întrebă ea.

— Nu știm exact, răspunse Az.

— Dar avem câteva idei bune, spuse David.

— Doar bănuieli, spuse Maddy.

Az își privi ceaiul, stânjenit.

— Ați avut destul de multe bănuieli, dacă ați fugit de-acolo, spuse Tally.

— Nu am avut de ales, spuse Maddy. La scurt timp după descoperirea noastră, Circumstanțele speciale ne-au făcut o vizită. Ne-au confiscat baza de date și ne-au spus să nu cercetăm

mai departe, altminteri ne vom pierde licențele. Trebuia ori să fugim, ori să uităm tot ce descoperiserăm.

— Și nu era ceva ce puteam uita, spuse Az.

Tally se întoarse spre David. Acesta se așază alături de mama lui, luându-și o atitudine severă. Nu se atinsese de ceai. Părinții lui încă ezitau să spună tot ce bănuiau. Dar, își dădu Tally seama, David nu considera că existau motive să fie precauți.

— Ei bine, știi totul despre felul în care trăiau locuitorii Ruinelor, nu? întrebă el. Știi despre război, crime și toate astea?

— Sigur. Erau nebuni. Aproape că au distrus lumea.

— Iar asta a convins oamenii să scoată orașele din sălbăticie, să lase natura în pace, recită David. Acum toată lumea este fericită pentru că toți arată la fel. Toți sunt frumoși. Nu mai există locuitori ai Ruinelor, nu mai există război. Corect?

— Da. În școli se spune că totul este foarte complicat, dar, în mare, aceasta este povestea.

David rânji cu duritate.

— Poate că nu este chiar atât de complicat. Poate că motivul pentru care au dispărut războiul și alte neajunsuri este că nu mai sunt controverse, neînțelegeri și dorințe de schimbare. Doar mase de oameni zâmbitori și câțiva alții lăsați să conducă lucrurile.

Tally își aminti că traversase râul spre Orașul Noilor Frumuseți, privindu-i pe cei care se distrau neconținut. Ea și Peris se lăudau că nu vor ajunge niciodată atât de idioți, atât de superficiali. Dar când îl văzuse...

— Operația nu îți schimbă doar aspectul fizic, spuse ea.

— Exact! zise David. Schimbă și felul în care gândești.

PODURI ARZÂND

Rămaseră treji până târziu în noapte, vorbind cu Az și Maddy despre descoperirile acestora, evadarea în sălbăticie și găsierea Ținutului de Fum. În cele din urmă, Tally puse întrebarea care îi stăruise în minte din prima clipă în care îi văzuse.

— Așadar, voi v-ați operat pentru a reveni la imaginea de dinainte? Adică ați fost frumoși, iar acum sunteți ...

— Urâți? întrebă Az zâmbind. Partea asta a fost simplă. Suntem experți în partea fizică a operației. Când sculptăm un chip frumos, noi, chirurgii, folosim un tip special de plastic inteligent, pentru a modela oasele. Atunci când schimbăm frumusețile noi în frumuseți de vârstă mijlocie sau vârstnice, adăugăm o substanță chimică declanșatoare, iar materialul devine moale, asemenea lutului.

— Bleah! făcu Tally, imaginându-și fața înmuindu-se brusc pentru a putea fi modelată sub o altă formă.

— Cu dozele zilnice de substanță, plasticul se topește gradual și este absorbit în corp. Chipul se întoarce la aspectul inițial. Mai mult sau mai puțin.

Tally ridică din sprâncene.

— Mai mult sau mai puțin?

— Putem doar aproxima locurile în care oasele au fost re-duse. Și nu putem efectua schimbări majore, de exemplu, înălțimea cuiva, fără chirurgie. Maddy și cu mine avem toate beneficiile noncosmetice ale operației: dinți fără cusur, vedere perfectă, rezistență la boli. Dar aducem foarte mult cu felul în care am fi arătat fără operație. Cât despre grăsimea care a fost aspirată, spuse Az mângâindu-și stomacul, s-a do-vedit a fi ușor de înlocuit.

— Dar *de ce*? De ce v-ați dori să fiți urâți? Erați doctori, așa că nu a fost nimic în neregulă cu creierele voastre, corect?

— Mințile noastre sunt în regulă, răspunse Maddy. Dar am dorit să punem bazele unei comunități de oameni fără le-ziuni, oameni liberi de gândirea frumoșilor. A fost singura cale de a observa diferențele pe care le produc leziunile. Aceasta însemna că trebuia să adunăm un grup de urâți. Oa-meni tineri, recrutați din orașe.

Tally încuviință.

— Așadar a trebuit să deveniți și voi urâți. Altminteri, cine v-ar fi crezut?

— Ne-am îmbunătățit substanța chimică declanșatoare și am creat o pastilă pe care o luam o dată pe zi. În câteva luni, vechile noastre fețe și-au revenit la normal.

Maddy își privi soțul cu o sclipire în ochi.

— De fapt, a fost un proces fascinant.

— Trebuie să fi fost, spuse Tally. Dar leziunile? Puteți crea o pastilă care să le vindece?

Pentru un moment, păstrară amândoi tăcerea, apoi Maddy clătină din cap.

— Nu am găsit niciun răspuns până la venirea Circumstanțelor speciale. Az și cu mine nu suntem specialiști în creiere. Am muncit douăzeci de ani la asta, fără succes. Dar aici, în Ținutul de Fum, am *văzut* diferența dintre frumoși și urâți.

— Și eu am văzut-o, spuse Tally, gândindu-se la diferențele dintre Peris și David.

Az ridică o sprânceană.

— Înseamnă că ești foarte perspicace.

— Dar noi știm că există o metodă de vindecare, spuse David.

— Care?

— Trebuie să existe, spuse Maddy. Datele noastre au arătat că toată lumea are leziuni după prima operație. Așa că, atunci când o persoană ajunge într-o funcție care presupune provocări, autoritățile o vindecă. Leziunile sunt eliminate în secret, poate chiar și fixate cu o pastilă, asemenea plasticului pentru oase, iar creierul se întoarce la normal. Trebuie să fie un tratament simplu.

— O să-l găsiți într-o zi, spuse David încet.

— Nu avem echipamentul potrivit, zise Maddy oftând. Nici măcar nu avem un subiect uman frumos pe care să-l studiem.

— Dar stați! interveni Tally. Ați locuit într-un oraș plin cu frumuseți. Când ați devenit doctori, leziunile voastre au dispărut. Nu ați observat că vă schimbați?

Maddy ridică din umeri.

— Sigur că am observat. Învățam cum lucrează corpul uman și cum să facem față uriașei responsabilități de a salva

vieți. Dar nu ne simțeam ca și cum creierele noastre s-ar fi schimbat. Simțeam că ne maturizăm.

— O! Dar când ați privit în jur la toți ceilalți, cum se face că nu v-ați dat seama că aveți... creierul afectat?

Az zâmbi.

— Nu prea aveam cu ce să îi comparăm pe concetățenii noștri, doar câțiva colegi care păreau diferiți de majoritatea oamenilor. Mai angajați. Dar asta nu a fost o surpriză. Istoria ar indica faptul că majoritatea oamenilor au format întotdeauna o turmă. Înainte de operație, existau războaie, ură în masă și defrișări. În orice ne transformă aceste leziuni, nu ne îndepărtăm foarte mult de felul în care era umanitatea în perioada locuitorilor Ruinelor. Acum suntem doar ... puțin mai ușor de condus.

— Acum normal este să ai leziuni, spuse Maddy. Suntem toți obișnuiți cu efectele.

Tally inspiră profund, amintindu-și de vizita lui Sol și a lui Ellie. Părinții ei fuseseră atât de siguri pe ei și totuși, într-un fel, erau cu totul neștiutori. Dar *întotdeauna* păruseră a fi astfel, înțelepți și încrezători și, în același timp, deconectați de la orice înseamnă problemele reale pe care Tally le avea pentru că era urâtă. Oare era din cauza leziunilor? Tally își imaginase că așa *erau* părinții ei.

De fapt, noii frumoși trebuiau să fie superficiali și egoiști. Pe când era urât, Peris făcea haz de frumoși. Dar nu întârziase nicio secundă să se alăture distracției lor. Nimeni n-o făcea. Așadar, de unde puteai ști dacă era vorba despre operație sau despre faptul că oamenii acceptau felul în care funcționaseră lucrurile întotdeauna?

Doar creând o lume nouă, adică exact ceea ce începuseră Maddy și Az să facă.

Tally se întrebă ce venea mai întâi: operația sau leziunile? Oare înfrumusețarea era doar o momeală pentru a aduce pe toată lumea sub bisturiu? Sau leziunile erau doar o finisare a procesului de înfrumusețare? Poate concluzia logică a faptului că toată lumea arăta la fel era că și toată lumea gândea la fel.

Se lăsă pe spătarul scaunului. Avea ochii încetoșați, iar stomacul i se strângea ori de câte ori se gândea la Peris, la părinții ei și la toți ceilalți frumoși pe care îi cunoscuse. Cât de diferiți erau? se întreba ea. Oare cum se simțeau fiind frumoși? Cum era să ai ochii aceia mari și trăsăturile superbe?

— Pari obosită, spuse David.

Ea râse ușor. Parcă trecuseră săptămâni de când ea și David sosiseră acolo. Cele câteva ore de conversație îi schimbaseră lumea.

— Un pic.

— Poate ar fi bine să plecăm, mamă.

— Sigur, David. E târziu, iar Tally are multe informații de asimilat.

Maddy și Az se ridicară, iar David o ajută pe Tally, dându-i scaunul deoparte. Fata își luă rămas-bun de la ei uluită, tresărind când le citi fețele bătrâne și urâte: lor le *părea rău* pentru ea. Erau triști că ea trebuise să afle adevărul, că ei fuseseră cei care trebuiseră să i-l dezvăluie. După douăzeci de ani, poate că se obișnuiseră cu ideea, dar încă își dădeau seama că era un adevăr îngrozitor de aflat.

Nouăzeci și nouă la sută dintre oameni suferiseră modificări ale creierului și doar câțiva știau exact ce însemna asta.

— Înțelegi acum de ce am vrut să-i întâlnești pe părinții mei?

— Da, cred că da.

Tally și David se aflau în întuneric, urcând culmea înapoi spre Ținutul de Fum, iar cerul era plin de stele, acum, că luna apusese.

— Te-ai fi putut întoarce în oraș fără să afli.

Tally se cutremură, dându-și seama de câte ori era să facă acest pas. În bibliotecă, chiar deschisese pandantivul, aproape ridicându-l spre ochi. Dacă ar fi mers până la capăt, specialiștii ar fi ajuns aici în câteva ore.

— N-am putut suporta asta, spuse David.

— Dar unii urâți trebuie să se întoarcă, nu?

— Sigur. Se plictisesc să stea aici, ca într-o tabără, iar noi nu-i putem obliga să rămână.

— Îi lăsați să plece? Când ei nici măcar nu știu ce înseamnă operația cu adevărat?

David se opri și o apucă pe Tally de umăr. Suferința se putea citi pe chipul lui.

— Nici noi nu știm. Și dacă am spune tuturor despre suspiciunile noastre? Mulți dintre ei nu ne-ar crede, iar alții ar fugi înapoi în oraș ca să-și salveze prietenii. Și, în cele din urmă, orașele ar afla teoria noastră și ar face tot ce le stă în putere pentru a ne extermina.

Deja fac asta, își spuse Tally. Se întreba câți alți spioni fuseseră șantajați de speciali și trimiși în căutarea Ținutului de Fum, câți ajunseseră atât de aproape. Ar fi dorit să-i spună lui David ce aveau aceștia de gând, însă cum? Nu-i putea spune

că venise aici ca spion, căci David n-ar mai fi avut niciodată încredere în ea.

Oftă. Era momentul perfect pentru a pune capăt amestecului în relația dintre David și Shay.

— Nu pari foarte fericită.

Tally încercă să zâmbească. David îi împărtășise deja cel mai mare secret, acum ar fi trebuit să i-l spună și ea pe al ei. Dar nu era destul de curajoasă cât să-l rostească.

— A fost o noapte lungă. Atâta tot.

David zâmbi și el.

— Stai liniștită, nu va dura o veșnicie.

Tally se întrebă cât mai era până în zori. În câteva ore avea să ia micul dejun alături de Shay, Croy și toți ceilalți pe care aproape îi trădase, aproape condamnată la operație. Gândul o înfioră.

— Hei! spuse David, ridicându-i bărbia în palmă. Te-ai descurcat de minune în seara asta. Cred că părinții mei au fost impresionați.

— Cum? De mine?

— Bineînțeles, Tally. Ai înțeles imediat ce înseamnă toate astea. Mulți oameni nu vor să creadă, la început. Spun că autoritățile nu ar putea fi atât de crude.

Ea zâmbi trist.

— Stai liniștit, eu cred.

— Exact! Am văzut mulți puști de la oraș venind aici. Tu ești diferită de ei. Tu poți vedea lumea clar, chiar dacă ai fost răsfățată. Iată de ce a trebuit să-ți spun. Iată de ce...

Tally îl privi în ochi și îi văzu din nou chipul strălucind, ceea ce o făcu să simtă din nou căldura aceea plăcută.

— Iată de ce ești frumoasă, Tally.

Cuvintele o ametră pentru câteva clipe, ca și cum ar fi privit în ochii unei frumuseți noi.

— Eu?

Tally râse, scuturându-și capul.

— Cum, cu buzele mele subțiri și ochii prea apropiați?

— Tally...

— Și părul sârmos și nasul turtit?

— Nu spune asta.

Degetele lui îi mângâiară obraji, cicatricile care erau aproape vindecate și trecură ușor peste buzele ei. Ea știa cât de aspre erau mâinile lui David, dure și grosolane ca lemnul. Dar, cumva, mângâierea aceea i se păru blândă și plăcută.

— Este cel mai rău lucru pe care ți-l spun, pe care vi-l spun tuturor. Indiferent ce-ar produce leziunile craniene, cel mai mare rău este făcut înainte ca măcar să pună mâna pe bisturiu. Vi se spală creierul și vi se spune că sunteți urâți.

— Dar suntem. Toată lumea este.

— Prin urmare, tu crezi că eu sunt urât?

Ea își întoarse privirea.

— E o întrebare inutilă. Nu e vorba despre indivizi.

— Ba da, Tally. Exact despre asta este vorba.

— Vreau să spun că nimeni nu poate fi... Vezi tu, biologic, suntem lucruri pe care toți le...

Cuvintele i se opriră în gât.

— Tu chiar crezi că sunt frumoasă?

— Da.

— Mai frumoasă decât Shay?

Rămaseră amândoi tăcuți, cu gurile deschise. Tally pusesese întrebarea înainte să apuce să gândească. Oare cum putuse rosti ceva atât de urât?

— Îmi pare rău.

David ridică din umeri, privind în altă parte.

— E o întrebare dreaptă. Da, cred.

— Ce crezi?

— Cred că ești mai frumoasă decât Shay.

O spuse foarte firesc, de parcă ar fi vorbit despre vreme.

Tally închise ochii, copleșită pe neașteptate de toată epuizarea de peste zi. Văzu fața lui Shay — prea îngustă, cu ochii prea îndepărtați — și un sentiment îngrozitor o cuprinse. Căldura pe care o simțise datorită lui David era întrecută de acest sentiment.

În fiecare zi din viața ei insultase alți urâți și fusese insultată la rândul ei. Grăsana, Ochi de Porc, Slăbănogul, Coșuri, Monstrul — toate poreclele pe care urâții le foloseau pentru a se jigni unii pe alții fără rezerve. Dar în mod egal, fără excepție, astfel încât nimeni să nu se simtă exclus din pricina vreunei neșanse din naștere. Și nimeni nu era considerat nici măcar pe departe frumos, privilegiat pentru gene norocoase. Iată de ce îi făcuseră pe toți frumoși.

Nu era drept.

— Nu spune asta, te rog.

— M-ai întrebat.

Tally făcu ochii mari.

— Dar este îngrozitor! Este greșit.

— Ascultă, Tally. Pentru mine nu asta este important. Ce este în interiorul tău contează mult mai mult.

— Dar *întâi* îmi vezi fața. Reacționezi la simetrie, nuanța pielii, forma ochilor. Și tu decizi ce e în interiorul meu, pe baza acestor reacții. Ești programat să o faci.

— *Eu* nu sunt programat. Nu am crescut în oraș.

— Nu e vorba despre cultură, ci despre evoluție!

David ridică din umeri, înfrânt, furia străbătându-i în voce:

— Poate că o parte este.

Apoi râse obosit.

— Dar știi ce mi-a stârnit interesul la tine?

Tally inspiră adânc, încercând să se calmeze.

— Ce anume?

— Zgârieturile de pe fața ta.

— Poftim? întrebă Tally, clipind des.

— Zgârieturile, răspunse David și îi atinse din nou ușor obrazul.

Ea se cutremură, alungând senzația de electricitate pe care i-o lăsaseră degetele lui.

— E o nebunie. Pielea imperfectă este semnul unui sistem imunitar prost.

David râse.

— Era un semn că ai avut o aventură, Tally, că ai trecut prin multe în sălbăticie ca să ajungi aici. Pentru mine, este un semn că trăisei o poveste foarte interesantă.

Indignarea ei se estompă.

— O poveste interesantă?

Tally scutură din cap, simțind că îi vine să râdă.

— De fapt, fața mea a fost zgâriată în oraș, când am zburat cu placa printre niște copaci. Cu viteză foarte mare. Ce mai aventură!

— Și asta e o poveste. După cum am crezut când te-am văzut prima oară, îți asumi riscuri. Încă îți mai asumi riscuri, spuse David, degetele lui prinzând o șuviță din părul lui Tally.

— Presupun că da.

Stând acolo pe întuneric, împreună cu David, simțea că își asumă un risc. Totul era pe cale să se schimbe din nou. El încă avea privirea aceea, care îl făcea frumos.

Poate că el chiar putea vedea dincolo de chipul ei urât. Poate că ceea ce era în interiorul ei conta pentru el mai mult decât orice altceva.

Tally păși pe o piatră de mărimea unui pumn și își găsi cu greu echilibrul. Acum se priveau ochi în ochi. Tally înghiți în sec.

— Tu chiar crezi că sunt frumoasă.

— Da. Ceea ce faci tu, felul în care gândești, toate astea te fac frumoasă.

Un gând ciudat îi trecu fetei prin minte și zise:

— Nu mi-ar plăcea dacă ai face operația. Chiar dacă nu ți-ar afecta și creierul.

Nu-i venea să creadă că spunea așa ceva.

— Uau, mulțumesc! răspunse el, zâmbind prin întuneric.

— Nu vreau să arăți ca toți ceilalți.

— Credeam că ăsta e scopul înfrumusețării.

— Așa credeam și eu.

Tally îi atinse cicatricea albă care îi brăzda sprânceana.

— Cum te-ai ales cu semnul ăsta?

— Într-o aventură. E o poveste interesantă. O să ți-o spun cândva.

— Promiți?

— Promit.

— Bine.

Tally se aplecă spre el, apăsându-l cu greutatea ei și, pe când picioarele îi alunecau treptat de pe piatră, buzele lor se întâlniră. Trupul lui era cald în aerul răcoros de dinaintea zoriilor și reprezenta ceva solid și sigur în realitatea zdruncinată a lui Tally. Se țină de el strâns, uimită de intensitatea sărutului.

Câteva clipe mai târziu, se dădu înapoi ca să-și recapete suflul, gândindu-se pentru o secundă la ciudățenia situației. Urâții se sărutau între ei și făceau chiar mai multe, dar întotdeauna părea că nimic nu contează până când nu capeți frumusețea.

Dar asta conta.

Îl trase pe David din nou înspre ea, degetele ei apucând pielea jachetei sale. Frigul, mușchii care o dureau, lucrurile îngrozitoare pe care tocmai le aflate, toate astea sporeau intensitatea senzației.

Apoi, el îi atinse ceafa și își trecu degetele peste lăntișor, până când ajunse la răceala de metal a pandantivului.

Ea se încordă și buzele li se despărțiră.

— Cum rămâne cu ăsta? întrebă el.

Tally strânse pandantivul în pumn. Cu cealaltă mână încă îl ținea pe David. Nu avea cum să-i mai spună acum despre doctorița Cable. Se putea îndepărta de ea, poate pentru totdeauna. Pandantivul era încă între ei.

Dintr-odată, Tally își dădu seama că știa ce trebuia să facă. Era perfect.

— Vino cu mine!

— Unde?

— În Ținutul de Fum! Trebuie să-ți arăt ceva.

Îl trase în sus pe pantă și se cățărara până când ajunseră pe culme.

— Ești în regulă? întrebă el, gâfâind. N-am vrut să...

— Mă simt grozav.

Tally îi zâmbi larg, apoi privi în jos, spre Ținutul de Fum. Un singur foc de tabără ardea în centrul așezării, unde gardienii de noapte se adunau din oră în oră ca să se încălzească.

— Vino!

Pe neașteptate, i se păru important să ajungă acolo repede, înainte ca certitudinea ei să înceapă să se diminueze, înainte ca senzația de căldură din interiorul ei să cedeze locul incertitudinii. Coborî printre pietrele pictate ale drumului pentru plăcile de zbor. David se strădui să țină pasul cu ea. Când ajunse cu picioarele la sol, Tally alergă fără să țină cont de colibelee întunecoase și tăcute de pe ambele părți ale drumului, nevăzând decât locul din fața ei. Viteza ei părea să nu implice niciun efort, de parcă ar fi zburat într-un spațiu deschis.

Tally alergă până când ajunse la foc, oprindu-se brusc atunci când dădu de valul de fierbințeală și de fum. Ridică mâna și-și desfăcu lăntișorul de care era agățat pandantivul.

— Tally!

David alergă spre ea gâfâind, confuzia citindu-i-se pe chip. Cu suflarea tăiată, încercă să vorbească mai departe.

— Nu, îi spuse Tally. Doar privește.

Pendantivul atârna de pumnul ei, strălucind la lumina focului. Tally își concentrează toate îndoielile asupra acestuia, întreaga ei frică de a fi descoperită, teroarea resimțită din cauza amenințărilor doctoriței Cable. Strânse pandantivul până

când mușchii începură s-o doară, forțându-și parcă mintea să înțeleagă ideea aproape de neconceput că putea să rămână întreaga viață o urâtă. Deși, într-un fel, nu era urâtă deloc.

Își deschise pumnul și aruncă lăntișorul în mijlocul focului. Acesta nimeri pe un buștean care trosnea. Inima de metal se înnegri pentru o clipă, deveni galbenă și apoi albă. În cele din urmă, se auzi un *pocnet* ușor, de parcă ceva prins înăuntru ar fi explodat, apoi pandantivul alunecă de pe buștean și dispăru în flăcări.

Tally se întoarse spre David, în fața ochilor apărându-i o mulțime de scânteii din cauză că privise prea mult timp focul. El tuși din pricina fumului.

— Uau! A fost ceva teatral!

Deodată, Tally se simți penibilă.

— Da, presupun că a fost.

David se apropie de Tally.

— Chiar ai vorbit serios. Oricine ți l-ar fi dat...

— Nu mai contează.

— Dacă vine?

— Nu vine nimeni. Sunt sigură de asta.

David zâmbi și o trase pe Tally de lângă foc, îmbrățișându-o.

— Ei bine, Tally Youngblood, cu siguranță știi cum să dovedești ceea ce spui. Te-aș fi crezut și dacă doar mi-ai fi spus...

— Nu, trebuia să fac asta. Trebuia să-l ard. Ca să fiu sigură.

El o sărută pe frunte și răsă.

— Ești frumoasă.

Tally șopti:

— Când spui asta, aproape că...

Deodată, un val de epuizare o izbi pe Tally, de parcă și ultimul strop de energie din ea s-ar fi topit în foc, împreună cu pandantivul. Era obosită din pricina alergării, a nopții lungi cu Maddy și Az, a muncii de peste zi. Iar a doua zi avea să dea ochii din nou cu Shay, trebuind să-i explice ce se întâmplase între ea și David. Desigur, în momentul în care Shay va observa lipsa pandantivului, va ști.

Dar măcar nu va ști adevărul. Pandantivul fusese ars și devenise imposibil de recunoscut, iar scopul său ascuns fusese distrus pentru totdeauna. Tally se lăsă în brațele lui David, închizându-și ochii. Imaginea inimii incandescente încă îi ardea în minte.

Era liberă. Doctorița Cable nu avea să mai vină niciodată și nimeni nu o mai putea îndepărta de David sau de Ținutul de Fum, nimeni nu îi mai putea afecta creierul prin operație sau ce li se făcea frumoșilor. Nu mai era un spion. În sfârșit, locul ei era aici.

Tally își dădu seama că începuse să plângă.

David o conduse în tăcere până la baracă. În dreptul ușii, se aplecă să o sărute, dar ea se trase înapoi și scutură din cap. Shay se afla înăuntru. Tally urma să discute cu ea a doua zi. Nu avea să fie ușor, dar Tally știa că acum putea înfrunta orice.

David încuviință, îi sărută degetul și atinse una dintre cicatricile rămase pe obrazul ei.

— Ne vedem mâine, șopti el.

— Unde mergi?

— Fac o plimbare. Trebuie să cuget.

— Tu nu dormi niciodată?

— Nu în noaptea asta, răspunse el zâmbind.

Tally îi sărută mâna și se strecură înăuntru. Își azvârli pantofii și se strecură în pat cu hainele pe ea, adormind în câteva secunde, de parcă toată greutatea lumii ar fi fost ridicată de pe umerii ei.

În dimineața următoare, se trezi în plin haos; se auzeau oameni alergând, strigând și urletul mașinilor care îi invadaseră visele. Prin fereastra barăcii văzu cerul plin de magnetoglisoare.

Circumstanțele speciale sosiseră!

Partea a III-a

ÎN FOC

*Frumusețea este acest cap al Meduzei
Pe care bărbați înarmați o caută, să i-l rețeze:
Este și mai primejdioasă când e cu adevărat moartă,
Și moartă va privi fix și va preface-n stană.
— Archibald MacLeish, „Frumusețe”*

INVAZIA

Tally se întoarse de la fereastră și nu văzu nimic altceva decât paturi goale. Era singură în baracă.

Scutură din cap ca să-și alunge somnul și îndoiala. Solul se mișca sub picioarele ei goale, iar baraca se cutremura în jurul ei. Deodată, plasticul dintr-o fereastră explodează, iar gălăgia înăbușită de afară dădu buzna înăuntru, bubuindu-i în urechi. Toată casa se cutremura de parcă ar fi urmat să se prăbușească.

Unde era toată lumea? Fugiseră deja cu toții din Ținutul de Fum, lăsând-o aici, să facă față singură invaziei?

Tally alergă la ușă și o deschise larg. În fața ei ateriza un magnetoglisor, orbind-o pentru câteva clipe cu un nor de fum. Recunoscuse liniile dure ale mașinăriei Circumstanțelor speciale care o dusesese prima oară la doctorița Cable. Dar aceasta era echipată cu patru lame strălucitoare — fiecare dispusă în locurile unde o mașină de teren ar avea roțile. Era o combinație între un magnetoglisor normal și un elicopter al rangerilor.

Tally își dădu seama că mașinăria putea călători oriunde, în interiorul orașului sau în sălbăticie. Își aminti cuvintele

doctoriței Cable: *Vom sosi acolo în câteva ore.* Tally se forță să alunge gândul acesta din inima ei. Atacul nu putea să aibă vreo legătură cu ea.

Magnetoglisorul ateriză cu o bubuitură pe pământul prăfos. Nu era timp să stea și să se mire. Se întoarse și o luă la fugă.

Tabăra era un haos de fum și siluete care alergau. Focurile pentru gătit fuseseră spulberate și tăciuni aprinși ardeau peste tot. Două barăci mari ale așezării ardeau și ele. Găinile și iepurii alergau de colo-colo, praful și cenușa se ridicau în vârtejuri violente. Zeci de locuitori fugeau prin zonă, încercând să stingă focurile, alții străduindu-se să scape, cei mai mulți copleșiți de panică.

Peste tot, mișunau siluetele frumoșilor cruzi. Uniformele lor gri se mișcau ca niște umbre prin confuzia generală. Grațioși și deloc grăbiți, de parcă n-ar fi observat haosul din jurul lor, atacându-i pe localnicii panicați. Se mișcau ca într-o ceață, fără ca Tally să le poată vedea armele, lăsându-i la pământ pe toți cei pe lângă care treceau, legați și amețiți.

Aveau o repeziciune și o putere supraomenești. Operațiile le oferiseră specialiilor ceva mai mult decât niște fețe îngrozitoare.

În apropierea sălii de mese, vreo douăzeci și cinci de localnici opuneau rezistență, ținând la depărtare câțiva speciali, cu topoare și bâte. Tally își croi drum spre locul cu pricina și mirosul nefiresc de mic dejun ajunsese până la ea prin vălătucul de fum. Stomacul îi ghiorțai.

Tally își dădu seama că dormise în timpul micului dejun, fiind prea epuizată ca să se trezească împreună cu ceilalți. Specialii trebuie să fi așteptat până când majoritatea localnicilor se strânseseră în sala de mese, înainte de a porni invazia.

Bineînțeles. Voiau să-i prindă pe cât mai mulți dintre ei dintr-o singură lovitură.

Specialii nu atacaseră grupul mare de la sala de mese. Așteptau răbdători, în cerc, în jurul construcției. Numărul lor creștea mereu, căci noi magnetoglisoare aterizau în fiecare minut. Dacă cineva încerca să treacă de cordon, reacționau imediat, dezarmând și împiedicând pe oricine dădea să fugă. Dar majoritatea locuitorilor din Ținutul de Fum erau prea șocați ca să reziste, paralizați de chipurile îngrozitoare ale invadatorilor. Majoritatea oamenilor nu văzuseră niciodată frumoși cruzi.

Tally se lipi de clădire, încercând să se ascundă în spatele unei stive de lemne de foc. Își acoperi ochii să se apere de vârtejul de praf, în căutarea unei căi de scăpare. Nu avea cum să ajungă în centrul Ținutului de Fum — placa ei se afla pe acoperișul punctului de schimb, ca să se alimenteze de la soare. Pădurea era singura ei speranță.

Un pâlț de copaci care scăpaseră de defrișare se afla în cea mai apropiată margine a așezării și putea ajunge acolo alergând vreo douăzeci de secunde. Dar o specială stătea între ea și marginea pădurii, așteptând să intercepteze orice localnic fugar. Ochii femeii scrutau zona din apropierea copacilor, capul mișcându-i-se dintr-o parte într-alta, cu o mișcare regulată nefirească, asemenea cuiva care privește un meci de tenis difuzat cu încetinitorul, fără să-i acorde prea mult interes.

Tally se târî mai aproape, rămânând lipită de zidul construcției. Un magnetoglisor trecu pe deasupra, aruncând un vârtej de fum și bucăți de lemn înspre ea, orbînd-o.

Când reuși să vadă din nou, Tally descoperi un urât în vârstă, stînd pe vine lângă ea, lipit de zid.

— Hei! șopti el.

Fata recunoscuse trăsăturile flasce și expresia înverșunată. Era Șeful.

— Tânără domnișoară, avem o problemă.

Vocea lui aspră răzbătu peste zgomotul atacului. Tally privi în direcția specialei care aștepta.

— Da, știu.

Un alt magnetoglisor trecu urlând pe deasupra lor, iar Șeful o trase după colțul clădirii și în jos, în spatele unui cilindru în care se colecta apa care curgea din rigole.

— Ai observat-o și tu?

El rânji, arătându-și dintele lipsă.

— Poate dacă alergăm amândoi odată, unul dintre noi va reuși să ajungă. Dacă celălalt opune rezistență.

Tally înghiți în sec.

— Presupun că da.

O privi pe speciala care stătea cât se poate de calmă.

— Dar sunt foarte rapizi.

— Depinde.

Șeful lăsă jos de pe umăr sacul de molton.

— Iată două lucruri pe care le țin pentru cazuri de urgență.

Desfăcu sacul și scoase un container de plastic destul de mare încât să încapă în el un sendviș.

— Acesta este unul.

Desfăcu un colț al capacului, de sub care se ridică un nor de praf. O secundă mai târziu, o văpaie zbură spre capul lui Tally. Aceasta își acoperi fața, ochii lăcrimându-i, și încercă să scuie flacăra care i se strecurase în gât.

— Nu e rău, nu-i așa? întrebă Șeful chicotind. E ardei habanero pur, uscat și măcinat până când a devenit pulbere. Nu e prea rău în fasole, dar e groaznic pentru ochi.

Tally clipi ca să-și alunge lacrimile și reuși să bâiguiască:

— Ești nebun?

— Celălalt obiect este acest sac, în care se află o mostră reprezentativă a două sute de ani de cultură vizuală a locuitorilor Ruinelor. Artefacte neprețuite și de neînlocuit. Așadar, ce preferi?

— Poftim?

— Preferi ardeiul habanero sau sacul cu reviste? Vrei să fii prinsă în timp ce îți dobori prietena specială? Sau să salvezi o bucatică prețioasă din moștenirea umanității de acești barbari?

Tally tuși din nou.

— Presupun că... vreau să scap.

Șeful zâmbi.

— Dumnezeu! Eu m-am săturat de fugă. M-am săturat și să-mi pierd părul și să nu văd bine la distanță. Mi-am încheiat misiunea, iar tu pari foarte rapidă.

Șeful îi dădu sacul. Era greu, dar Tally căpătase putere de când venise în Ținutul de Fum. Revistele nu erau nimic în comparație cu bucățile de metal.

Se gândi la prima zi în care sosise aici și văzuse pentru prima oară o revistă, în bibliotecă, aflând cu groază cum arăta umanitatea cândva. Imaginile îi făcuseră greață în acea zi, iar acum se afla aici, gata să le salveze.

— Uite planul, spuse Șeful. Eu mă duc primul și, când mă înhață speciala, îi arunc niște praf de ardei în față. Tu fugi drept înainte, în goană, fără să te uiți înapoi. Ai înțeles?

— Da.

— Cu puțin noroc, vom reuși amândoi. Deși pe mine nu m-ar deranja un lifting facial. Ești gata?

Tally puse sacul pe umăr.

— Să mergem.

— Unu... doi...

Șeful făcu o pauză.

— O, fir-ar să fie! Avem o problemă, tânără domnișoară.

— Ce problemă?

— N-ai pantofi.

Tally privi în jos. Confuză, ieșise în picioarele goale din baracă. Pe praful din Ținutul de Fum îi fusese ușor să alerge, dar în pădure...

— Nu vei reuși să parcurgi nici zece metri, fetiço.

Șeful îi luă sacul cu reviste și îi dădu cutia de plastic.

— Acum, pornește.

— Dar... Nu vreau să mă întorc în oraș, spuse Tally.

— Da, tânără domnișoară, nici pe mine nu m-ar deranja un tratament stomatologic decent. Dar cu toții trebuie să facem sacrificii. Pornim *acum*!

Spunând acest ultim cuvânt, Șeful o împinse din spatele containerului cu apă.

Tally porni înainte împiedicându-se, nimerind în mijlocul străzii, expusă. Urletul unui magnetoglisor se auzi deasupra capului ei și fata se lăsă în jos instinctiv, alergând spre adăpostul pe care i-l oferea pădurea.

Speciala își întoarse capul spre Tally, își încrucișă brațele și se încruntă ca un profesor care își vede micii elevi jucându-se unde nu au voie.

Tally se întrebă dacă ardeiuul va avea vreun efect asupra femeii. Dacă o afecta la fel cum o afectase pe ea, va avea timp să ajungă în pădure. Chiar dacă ea trebuia să fie doar momeala. Chiar dacă nu avea pantofi.

Chiar dacă se dovedea că David fusese deja capturat și nu avea să-l mai vadă niciodată...

Gândul acesta îi stârni un val uriaș de furie și alergă înspre femeie, ținând strâns cutia cu ambele mâini.

Un zâmbet apăru pe fața crudă a specialei.

Cu o secundă înainte de coliziune, speciala păru să dispară, evaporându-se asemenea unei monede în mâna unui magician. Când făcu pasul următor, Tally simți ceva dur izbindu-se de tibia ei și piciorul începu să o doară. Trupul i-a fost azvârlit înainte, mâinile se întinseră pentru a amortiza căderea, iar cutia de plastic îi scăpă.

Căzu cu putere, alunecând pe palme. Pe când se rostogolea în praf, Tally o zări pe specială stând pe vine lângă ea. Femeia nu făcuse decât să se lase în jos, cu o iuțeală incredibilă, iar Tally se împiedicase de ea ca un țânc stângaci într-o încăierare.

Scuturându-și capul și scuipând praf, Tally zări cutia, prea departe ca să o poată ajunge. Se târî spre ea, dar o greutate amețitoare îi căzu în spate, izbindu-i fața de pământ. Își simți încheieturile mâinilor trase și prinse cu niște cătușe de plastic dur, care îi tăiau carnea.

Se luptă, dar nu reuși să se miște.

Apoi, greutatea aceea îngrozitoare se ridică și o împunsătură de bocanc o răsuci cu fața în sus, fără efort. Speciala stătea deasupra ei, zâmbind cu răceală și ținând cutia în mână.

— Așa, ascultă, urăto, spuse frumoasa crudă, încearcă să te calmezi. Nu vrem să-ți provocăm niciun rău. Dar o vom face dacă suntem nevoiți.

Tally dădu să vorbească, dar falca ei se încleștase dureros. Se izbise de pământ atunci când căzuse.

— Ce-i așa important la asta? întrebă speciala scuturând cutia și încercând să privească prin plasticul translucid.

Cu colțul ochiului îl zări pe Șef ajungând la marginea pădurii. Alerga încet, chinuit, sacul fiind prea greu pentru el.

— Deschide-o și ai să vezi, spuse Tally gemând.

— Așa o să fac, răspunse femeia, încă zâmbind. Dar prioritățile sunt altele.

Își îndreptă atenția spre Șef, iar atitudinea ei se transformă dintr-odată în cea a unui animal. Stătea pe vine, arcuită ca o pisică gata să sară.

Tally se rostogoli pe umeri, aruncându-și cu putere picioarele înainte. Izbi cutia, care se deschise. Praful verde-maroniu se ridică spre specială.

Pentru o clipă, o expresie de uimire apăru pe chipul femeii. Scoase o icnitură. Tot trupul i se cutremura. Apoi ochii și pumnii i se strânsură și începu să țipe.

Țipătul nu era uman. Îi străpunse urechile lui Tally asemenea unui fierăstrău electric trecând prin metal. Fiecare mușchi al corpului ei se lupta să se elibereze de cătușe. Instinctele îi cereau să-și acopere urechile. Cu o altă mișcare puternică, se rostogoli și sări în picioare, pornind în direcția pădurii.

Simți o gâdilitură în gât, căci praful de ardei se răspândise în jur. Tușea în timp ce alergia, iar ochii îi lăcrimau și o usturau,

încât aproape că nu mai vedea nimic. Cu mâinile legate la spate, Tally ajunse la pădure dar, dezechilibrată, se rostogoli la pământ când picioarele goale i se prinseră în vegetația bogată.

Se luptă să înainteze, încercând să se ascundă.

Clipind ca să-și alunge lacrimile, văzu că țipătul inuman al specialei fusese un fel de alarmă. Alți trei frumoși cruzi răspunseseră. Unul o duse deoparte pe speciala acoperită de praful de ardei, iar ceilalți doi se apropiară de pădure.

Tally îngheță.

Apoi simți o gădilătură în gât, o iritație tot mai puternică. Își ținu respirația și își închise ochii. Dar pieptul începu să i se cutremure. Corpul îi fusese cuprins de convulsii, cerând să elimine urmele de ardei din plămâni.

Trebuia să tușească.

Tally înghiți, iar și iar, sperând că saliva îi va stinge focul din gât. Plămânii îi cereau oxigen, dar nu îndrăznea să respire. Unul dintre speciali se afla la o aruncătură de băț de ea, scrutând pădurea deasă și mișcându-și capul dintr-o parte în alta.

Treptat, chinuitoare, flăcările părură să se stingă în pieptul lui Tally, iar tusea muri încet în ea. Se relaxă, expirând, în sfârșit.

Printre zgomotele infernale ale magnetoglisoarelor și sunetele de bătălie, specialul reuși să-i audă respirația. Întoarse capul încet și miji ochii. Dintr-o singură mișcare era lângă Tally, cu mâna în ceafa ei.

— Ești vicleană, spuse el.

Tally încercă să răspundă, dar nu reuși decât să tușească incontrollabil. Specialul îi împinse fața în țărână, înainte ca ea să mai poată răsufla.

ȚARCUL IEPURILOR

O duseră la țarcul iepurilor, unde se mai găseau îngrămădiți în jur de patruzeci de localnici în cătușe. Vreo doisprezece speciali formau un cordon în jurul lor, privind captivii cu ochi goi. Lângă intrarea în adăpost, câțiva iepuri Țopăiau fără noimă, prea zăpăciți de libertatea neașteptată ca să o ia la goană.

Specialul care o capturase pe Tally o duse până în locul cel mai îndepărtat de poartă, unde stăteau îngrămădiți câțiva localnici cu nasurile însângerate și ochii înnegriți.

— A opus rezistență armată! spuse el către cele două frumuseți crude care păzeau acest capăt al țarcului, și o azvârli la pământ, lângă ceilalți.

Tally se împiedică și căzu pe spate, iar greutatea corpului se lăsă peste cătușele care-i zdreliră dureros carnea. Când se strădui să se răsucească, simți un picior în spate, care o împinse în sus. Pentru o clipă, se gândi că pantoful aparținea unui special, dar era doar unul dintre ceilalți localnici, care o

ajuta să se ridice în singurul mod posibil. Reuși să-și salte trunchiul, stând cu picioarele încrucișate.

Localnicii răniți din jurul ei zâmbiră trist, dând din cap a încurajare.

— Tally, șopti cineva.

Se chinui să se întoarcă spre locul de unde venea vocea. Era Croy. Avea o tăietură la ochi, iar sângele îi curgea pe obraz. O parte a feței era acoperită de noroi. Croy se târî mai aproape.

— Ai opus rezistență? Hm, se pare că m-am înșelat în privința ta, spuse el.

Tally nu putea decât să tușească. Fragmente din praful de ardei păreau să fi rămas în plămânii ei, precum jarul unui foc ce nu vrea să se stingă. Încă îi curgeau lacrimi din ochi.

— Am observat că ai dormit în timpul chemării la micul dejun în această dimineață, spuse el. Apoi, când au venit specialiștii, mi-am imaginat că ai găsit o cale convenabilă de a dispărea.

Tally scutură din cap, chinuindu-se să articuleze cuvintele în ciuda cenușii din gură.

— Am fost cu David până târziu. Atâta tot.

Din pricina vorbitului, falca o durea și mai rău. Croy se încruntă.

— Nu l-am văzut toată dimineața.

— Serios? Poate a scăpat, răspunse Tally, clipind ca să-și alunge lacrimile.

— Nu cred că a reușit cineva.

Croy arătă cu bărbia spre poarta țarcului. Se apropia un grup mare de localnici, păziți de o trupă de speciali. Printre ei,

Tally recunoscuse câteva fețe ale celor care îi înfruntaseră pe speciali lângă sala de mese.

— Chiar acum se face curat, spuse Croy.

— Ai văzut-o pe Shay?

Croy ridică din umeri.

— A fost la micul dejun în timpul atacului, dar i-am pierdut urma.

— De Șef știi ceva?

— Nu, răspunse Croy privind în jur.

— Cred că a scăpat. Am fugit împreună.

Un zâmbet întunecat apăru pe fața lui Croy.

— Ciudat. Întotdeauna a spus că nu l-ar deranja să fie prins. Și-ar face un lifting facial sau așa ceva...

Tally reuși să zâmbească. Dar apoi se gândi la leziunile craniene care însoțeau procesul de înfrumusețare. Un fior îi trecu prin tot trupul. Se întrebă câți dintre acești captivi știau ce avea să se întâmple cu ei.

— Da, Șeful intenționa să se predea și să mă ajute să scap, dar nu aveam cum să ajung la pădure.

— De ce nu?

— N-am pantofi, răspunse Tally, mișcându-și degetele de la picioare.

Croy ridică o sprânceană.

— Ai ales o zi proastă în care să dormi până târziu.

— Cred că da.

În afara țarcului suprapopulat, nou-veniții erau organizați în grupuri. Doi speciali se mișcau prin țarc, punând un cititor de rețină în dreptul ochilor localnicilor pe care-i scoteau unul câte unul.

— Trebuie să-i separe pe toți după orașe, spuse Croy.

— De ce?

— Ca să ne ducă înapoi acasă, răspunse el rece.

— Acasă, repetă ea.

Chiar cu o noapte înainte, cuvântul își schimbase semnificația pentru ea. Iar acum, acest *acasă* era distrus. Zăcea în ruine în jurul ei, ars și asediat.

Studie captivii, căutându-i pe Shay și pe David. Chipurile cunoscute din mulțime erau mohorâte, murdare, chinuite de șoc și înfrângere, dar Tally își dădu seama că nu îi mai percepea drept urâți. Expresiile reci ale specialiilor, chiar dacă frumoși, i se păreau acum îngrozitoare.

O agitație stârnită în apropiere îi atrase atenția. Trei dintre invadatori duceau prin țarc o persoană legată de mâini și de picioare, care se zbătea. O aruncară drept în colțul celor care opuseseră rezistență.

Era Shay.

— Fiți cu ochii-n patru la asta!

Cei doi speciali care-i păzeau priviră cu atenție făptura chircită de durere.

— Opozantă înarmată? Întrebă unul dintre ei.

Urmă o pauză. Tally observă că tipul avea o rană pe chipul frumos.

— Neînarmată. Dar periculoasă.

Cei trei se întoarseră grăbiți, grațioși și plini de cruzime.

— Shay! șopti Croy.

Shay se rostogoli. Avea fața roșie, iar din buzele umflate îi curgea sânge. Scurpă, saliva roșie scurgându-i-se în țărână.

— Croy, reuși ea să îngaima.

Avea limba umflată. Apoi, privirea îi căzu asupra lui Tally.

— *Tu!*

— Hei, Shay..., începu Croy.

— Tu ai făcut asta!

Trupul i se răsuci de parcă ar fi fost un șarpe cuprins de convulsiile morții.

— Nu ți-a ajuns să-mi furi prietenul? A trebuit să trădezi Ținutul de Fum!

Tally închise ochii și scutură din cap. Nu putea fi adevărat. Distrusese pandantivul. Focul îl topise.

— Shay! strigă Croy. Calmează-te. Privește-o! S-a luptat cu ei.

— Ești orb, Croy? Privește în jurul tău! *Ea* a făcut asta!

Tally inspiră adânc și se forță să o privească pe Shay. În ochii prietenei sale ardea ura.

— Shay, ți-o jur, n-am făcut asta. Niciodată n-am...

Vocea i se stinse.

— Cine altcineva i-ar fi putut aduce aici?

— Nu știu.

— Nu putem da vina unii pe alții, Shay, spuse Croy. Putea fi oricine. O imagine din satelit. O misiune de recunoaștere.

— Un spion!

— Nu vrei să o *privești*, Shay? strigă Croy. E legată, ca și noi. A opus rezistență!

Shay își închise ochii și scutură din cap.

Cei doi speciali care aveau cititorul de retină ajunseră în colțul celor care li se opuseseră. Unul rămase într-o parte, iar celălalt — o femeie — se apropie cu precauție.

— Nu vrem să-ți facem rău. Dar dacă ne obligi, nu vom ezita.

Frumusețea crudă îl apucă pe Croy de bărbie și îi puse cititorul în dreptul ochiului. Apoi privi rezultatul.

— Altul dintre ai noștri, spuse ea.

Celălalt special ridică o sprânceană.

— Nu știam că avem atâția fugari.

Cei doi îl ridicară pe Croy în picioare și îl duseră spre grupul de localnici de afară. Tally își mușcă buza. Croy era unul dintre vechii prieteni ai lui Shay. Însemna că cei doi speciali erau din propriul ei oraș. Poate că toți invadatorii erau de acolo.

Trebuia să fie o coincidență. Nu putea fi vina ei. Doar văzuse pandantivul arzând!

— Acum îl ai și pe Croy de partea ta, din câte văd, șuieră Shay.

Lacrimile începură să curgă din ochii lui Tally. De data asta, cauza nu mai era pulberea de ardei.

— Uită-te la mine, Shay!

— El te-a suspectat de la bun început. Dar i-am spus de fiecare dată: „Nu, Tally este prietena mea. Nu mi-ar face niciodată ceva rău.”

— Shay, nu mint.

— Cum l-ai făcut pe Croy să se răzgândească, Tally? La fel cum ai procedat și cu David?

— Shay, nu am vrut să se întâmple nimic din toate astea.

— Și unde ați fost voi doi azi-noapte?

Tally înghiți în sec și se strădui să-și păstreze controlul vocii.

— Am stat de vorbă doar. I-am spus despre pandantiv.

— A fost nevoie de toată noaptea pentru asta? Sau te-ai hotărât să faci mișcarea înainte să vină specialii? Un ultim joc cu el. Cu mine.

Tally își lăsă capul în jos.

— Shay...

O mână o apucă de bărbie, ridicându-i-o. Tally clipi și o lumină roșie îi apăru în fața ochilor.

Speciala privi cu atenție cititorul de retină.

— Hei, ea e!

Tally scutură din cap.

— Nu!

Celălalt special privi monitorul cititorului, încuviințând.

— Tally Youngblood?

Fata nu răspunse. O ridicară în picioare și îi scutură praful de pe haine.

— Vii cu noi. Doctorița Cable vrea să te vadă imediat.

— Știam eu! șuieră Shay.

— Nu!

O traseră pe Tally spre ușa țarcului. Ea își întoarse capul pentru a privi înapoi, gândindu-se ce cuvinte să folosească pentru a da explicații.

Shay ridică privirea din pământ. Avea dinții însângerați. Privirea ei căzu asupra încheieturilor lui Tally. O secundă mai târziu, Tally simți eliberarea din presiune, cătușele fiindu-i desfăcute. Specialii i le scosese.

— Nu, spuse ea încet.

Unul dintre speciali îi strânse umărul.

— Nu-ți face griji, Tally. Te ducem acasă numaidecât.

— Căutăm grupul ăsta de ani de zile, zise un altul.

— Da, bună treabă.

ÎN CAZ DE PAGUBE

O duseră în bibliotecă. Aceasta fusese transformată de invadatori în comandamentul lor. Mesele lungi se umpluseră de monitoare portabile manevrate de speciali. Liniștea obișnuită a locului fusese înlocuită de bâzâitul schimburilor de informații și comenzilor. Vocile tăioase ale frumuseților crude îi dădeau dureri de dinți lui Tally.

Doctorița Cable aștepta la una dintre mesele lungi. Citea o revistă veche, părea aproape relaxată și desprinsă de activitatea din jurul ei.

— Ah, Tally!

Își dezveli dinții într-o tentativă de zâmbet.

— Mă bucur să te văd. Ia loc.

Tally se întreba ce anume se ascundea în spatele primirii binevoitoare a femeii. Specialii o trataseră pe Tally ca pe un complice. Oare vreun semnal emis de pandantiv ajunsese la ei, înainte să apuce ea să-l distrugă?

În orice caz, singura ei șansă de scăpare era să le facă jocul. Trase un scaun și se așază.

— Măi, să fie! Uită-te la tine! spuse doctorița Cable. Pentru cineva care vrea să fie o frumusețe, ești o priveliște de nedescris.

— Am avut o dimineață grea.

— Pari să te fi lovit.

— Am încercat doar să nu stau în cale, răspunse Tally ridicând din umeri.

— Într-adevăr!

Doctorița Cable lăsa revista pe masă, cu fața în jos.

— Nu pari să fii prea bună la asta.

Tally tuși de două ori, eliminând ultimele particule de ardei din plămâni.

— Presupun că nu.

Doctorița Cable își privi monitorul.

— Văd că te-ai alăturat rezistenței.

— Unii dintre locuitorii din Ținutul de Fum deja mă suspectau. Așa că, atunci când am aflat că veniți, am încercat să fug de aici. Nu voiam să fiu în zonă când toți ceilalți urmau să-și dea seama ce se întâmplă. Puteau să se înfurie pe mine.

— Autoconservare. Ei bine, măcar ești bună la ceva.

— Nu eu am cerut să fiu aici.

— Nu. Și nici nu te-ai grăbit.

Doctorița Cable se lăsa pe spate și își împreună degetele lungi, fine.

— De cât timp te afli aici, mai concret?

Tally se forță să tușească din nou, întrebându-se dacă să îndrăznească să mintă. Vocea ei, încă răgușită și stridentă din pricina inhalării prafului de ardei, nu părea să o trădeze. Și, deși biroul din oraș al doctoriței Cable putea fi un imens

detector de minciuni, masa și scaunul de aici erau de lemn masiv, fără dispozitive ascunse.

Dar Tally alese să fie evazivă.

— Nu de prea multă vreme.

— Speram să ajungi aici mult mai repede.

— A fost cât pe ce să nu ajung deloc. Și, când am reușit, trecuse deja multă vreme de la ziua mea. De-asta m-au suspectat.

Doctorița Cable scutură din cap.

— Presupun că ar fi trebuit să-mi fac griji pentru tine. Ai fost singură în sălbăticie. Biata de tine.

— Mulțumesc pentru grijă.

— Sunt convinsă că ai fi folosit pandantivul, dacă ai fi dat cu adevărat de bucluc. Dat fiind că autoconservarea te caracterizează.

Tally surâse batjocoritor.

— În afară de cazul în care aş fi căzut de pe o stâncă. Ceea ce aproape că s-a întâmplat.

— Tot am fi venit după tine. Dacă pandantivul ar fi fost distrus, ar fi trimis automat un semnal.

Tally înțelese greu semnificația acestor cuvinte. *Dacă pandantivul ar fi fost distrus...* Tally se sprijini de marginea mesei, încercând să nu arate niciun pic de emoție.

Doctorița Cable își miji ochii. Poate nu avea mașinării care să citească în modulațiile vocii, în bătăile inimii și în transpirație, dar propriile-i percepții erau active.

— Că veni vorba de asta, unde este?

Tally își duse mâinile la gât. Desigur, doctorița Cable observase imediat absența acestuia. Întrebările ei conduseseră

către acest moment. Creierul lui Tally goni în căutarea unui răspuns. Nu mai avea cătușele. Trebuia să iasă de acolo, să ajungă la punctul de schimb. Spera ca placa ei de zbor să se afle încă acolo, despăturită și încărcându-se la lumina soarelui.

— L-am ascuns, spuse ea. Mă temeam.

— De ce anume?

— Noaptea trecută, după ce m-am convins că acesta era Ținutul de Fum, am activat pandantivul. Dar ei au un detector pentru astfel de declanșatoare. Au găsit unul pe placa mea de zbor... Unul pe care mi l-ați pus fără să îmi spuneți.

Doctorița Cable zâmbi, desfăcându-și brațele neajutorată.

— Chestia aia era să arunce în aer toată strădania, continuă Tally. Așa că, după ce am activat pandantivul, mi-a fost teamă că și-au dat seama că transmisesem datele. L-am ascuns, în cazul în care ar fi venit să-l caute.

— Pricep! Instinctul de autoconservare este uneori însoțit de o anume cantitate de inteligență. Mă bucur că te-ai hotărât să ne ajuți.

— De parcă aveam de ales.

— Întotdeauna ai de ales, Tally. Dar ai făcut alegerea bună. Te-ai hotărât să vii aici și să-ți găsești prietena, să o salvezi de o viață de urâtenie. Ar trebui să fii fericită.

— Sunt încântată.

— Sunteți atât de bătaioși voi, urâții. Ei bine, o să vă maturizați în curând.

Tally se înfioră auzind aceste cuvinte. Pentru doctorița Cable, maturizarea însemna modificarea creierului.

— Mai trebuie să faci un singur lucru pentru mine, Tally. Te-ar deranja să-mi aduci pandantivul de unde l-ai ascuns? Nu-mi place să las urme.

Tally zâmbi.

— Aș fi foarte fericită.

— Acest ofițer te va acompania.

Doctorița Cable ridică un deget și un special apăru lângă ea.

— Și, ca să fii în siguranță în fața prietenilor din Ținutul de Fum, vom face să pară că ai fost o opozantă curajoasă.

Specialul îi prinse mâinile în cătușe, la spate. Tally simți din nou strânsoarea în jurul încheieturilor.

Inspiră adânc, simțindu-și inima bătându-i puternic. Apoi se forță și spuse:

— Mă rog!

— Pe aici!

Tally îl conduse pe special spre punctul de schimb, evaluând situația. Orașul era redus la tăcere. Focurile fuseseră lăsate să ardă în voie. Unele deja se stingeau, fumul ridicându-se încă în rotocoale din lemnul ars.

Câteva chipuri se întoarseră și o priviră cu suspiciune pe Tally. Era singura din Ținutul de Fum care încă mai mergea prin așezare. Toți ceilalți stăteau la pământ, încătușați și păziți, majoritatea adunați în preajma țarcului iepurilor.

Încercă să le zâmbească sumbru celor care o vedeau, sperând ca aceștia să observe că era încătușată, la fel ca și ei.

Când ajunseră la punctul de schimb, Tally ridică privirea.

— L-am ascuns pe acoperiș.

Specialul privi construcția bănuitor.

— Bine, atunci, spuse el. Tu aștepți aici. Stai jos. Nu cumva să te ridici.

Fata ridică din umeri și se lăsă în genunchi, cu grijă.

Specialul se urcă pe acoperiș cu o ușurință care o făcu pe Tally să se cutremure. Cum avea să scape de această frumusețe crudă? Chiar dacă n-ar fi avut mâinile legate, specialul era mai mare, mai puternic și mai rapid.

O clipă mai târziu, acesta își scoase capul peste marginea clădirii.

— Unde este?

— Sub *rapchuck*.

— Sub ce?

— Sub *rapchuck*! Știi, chestia aia de modă veche, unde linia acoperișului se unește cu *abbersnatch*.

— Despre ce naiba vorbești?

— E jargonul din Ținutul de Fum, presupun. Stai să-ți arăt.

O expresie fugară trecu pe fața impasibilă a specialului — plictiseală amestecată cu bănuială. Dar sări jos și puse două cutii una peste alta. Sări pe acestea și o ridică pe Tally, așezând-o pe marginea acoperișului de parcă n-ar fi cântărit nimic.

— Dacă atingi vreuna dintre plăcile alea, te pun la pământ, o amenință el.

— Sunt plăci de zbor aici, sus?

Specialul sări și o târî pe acoperiș.

— Găsește-l!

— Nicio problemă.

Porni plină de însuflețire pe acoperișul înclinat, exagerând cu efortul de a-și menține echilibrul fără să se folosească de mâini. Celulele solare ale plăcilor care se reîncărcău străluceau

orbitor în soare. Placa lui Tally se afla prea departe, în celălalt capăt al acoperișului, și era desfăcută în opt secțiuni. Să o assembleze avea nevoie de un minut întreg. Dar Tally văzu una în preajma ei, probabil placa lui Croy, care fusese desfăcută o singură dată. Lumina ei era verde. O singură mișcare pentru a o asambla și placa avea să fie gata de zbor.

Dar Tally nu putea zbura cu mâinile legate. Avea să cadă la primul viraj.

Inspiră adânc, ignorând acea parte a creierului care nu vedea decât distanța până la pământ. Atâta vreme cât specialul era puternic și rapid, cum părea...

„Port o jachetă bunjee”, se minți ea. „Nimic nu se poate întâmpla.”

Tally își lăsa picioarele goale să se împiedice și se rostogoli pe pantă.

Țiglele ascuțite îi răneau genunchii și coatele, făcând-o să scoată un țipăt de durere. Se luptă să rămână pe acoperiș, lovind lemnul cu labele picioarelor, ca să încetinească.

Chiar când ajunse la margine, a fost prinsă cu putere de umăr. Se rostogoli în spațiu, pământul plutind dedesubt. Dar Tally se opri cu o smucitură, iar brațul i se răsuci. Auzi vocea tăioasă a specialului înjurând.

Se legănă pentru o secundă, oprindu-și căderea, apoi începură să alunece amândoi.

Putea auzi degetele și picioarele specialului străduindu-se să se sprijine de ceva. Oricât era de puternic, nu avea de ce să se apuce. Tally avea să cadă.

Dar măcar îl lua și pe el cu ea.

Apoi specialul scoase un geamăt, iar Tally se simți ridicată cu o smucitură puternică. Era aruncată din nou pe acoperiș și o umbră trecu pe deasupra ei. Ceva căzu pe pământ. Specialul se aruncase de pe acoperiș ca să o salveze pe ea!

Se rostogoli până când ajunse pe vine și apoi se ridică în picioare. Cu un picior întoarse placa lui Croy, închizând-o. Un zgomot veni dinspre marginea acoperișului și Tally se îndepărtă de placa lui Croy.

Tally văzu întâi degetele specialului, apoi întregul corp își făcu apariția, complet nevătămat.

— Ești în regulă? îl întreabă ea. Uau, sunteți foarte puternici! Mulțumesc pentru că m-ai salvat.

Specialul o privi cu răceală.

— Ia ce ai de luat. Și încearcă să nu te sinucizi.

— Bine.

Tally se întoarse, reuși să-și prindă piciorul în altă țigla și se dezechilibra din nou. Specialul o prinse în brațe într-o secundă. În cele din urmă, Tally îi auzi vocea furioasă:

— Voi, urâții, sunteți atât de ... incompetenți!

— Ei bine, dacă ai putea ...

Chiar înainte să rostească aceste cuvinte, își simți încheieturile eliberate de presiune. Își aduse mâinile în față și își masă umerii.

— Ah... Mulțumesc!

— Ascultă, spuse el, cu vocea mai tăioasă ca oricând, nu vreau să-ți fac rău, dar ...

— Dar o s-o faci dacă trebuie, răspunse Tally zâmbind.

Specialul stătea exact în locul corect.

— Ia ce vrea doctorița Cable. Și nu îndrăzni să atingi vreuna dintre plăcile alea.

— Stai liniștit, nu am de ce s-o fac, spuse ea și pocni din degetele ambelor mâini cât putu de tare.

Placa lui Croy sări în aer, de sub picioarele specialului, azvârlindu-l. Bărbatul se rostogoli din nou de pe acoperiș, iar Tally sări pe placă.

FUGA

Tally nu mai zburase niciodată pe o placă având picioarele goale. Locuitorii tineri din Ținutul de Fum aveau tot felul de competiții, cărau greutate sau se întreceau cu placa, dar nimeni nu era *chiar atât* de prost.

Era cât pe ce să cadă la primul viraj, coborând pe un drum nou pe care îl presăraseră cu metal cu doar câteva zile înainte. În clipa în care placa se înclină, picioarele murdare îi alunecară pe suprafață, răsucind-o pe jumătate. Brațele i se desfăcură mult, dar Tally reuși să se mențină în echilibru și să înainteze cu viteză mare spre ȧrcul iepurilor.

Niște aclamații jalnice se auziră, când captivii de jos o văzură zburând și își dădură seama că cineva reușise să scape. Tally era însă prea preocupată să rămână pe placă, pentru a privi în jos.

Recăpătându-și echilibrul, Tally își dădu seama că nu purta brățările care ar fi ridicat-o. Orice căzătură avea să fie reală. Degetele picioarelor se strânseseră pe placă și se jură că va face următorul viraj mult mai încet. Dacă cerul ar fi fost noros

în dimineața aceea, soarele nu ar fi uscat încă roua de pe placa lui Croy. Probabil că s-ar fi aflat în țarc, chircită, cu gâtul rupt. Avusese noroc pentru că, asemenea majorității localnicilor tineri, dormise având senzorul pe abdomen.

Din urma ei răzbătea deja zgomotul magnetoglisoarelor care decolau. Tally știa că existau două căi de a scăpa din Ținutul de Fum cu ajutorul plăcii. Instinctiv, se îndreptase spre șinele unde lucra în fiecare zi. Valea se întindea în spatele ei și reuși să vireze spre pârâul cu apă albă, fără să alunece. Fără rucsac și brățările ajutătoare, Tally se simțea practic dezbrăcată.

Placa lui Croy nu era la fel de rapidă ca a ei și nu îi cunoștea stilul. Era ca și cum ar fi alergat să-și salveze viața purtând pantofi noi.

Când trecu pe deasupra apei, stropii îi acoperiră fața, mâinile și picioarele. Tally se lăsă în genunchi și apucă marginea plăcii cu mâinile ude, zburând cât putea de jos. Aici era mai dificil de zburat printre stropi, dar bariera copacilor o făcea invizibilă. Îndrăzni să privească în urmă. Niciun magnetoglisor nu apăruse încă.

Zburând pe deasupra râului șerpuitor și făcând virajele cunoscut, Tally se gândi la toate ocaziile când ea, David și Shay se luaseră la întrecere până la locul de muncă. Se întreba unde era David. În tabără, legat și gata să fie dus într-un oraș pe care nu-l mai văzuse înainte? Oare fața lui va fi schimbată, înlocuită cu o mască frumoasă, iar creierul transformat în terciul pe care îl considerau autoritățile acceptabil pentru un fost renegat, crescut în sălbăticie?

Scutură din cap, alungând imaginea din minte. David nu se aflase printre cei capturați. Dacă ar fi fost prins, cu siguranță că ar fi luptat. Trebuie să fi scăpat.

Urletul unui magnetoglisor se auzi de deasupra, unda de șoc aproape aruncând-o pe Tally de pe placă. Câteva secunde mai târziu, își dădu seama că o zăriseră, virajul zgomotos răsunând prin pădure, până la râu.

Umbrele trecură peste Tally, care se uită să vadă dacă o urmăreau. Lamele lor străluceau ca niște cuțite în soarele dimineții târzii. Magnetoglisoarele puteau ajunge oriunde, în timp ce Tally era limitată de elevatoarele magnetice. Era captivă pe ruta șinelor.

Tally își aminti prima călătorie la sediul doctoriței Cable, agilitatea cumplită a mașinăriei conduse de șoferul acela de o frumusețe crudă. Mergând în linie dreaptă, erau mult mai rapizi decât orice placă. Singurul ei avantaj era că știa drumul acesta pe de rost.

Din fericire, nu era deloc în linie dreaptă.

Tally apucă placa de zbor cu ambele mâini și sări de pe râu pe linia creștelor. Mașinăriile dispărură în zare, ca reacție la îndepărtarea ei de șine. Tally se afla în spațiu deschis acum, câmpiile întinzându-se sub ea, mai vaste ca oricând.

Observă în treacăt că era o zi perfectă, fără nici un nor.

Tally rămase aproape paralelă cu placa, pentru a anihila rezistența vântului, profitând de orice dram de viteză pe care i-l oferea placa lui Croy. Însă din câte se părea, nu avea să ajungă la următoarea ascunzătoare înainte ca cele două mașini să survoleze deasupra ei.

Se întrebă cum aveau de gând să o captureze. Aveau să folosească un aparat cu șocuri electrice? Urmau să arunce o plasă? Sau să o doboare pur și simplu cu undele de șoc? La viteza aceasta și fără brățările ajutătoare, orice ar fi doborât-o pe Tally de pe placă ar fi ucis-o.

Poate că asta le și convenea.

Urletul lamelor venea din dreapta ei, tot mai puternic.

Chiar înainte ca sunetul să ajungă la ea, Tally se aplecă aproape cu totul, inerția izbind-o de placă. Cele două magnetoglisoare trecură pe lângă ea, ratând-o cu mult, dar curentul puternic rămas în urma lor o făcu să se răsucească. Placa se învârti cu fața în jos și apoi își reveni, iar Tally o ținu cu putere, cu ambele brațe, privind cum lumea se învârtea în jurul ei.

Își recăpătă controlul și goni din nou înainte, reajungând la viteza maximă, înainte ca magnetoglisoarele să se întoarcă. Specialii erau mai rapizi, dar placa ei era mai ușor de manevrat.

Când se apropie următorul viraj, magnetoglisoarele porniră drept spre ea, zburând mai încet de data aceasta, piloții dându-și seama că, la viteză maximă, o vor rata de fiecare dată.

Ei, lasă-i să încerce să zboare sub nivelul copacilor.

Acum în genunchi, strângând marginile plăcii cu ambele mâini, Tally făcu următorul viraj, lăsându-se în jos chiar deasupra albiei secate a râului. Auzise urletul constant al magnetoglisoarelor.

Îi luau urma prea ușor, probabil folosindu-i căldura trupului pentru a o detecta printre copaci, așa cum făceau supravegheatorii în oraș. Tally își aduse aminte de micul încălzitor portabil pe care îl folosisese ca să se strecoare de atâtea ori afară din internat. Dacă l-ar fi avut acum cu ea...

Apoi Tally își aduse aminte de cavernele pe care David i le arătase în prima ei zi în Ținutul de Fum. Sub pietrele reci ale muntelui, căldura corpului ei avea să dispară.

Ignoră zgomotul urmărilor, coborând spre albia râului și trecând pe deasupra unor zăcăminte de minereu. Ajunse la râul care ducea la calea ferată. Goni pe deasupra apei, iar magnetoglisoarele rămaseră deasupra nivelului copacilor, așteptând-o răbdătoare să caute o ascunzătoare.

Când se apropie de marginea căii ferate, Tally își spori viteza, trecând cât cuteză de repede pe deasupra apei. Făcu un viraj complet și coborî pe șine.

Magnetoglisoarele zburară mai departe. Specialii probabil se așteptaseră ca ea să vireze spre alt râu, dar apariția bruscă a unei vechi căi ferate îi surprinsese. Dacă putea ajunge la munte înainte ca mașinăriile să-și realizeze virajele încete, avea să fie în siguranță.

Chiar la timp, Tally își aminti de locul în care scosese șinele ca să facă rost de metal și înclină placa atât de puternic, încât simți un gol în stomac. Trecu peste ravenă într-un arc înalt. Elevatoarele găsiră din nou metal și, treizeci de secunde mai târziu, făcu o oprire bruscă în capătul liniei.

Tally sări de pe placă, o întoarse și o aruncă în direcția râului. Fără brățărilor care să o aducă înapoi, placa avea să fie purtată pe linia dreaptă a șinelor până la spărtura acestora, unde urma să cadă pe pământ.

Spera că specialii își vor imagina că se prăbușise și își vor începe căutările de acolo.

Tally se cățăără pe bolovani și intră în cavernă, urcând pe întuneric. Merse cât de departe putu, sperând că tonele de

piatră de deasupra erau suficiente pentru a o ascunde de speciali. Când mica deschidere de la gura peșterii ajunse cât un ochi, Tally se lăsă pe o piatră, gâfâind. Măinile îi tremurau din cauza zborului. Își spunea fără-ncetare că reușise.

Dar ce reușise? Nu avea nici pantofi, nici placă de zbor, nici măcar un purificator de apă sau un pachet de SpagBol. Nu avea un cămin unde să se întoarcă.

Tally era complet singură.

— Sunt moartă, spuse ea cu voce tare.

O voce se auzi în întuneric.

— Tally? *Tu* ești?

ULUITOR

Niște mâini o apucară pe Tally de umeri prin întuneric.

— Ai reușit!

Era vocea lui David.

Surprinsă, Tally nu reuși să vorbească, dar îl trase aproape, ascunzându-și fața la pieptul lui.

— Cine mai este cu tine?

Ea clătină din cap.

— Ah, șopti David.

Peștera începu să se cutremure în jurul lor, iar îmbrățișarea lui deveni și mai puternică. Urletul magnetoglisoarelor trecu lent pe deasupra, iar Tally își imaginează mașinăriile specialilor căutând în fiecare crevasă semnele lăsate de prada lor.

Oare îi condusesese la David? Ar fi fost perfect... trădarea ei finală!

Huruitul trecu din nou pe deasupra lor, iar David o trase după el în beznă, pe un drum lung și șerpuit, care deveni tot mai rece și mai întunecat. Totul în jur era nemișcat, iar Tally

își imaginează din nou trenul plin cu localnici ai Ruinelor, morți și îngropați printre pietre.

Așteptară în tăcere ore întregi sau așa li se păru, ținându-se în brațe, neîndrăznind să-și vorbească decât după ce zgomotul mașinăriilor încetase de multă vreme.

În cele din urmă, David șopti:

— Ce s-a întâmplat în Ținutul de Fum?

— Specialii au venit în dimineața asta.

— Știu. Am văzut.

David o strânse mai puternic.

— N-am putut să dorm, așa că mi-am luat placa sus pe munte, ca să privesc răsăritul. Au trecut chiar pe deasupra mea. Erau douăzeci de magnetoglisoare care au apărut fără veste de dincolo de culme. Dar ce se întâmplă acum?

— Au pus pe toată lumea în țarcul iepurilor și ne-au separat în grupuri. Croy a spus că ne vor duce pe toți înapoi în orașele de unde am venit.

— Croy? Pe cine ai mai văzut?

— Pe Shay și câțiva dintre prietenii ei. Șeful este posibil să fi scăpat. Am fugit împreună.

— Dar părinții mei?

— Nu știu.

Tally se bucura că era întuneric. Îi ajungea teama din vocea lui David. Părinții lui fondaseră Ținutul de Fum și știau secretul despre operație. Oricare ar fi fost pedeapsa care îi aștepta pe ceilalți localnici, avea să fie de o sută de ori mai rea pentru ei.

— Nu-mi vine să cred că s-a întâmplat în cele din urmă.

Tally încercă să se gândească la ceva care să-l liniștească. Dar tot ce putea vedea în beznă era zâmbetul batjocoritor al doctoriței Cable.

— Cum ai scăpat? o întrebă el.

Tally îi puse mâinile pe încheieturile ei, unde rămăseseră brățărilor de plastic ale cătușelor.

— Le-am tăiat, am urcat pe acoperișul punctului de schimb și am furat placa de zbor a lui Croy.

— Păzită de speciali?

Tally își mușcă buzele și nu spuse nimic.

— E uimitor. Mama spune că sunt supraoameni. A doua operație conferă o putere incredibilă tuturor mușchilor și îmbunătățește sistemul nervos. Și arată atât de înspăimântător, încât mulți oameni intră în panică atunci când îi văd pentru prima oară.

David o strânse cu putere și adăugă:

— Dar ar fi trebuit să-mi imaginez că tu vei scăpa.

Tally închise ochii, deși nu avea nicio importanță în întineric. Ar fi vrut să poată rămâne aici pentru totdeauna, să nu mai trebuiască să înfrunte vreodată ceea ce se întâmpla afară.

— A fost doar noroc.

Tally era uimită că reușea din nou să mintă și încă atât de repede. Dacă ar fi spus adevărul despre sine de la început, localnicii din Ținutul de Fum ar fi știut cum să procedeze cu pandantivul. L-ar fi putut atașa de o pasăre migratoare, iar doctorița Cable s-ar fi aflat acum pe drumul spre America de Sud, în loc să stea în bibliotecă și să supravegheze distrugerea așezării Ținutului de Fum.

Dar Tally știa că nu putea spune adevărul, nu acum cel puțin. David n-ar mai fi avut niciodată încredere în ea, doar îi distrusese căminul și familia. Îi pierduse deja pe Peris, Shay și noua ei casă. Nu putea suporta să-l piardă și pe David.

Și la ce ar fi folosit o confuzie acum? David ar rămâne singur, la fel și ea, chiar acum când aveau nevoie unul de altul mai mult ca oricând.

El își trecu mâinile peste fața ei.

— Mă uimești în continuare, Tally.

Fata se înfioră, cuvintele lui răsucindu-se în inima ei asemenea unui cuțit.

În acel moment, Tally încheie un pact cu ea însăși. La un moment dat, avea să-i spună lui David ceea ce făcuse, fără voia ei. Nu acum, dar într-o zi. După ce va fi răscumpărat lucrurile, după ce va fi reparat ceea ce distrusese, poate că atunci el o va înțelege.

— Vom merge după ei, spuse ea. Îi vom salva.

— Pe cine? Pe părinții mei?

— Au venit din orașul meu, nu? Acolo-i vor duce. La fel și pe Shay și pe Croy. Îi vom salva pe toți.

David râse trist.

— Noi doi? Contra unei armate de speciali?

— Nu se vor aștepta să facem asta.

— Dar cum îi vom găsi? Eu n-am fost niciodată într-un oraș, însă am auzit că e uriaș. Poate avea peste un milion de locuitori.

Tally inspiră încet, amintindu-și din nou de prima călătorie spre biroul doctoriței Cable. Clădirile joase, de culoarea

noroiului, de la marginea orașului, dincolo de centura verde, printre fabrici. Dealul uriaș, ciudat, de alături.

— Eu știu unde vor fi.

— Cum?!

David se desfăcu din îmbrățișare.

— Am fost acolo. La sediul central al Circumstanțelor speciale.

Urmă un moment de tăcere.

— Credeam că e secret. Majoritatea puștilor care vin aici nici măcar nu cred în ei.

Tally vorbi mai departe, îngrozită să constate că o altă minciună îi venise în minte, cu mare ușurință.

— Cu ceva timp în urmă, am făcut o chestie foarte gravă, de genul celor care atrag o atenție specială asupra ta.

Tally își odihni iar capul pe umărul lui David, mulțumită că nu-i putea vedea expresia plină de încredere.

— M-am strecurat în Orașul Noilor Frumuseți. Acolo unde locuiești după ce ți se face operația și te distrezi tot timpul.

— Am auzit de el. Iar urâților nu le este permis accesul, nu?

— Exact! Este o infracțiune serioasă. În fine, purtam o mască și am pătruns la o petrecere. Erau cât pe ce să mă prindă, așa că am pus mâna pe o jachetă de bungee jumping.

— Ce este asta?

— E ca o placă de zbor, numai că o porți pe trup. A fost inventată ca să sari de pe clădirile înalte, în cazul unui incendiu, dar frumoșii le folosesc în special pentru a se prosti. Așa că am luat una, am dat alarma de incendiu și am sărit de pe acoperiș. Am speriat o mulțime de oameni.

— Da. Shay mi-a relatat întreaga poveste pe drumul spre Ținutul de Fum, spunând că ești cea mai cool urâtă din lume, răspunse David. Însă eu n-am putut să mă gândesc decât că trebuie să fie *foarte* plicticos în oraș.

— Da, cred că așa e.

— Dar ai fost prinsă? Shay nu mi-a spus asta.

Minciuna lui Tally prinse formă chiar în timp ce vorbea. Se strădui totuși să includă cât mai mult adevăr.

— Da, crezusem că am scăpat, dar mi-au găsit ADN-ul sau ceva. Câteva zile mai târziu, m-au dus la Circumstanțele speciale și m-au prezentat unei femei îngrozitoare. Cred că ea era șefă acolo. A fost prima oară când am văzut speciali.

— Arată chiar atât de înfiorător de aproape?

Tally încuviință în întuneric.

— Sunt frumoși, absolut. Dar într-un fel crud, oribil. Prima dată este cel mai rău. Totuși, nu voiau decât să mă sperie. M-au avertizat că, dacă voi mai fi prinsă, voi da de bucluc. Sau dacă voi spune cuiva ceva. Iată de ce nu i-am povestit asta lui Shay.

— Asta explică multe.

— Despre ce?

— Despre tine. Întotdeauna mi s-a părut că știi cât de periculos este să te afli aici, în Ținutul de Fum. Cumva, ai înțeles cum erau orașele alcătuite, chiar înainte ca părinții mei să-ți spună adevărul despre operație. Ai fost singura fugară dintre toți cei pe care i-am cunoscut care a înțeles.

Tally încuviință iar. Măcar atâta lucru era adevărat.

— Am înțeles.

— Și tot mai vrei să te întorci după Shay și părinții mei?
Riscând să fii prinsă? Riscând să-ți fie mintea afectată?

Tally suspină.

— Trebuie să fac asta.

Ca să-mi răscumpăr greșelile față de tine.

David o strânse cu putere și încercă să o sărute. Ea se văzu nevoită să-și întoarcă fața. Lacrimile începuseră să-i curgă.

— Tally, ești uimitoare.

RUINA

Nu ieșiră din peșteră până a doua zi de dimineață.

Tally își miji ochii în lumina zorilor, cercetând cerul în căutarea magnetoglisoarelor care ar fi putut apărea de după copaci. Dar nu auziseră zgomot întreaga noapte. Poate că acum, că Ținutul de Fum fusese distrus, prinderea ultimilor fugari nu merita osteneala.

Placa lui David își petrecuse noaptea ascunsă în peșteră și nu avusese parte de lumină solară timp de o zi întreagă, dar avea destulă energie cât să-i ducă înapoi în vârful muntelui. Merseră până la râu. Stomacul lui Tally începu să se revolte după o zi fără mâncare, dar primul lucru de care avea nevoie era apa. Avea gura atât de uscată, încât de-abia mai putea vorbi.

David se lăsă în genunchi pe marginea râului și își vârî capul în apa înghețată. Tally se cutremură privindu-l. Fără pătură sau pantofi, înghețase în peșteră toată noaptea, deși stătuse în brațele lui David. Avea nevoie de mâncare caldă înainte de a putea înfrunta orice era mai rece decât briza dimineții.

— Dacă Ținutul de Fum este încă ocupat? întrebă ea. De unde vom lua mâncare?

— Spuneai că i-au dus pe prizonieri în Țarul iepurilor? Și iepurii unde au rămas?

— S-au răspândit peste tot.

— Exact. Înseamnă că trebuie să fie peste tot acum. Și nu sunt greu de prins.

Tally se strâmbă.

— În regulă. Atâta vreme cât îi gătești tu.

David râse.

— Bineînțeles.

— N-am aprins niciodată un foc, mărturisi ea.

— Stai liniștită. O să te descurci. E în firea ta.

David se urcă pe placă și își întinse mâna.

Tally nu mai zburase niciodată cu altcineva pe aceeași placă, așa că se bucură că era cu David, și nu cu altcineva. Stătea în fața lui, trupurile li se atingeau, ea avea mâinile întinse, iar David o ținea pe după mijloc. Se înțelegeau fără un cuvânt la viraje, Tally mutându-și centrul de greutate gradat, așteptând ca David să o urmeze. Când se obișnuiră, corpurile lor începură să se miște împreună, conducând ca unul singur placa pe drumul cunoscut.

Funcționa, atâta vreme cât se deplasau încet, dar Tally stătea cu urechile ciulite, ca să se asigure că nu erau urmăriți. Dacă apărea un magnetoglisor, să scape de el fugind cu viteză maximă avea să fie dificil.

Simțiră mirosul fumului cu mult timp înainte să-l zărească.

De sus, de pe munte, casele arătau ca rămășițele unui foc de tabără, afumate, înnegrite, sfărâmate. Nimic nu se mișca în afară de câteva bucăți de hârtie mutate de vânt.

— S-ar părea că au ars toată noaptea, spuse Tally.

David încuviință fără un cuvânt. Tally îl prinse de mână, întrebându-se cum era să-ți vezi ținutul copilăriei redus la o ruină fumegândă.

— Îmi pare rău, David, spuse ea.

— Trebuie să coborâm. Trebuie să văd dacă părinții mei...

Își înghiți cuvintele.

Tally căută semne după care să-și dea seama dacă mai rămăsese cineva în Ținutul de Fum. Locul părea în întregime părăsit, dar mai puteau fi câțiva speciali în ascunzătoare, așteptând apariția fugarilor răzleți.

— Ar trebui să așteptăm.

— Nu pot. Casa părinților mei se află de partea cealaltă a culmii. Poate că specialii nu au văzut-o.

— Dacă n-au văzut-o, atunci Maddy și Az sunt încă acolo.

— Dar dacă au fugit?

— Atunci îi vom găsi. Între timp, trebuie să avem grijă să nu fim noi prinși.

David oftă.

— Bine.

Tally îi strânse mâna cu putere. Își desfăcură placa și așteptară ca soarele să urce pe cer, căutând în timpul acesta semne ale prezenței oamenilor dedesubt. Din când în când, tăciunii focurilor prindeau viață în bătaia vântului, ultimele bârne de lemn prăbușindu-se una câte una, transformându-se în cenușă.

Câteva animale căutau hrană, iar Tally privi îngrozită un iepure rătăcit prins de un lup, împotrivirea scurtă lăsând în urmă doar o pată de sânge și un ghem de blană. Atâta rămăsese din natura crudă și sălbatică, la doar câteva ore după ce Ținutul de Fum căzuse.

— Ești gata să cobori? întrebă David după o oră.

— Nu, răspunse Tally. N-o să fiu niciodată.

Se apropiară încet, gata să se întoarcă și să zboare dacă vreun special își făcea apariția. Dar când ajunseră la marginea orașului, Tally simți că neliniștea se transformă în ceva mai rău: siguranța îngrozitoare că nimeni nu mai rămăsese aici.

Locuința ei dispăruse, rămăseseră doar niște bieți tăciuni.

În Țercul iepurilor, urmele picioarelor arătau locul în care grupurile de localnici fuseseră mutați și trecuți pe poartă, întreaga comunitate fiind transformată într-o cireadă de vite. Câțiva iepuri încă mai Țopăiau prin țărână.

— Ei bine, măcar nu vom muri de foame, spuse David.

— Așa cred și eu, răspunse Tally, deși imaginea orașului îi alungase foamea.

Se întreba cum reușea David să gândească întotdeauna practic, indiferent ce grozăvii avea în fața lui.

— Hei, ce e asta?

Într-un colț al Țercului, chiar lângă gard, pe pământ se vedeau mai multe urme mici. Aduseră placa mai aproape, iar David se chinui să privească prin vălul de fum.

— Îmi par... pantofi.

Tally clipi des. David avea dreptate. Își lăsă placa în jos și sări, alergând spre locul cu pricina. Își roti privirea uluită. În

jurul ei erau răspândite vreo douăzeci de perechi de pantofi, de toate mărimile. Se lăsă în genunchi pentru a se uita îndeaproape. Șireturile erau încă legate, de parcă pantofii ar fi fost scoși cu forța de oameni care aveau mâinile legate la spate...

— Croy m-a recunoscut, murmură ea.

— Poftim?

Tally se întoarse spre David.

— Când am evadat, am zburat pe deasupra țarcului. Croy trebuie să-și fi dat seama că eram eu. Știa că nu aveam pantofi. Făcusem glume în privința asta.

Și-i imaginează pe locuitorii din Ținutul de Fum, așteptându-și neajutorați sentința, făcând un ultim gest sfidător. Croy trebuie să-și fi scos pantofii, șoptindu-le celor din jur: „Tally este liberă și cu picioarele goale.”

Așa că îi lăsaseră un morman de pantofi din care să își aleagă, singurul fel în care puteau ajuta un localnic din Ținutul de Fum pe care îl văzuseră scăpând.

— Știau că o să mă întorc aici.

Vocea i se frânse. Ce nu știau ei era numele trădătorului.

Apucă o pereche care i se păru de mărimea bună, cu tălpi aderente pentru zborul pe placă, și se încălță. I se potriveau chiar mai bine decât pantofii primiți de la rangeri.

Sărind din nou pe placă, Tally trebui să-și ascundă expresia îndurerată de pe chip. Așa avea să fie de-acum înainte. Fiecare gest de bunătate din partea victimelor nu făcea decât să o întristeze și mai mult.

— În regulă, să mergem.

Traseul plăcii de zbor se unduia prin tabăra fumegândă, peste străzile care mai rămăseseră printre ruinele transformate

în cărbune. Lângă o clădire lungă, acum transformată într-un morman de pietre înnegrite, David își opri placa.

— Mă temeam de asta.

Tally încercă să-și imagineze ce fusese acolo. Cunoștințele ei despre Ținutul de Fum se evaporaseră, străzile cunoscute fiind reduse la o zonă străină, presărată cu tăciuni și cenușă.

Apoi văzu câteva pagini înnegrite zburând în vânt. Era biblioteca!

— N-au scos cărțile înainte să..., strigă ea. Dar de ce?

— Nu vor ca oamenii să știe cum era înainte de operație. Vor să continuați să vă detestați. Altminteri, s-ar obișnui prea ușor cu fețele urâte, cu fețele *normale*.

Tally se întoarse ca să-l privească pe David în ochi.

— Unii dintre ei, cel puțin.

David zâmbi trist.

Apoi un gând îi trecu prin minte lui Tally.

— Șeful a fugit cu niște reviste vechi. Poate a scăpat.

— Pe jos? întrebă David neîncrezător.

— Așa sper.

Tally se înclină, iar placa porni spre marginea orașului.

O grămăjoară de praf de ardei încă rămăsese pe pământ, marcând locul în care se luptase cu speciala. Tally sări jos, încercând să-și amintească exact pe unde fugise Șeful în pădure.

— Dacă a scăpat, trebuie să fie departe, spuse David.

Tally își croi drum spre desiş, căutând semnele unei lupte. Soarele dimineții sclipea printre frunze și zări o dâră de tufişuri distruse, care ducea înspre pădure. Șeful nu fusese prea grațios de vreme ce lăsase astfel de urme, ca un elefant nervos.

Găsi sacul ascuns pe jumătate sub un arbore căzut, acoperit cu mușchi. Deschizându-l, Tally văzu că revistele erau încă acolo, fiecare învelită cu grijă în propria copertă de plastic. Își puse sacul pe umăr, mulțumită că salvase ceva din bibliotecă și că repurtase o mică victorie asupra doctorei Cable.

O clipă mai târziu, îl găsi pe Șef.

Zăcea pe spate, cu capul într-un unghi cu totul nefiresc, după cum își dădu seama Tally. Degetele erau strânse, iar unghiile sângerii arătau că apucaseră pe cineva. Trebuie să se fi luptat ca să le distragă atenția, poate ca să-i împiedice să găsească rucsacul. Ori poate pentru a o salva pe Tally, văzând că și ea ajunsese în pădure.

Își aduse aminte ce îi spusese specialiștii, în mai multe rânduri: *Nu vrem să îți facem rău, dar nu vom ezita, dacă suntem nevoiți.*

Vorbiseră serios. Întotdeauna vorbeau serios.

Se împletici înapoi, spre ieșirea din pădure, amețită, cu rucsacul atârându-i pe umăr.

— Ai găsit ceva? o întrebă David.

Tally nu răspunse. El îi văzu expresia și sări de pe placă.

— Ce s-a întâmplat?

— L-au prins. L-au omorât.

David rămase cu gura deschisă. Inspiră adânc.

— Vino, Tally. Trebuie să mergem.

Fata clipi. Lumina soarelui părea să cadă ciudat, strâmbă, precum gâtul Șefului. Lumea întreagă parcă se distorsionase oribil în timp ce ea se aflase între copaci.

— Unde? murmură Tally.

— Trebuie să mergem acasă la părinții mei.

MADDY ȘI AZ

David purtă placa peste culme atât de repede, încât Tally își imaginează că va cădea. Își cufundă vârfurile degetelor în jacheta lui David ca să se echilibreze, recunoscătoare pentru tălpile aderente ale pantofilor noi.

— Ascultă-mă, David, Șeful s-a luptat cu ei, de-asta l-au omorât.

— Și părinții mei s-ar lupta cu ei.

Tally își mușcă buza și se concentrează cu totul asupra plăcii, ca să-și mențină echilibrul. Când ajunseră în punctul cel mai apropiat de casa părinților săi, David se dădu jos de pe placă și o luă la goană la vale.

Tally își dădu seama că placa tot nu era complet încărcată și o desfăcu înainte de a-l urma, nefiind grăbită să vadă ce le făcuseră specialiștii lui Maddy și Az. Dar când se gândi la David care avea să-și descopere părinții de unul singur, Tally fugi după el.

Avu nevoie de câteva minute bune ca să găsească drumul în desiș. În urmă cu două nopți veniseră aici pe întuneric și

dintr-o altă direcție. Ascultă ca să surprindă vocea lui David, însă niciun sunet nu răzbătu până la ea. Apoi, vântul își schimbă direcția și mirosul de fum îi ajunse în nări.

Nu fusese ușor să distrugă casa. Era săpată în munte, iar pereții și acoperișul de piatră nu reprezentau combustibil pentru foc. Dar, în mod evident, atacatorii aruncaseră înăuntru ceva inflamabil. Ferestrele erau deschise în afară, cioburile de sticlă strălucind pe iarba din fața casei. Din ușă nu mai rămăseseră decât câteva cioturi arse, prinse de balamale și legănându-se în vânt.

David împietrise în fața casei, incapabil să treacă pragul.

— Rămâi aici, spuse Tally.

Fata păși înăuntru, dar aerul o năuci în primele clipe. Lumina dimineții cădea pieziș, făcând vizibile particulele de praf care pluteau în aer. Se răsuceau în jurul lui Tally, ca mici galaxii spiralate puse în mișcare de trecerea ei.

Podeaua înnegrită scârțâia sub tălpile ei, arse în unele locuri până la piatra de dedesubt. Dar unele obiecte supraviețuiseră focului. Își aminti de statueta de marmură pe care o văzuse în timpul vizitei sale. Unul dintre covoarele agățate de perete rămăsese în mod misterios intact. În salon, câteva cești de ceai albe ieșeau în evidență pe fundalul mobilei arse. Tally ridică o ceașcă, dându-și seama că, dacă aceste cești supraviețuiseră, un corp uman ar fi lăsat mai mult decât urme.

Înghiți în sec. Dacă părinții lui David fuseseră aici, ceea ce mai rămăsese din ei era ușor de găsit.

În adâncul casei, într-o bucătărie mică, văzu niște vase și cratițe, produse în oraș, agățate de tavan. Metalul înnegrit

încă mai strălucea ici-colo. Observă un sac de făină, iar câteva fructe uscate îi făcură stomacul gol să ghiorțăie.

Dormitorul era ultima cameră.

Tavanul de piatră era scund și înclinat. Vopseaua se crăpase și se înnegrise în arșița focului. Tally simți căldura ridicându-se din pat, salteaua de paie și păturile groase căzând ușor pradă incendiului.

Dar Az și Maddy nu se aflaseră aici. Nimic din această cameră nu putea constitui rămășițe umane. Tally oftă ușurată și ieși cu spatele, verificând din nou fiecare încăpere.

Scutură din cap când ieși afară.

— Ori au fost luați de speciali, ori au fugit.

David încuviință și trecu pe lângă ea. Tally se prăbuși la pământ și începu să tușească. Plămânii ei protestau, în sfârșit, împotrivindu-se fumului și a particulelor de praf inhalate. Își dădu seama că avea mâinile și brațele înnegrite de funingine.

Când ieși, David ținea în mână un cuțit lung.

— Ridică mâinile.

— Cum?

— Brățările de la cătușe. Nu pot să le suport.

Fata încuviință și își ridică mâinile. Cu grijă, David introduse lama între carne și plastic, mișcând-o în sus și în jos, ca să taie cătușele.

După un minut, îndepărtă frustrat cuțitul.

— Nu merge.

Tally privi mai de aproape. De-abia dacă se zăreau niște urme pe plastic. Nu văzuse cum îi desfăcuse specialul cătușele la spate, dar îi luase doar o clipă. Probabil că foloseau un declanșator chimic.

— Poate că este un soi de plastic folosit la aeronave, spuse ea. Unele materiale de genul ăsta sunt mai puternice decât oțelul.

David se încruntă.

— Atunci tu cum le-ai rupt?

Tally deschise gura, dar nu reuși să îngaime nimic. Nu îi putea spune că tocmai specialiștii îi desfăcuseră cătușele.

— Și de ce ai câte două cătușe la fiecare încheietură?

Fata privi în jos posacă, amintindu-și că o încătușaseră prima oară când o capturaseră, apoi din nou în fața doctoriței Cable, înainte de a fi dusă ca să caute pandantivul.

— Nu știu, reuși să îngaime. Presupun că ne-au pus două rânduri de cătușe. Dar a fost ușor să le desfac. Le-am tăiat de o piatră ascuțită.

— Nu are sens, spuse David privind cuțitul. Tata întotdeauna spunea că acesta este cel mai util obiect pe care l-au adus de la oraș. E făcut dintr-un aliaj supertehnologizat pe un singur filament.

Tally ridică din umeri.

— Poate că porțiunea care unea cătușele era făcută din alt material.

David scutură din cap, părând că nu-i acceptă povestea. În cele din urmă, ridică din umeri.

— Ei bine, va trebui să le acceptăm. Dar un lucru este sigur. Părinții mei nu au scăpat.

— De unde știi?

David îi arată cuțitul.

— Dacă ar fi fost avertizați în vreun fel, tata nu ar fi plecat niciodată fără cuțit. Specialii trebuie să-i fi luat prin surprindere.

— O, îmi pare rău, David!

— Măcar sunt în viață.

O privi în ochi, iar Tally observă că panica lui se mai diminuează.

— Așadar, Tally, mai vrei să mergem după ei?

— Da, sigur.

David zâmbi.

— Bun.

Se așază lângă ea, privind înapoi spre casă și scuturând din cap.

— E ciudat. Mama întotdeauna m-a avertizat că asta se va întâmpla. Au încercat să mă pregătească tot timpul în copilărie. Și, mult timp, i-am crezut. Dar după atâția ani am început să am îndoieli. Poate că părinții mei erau paranoici. Poate că, așa cum spun întotdeauna fugarii, Circumstanțele speciale nu erau reale.

Tally încuviință în tăcere, neîndrăznind să vorbească.

— Și acum, când s-a întâmplat, pare mai puțin real ca oricând.

— Îmi pare rău, David.

Dar el nu avea niciodată să știe cât de rău. Cel puțin, până când nu avea să-i salveze pe părinții lui.

— Nu-ți face griji, o să-i găsim.

— Trebuie să facem întâi o oprire.

— Unde?

— După cum spuneam, părinții mei erau pregătiți pentru asta, încă de când au fondat Ținutul de Fum. Au făcut unele aranjamente.

— Cum ar fi să se asigure că poți să-ți porți de grijă, spuse ea, atingându-i pielea netedă a jachetei.

David îi zâmbi și îi șterse funinginea de pe un obraz.

— Au făcut mult mai mult decât atât. Vino cu mine.

Într-o peșteră de lângă casă — o deschidere atât de îngustă, încât Tally trebui să se târască pe burtă —, David îi arătă ascunzătoarea unde, de douăzeci de ani, țineau un echipament pregătit.

Erau purificatoare de apă, localizatoare, haine ușoare și saci de dormit — după standardele locuitorilor din Ținutul de Fum, o adevărată comoară în materie de echipament de supraviețuire. Cele patru plăci erau demodate, dar aveau aceleași caracteristici ca și placa pe care i-o dăduse doctorița Cable lui Tally pentru călătoria spre Ținutul de Fum. Mai exista acolo și un pachet de senzori de rezervă, sigilați pentru a nu fi supuși umezelii. Totul era de cea mai bună calitate.

— Uau, chiar au fost prevăzători!

— Întotdeauna, răspunse David.

Luă o lanternă și îi testă fasciculul pe o piatră.

— De fiecare dată când am venit aici să verific toate lucrurile astea, mi-am imaginat acest moment. De un milion de ori am planificat exact ce urma să am nevoie. E ca și cum mi-aș fi imaginat de prea multe ori, așa că *trebuia* să se întâmple.

— Nu e vina ta, David.

— Dacă aș fi fost aici...

— Ai fi fost în magnetoglisorul Circumstanțelor speciale chiar acum, încătușat, fără să poți salva pe cineva.

— Da. În schimb, sunt aici, spuse David privind-o. Măcar ești și tu. Ești singurul lucru pe care nu mi l-am imaginat, în toate aceste ocazii. Un aliat neașteptat.

Tally reuși să zâmbească. El scoase un sac impermeabil.

— Mor de foame.

Tally dădu din cap și simți că amețește pentru o clipă. Nu mai mâncase de la cina luată în urmă cu două nopți.

David scormoni prin sac.

— Avem o mulțime de produse instant. Ia să vedem: VegiRice, CurryNoods, SwedeBalls, PadThai... Vreo preferință?

Tally inspiră adânc. Se întorsese în sălbăticie.

— Orice în afară de SpagBol!

PLAGA PETROLULUI

Tally și David plecară la apusul soarelui.

Fiecare dintre ei călătorea cu două plăci. Lipite între ele ca niște sendvișuri, perechile de plăci puteau căra de două ori greutatea lor, în mare parte aflată acum în desagi agățați dedesubt. Împachetaseră tot ce găsiseră util, împreună cu revistele pe care le salvase Șeful. Orice s-ar fi întâmplat, nu avea niciun sens să revină în Ținutul de Fum.

Tally coborî cu grijă râul care izvora din munte, greutatea suplimentară legănându-se sub ea ca niște ghiulele atârinate de ambele glezne. Cel puțin, purta din nou brățările ajutătoare.

Călătoria lor avea să urmeze un drum cu totul diferit de cel pe care Tally îl parcursese pentru a ajunge aici. Drumul acela fusese proiectat pentru a fi străbătut ușor și inclusese un traseu pentru elicopterele cu rangeri. Acesta nu era la fel de direct. Încărcați cum erau, Tally și David nu puteau parcurge pe jos nici măcar distanțe mici. Fiecare etapă trebuia să fie parcursă pe placă peste apă sau pământ, indiferent de ocolul făcut. Și, după invazie, aveau să evite orice oraș.

Din fericire, David efectuase călătoria dinspre și spre orașul lui Tally de zeci de ori, atât singur, cât și împreună cu urâți lipsiți de experiență. Cunoștea râurile și șinele, ruinele și zăcămintele de minereu, precum și zecile de rute de evadare pe care le născocise în caz că avea să fie vreodată urmărit de autorități.

— Zece zile, anunță el când porniră. Dacă mergem toată noaptea și stăm ascunși în timpul zilei.

— Sună bine! spuse Tally, întrebându-se însă dacă vor ajunge suficient de devreme, încât să salveze pe cineva de operație.

Cam pe la miezul primei nopți de călătorie, părăsiră pârâul care ducea în jos, spre dealul pleșuv, și urmară o albie uscată, printre florile albe. Aceasta îi duse până la marginea unui vast deșert.

— Cum trecem pe-aici?

David arată spre formele întunecate care se ridicau din nisip, dintre care un șir se pierdea în depărtare.

— Acestea erau turnurile, conectate prin cabluri de oțel.

— La ce foloseau?

— Transportau electricitate de la o fermă eoliană la unul dintre orașele vechi.

Tally se încruntă.

— Nu știam că localnicii Ruinelor foloseau puterea eoliană.

— Nu erau cu toții nebuni. Doar marea majoritate, spuse David ridicând din umeri. Trebuie să ții minte, suntem în mare parte descendenți ai localnicilor Ruinelor și încă folosim tehnologia lor de bază. *Unii* dintre ei trebuie să fi avut idei bune.

Cablurile încă zăceau îngropate în deșert, protejate de nisipurile mișcătoare și de absența aproape totală a ploilor. În anumite locuri, se fisuraseră ori ruginiseră, așa că Tally și David erau nevoiți să fie cu ochii-n patru, urmărind detectoarele de metal ale plăcilor. Când ajungeau la o prăpastie peste care nu puteau sări, desfăceau o bucată lungă de cablu pe care o ducea David și își duceau plăcile de-a lungul acesteia, ghidându-le asemenea unor măgari șovăielnici pe o punte îngustă, înainte de a înfășura cablul la loc.

Tally nu mai văzuse niciodată un deșert adevărat. La școală învățase că deșerturile sunt pline de viață, dar acesta semăna cu cele pe care și le imaginase în copilărie — unduiri inexpresive întinzându-se la nesfârșit, unele după altele.

Cunoștea doar numele unui mare deșert de pe continent.

— Acesta este Mojave?

David scutură din cap.

— Nu e nici pe departe la fel de mare și, în plus, nu este natural. Ne aflăm în locul din care au început buruienile albe să se răspândească.

Tally fluieră. Nisipurile păreau să nu se mai sfârșească.

— Ce dezastru!

— Odată dispărute ierburile pitice, înlocuite de orhidee, nu a mai rămas nimic pentru a susține solul bun. A dispărut și n-a mai rămas decât nisipul.

— Oare va mai fi vreodată ceva în afară de nisip?

— Sigur, peste o mie de ani sau cam așa ceva. Poate că, până atunci, cineva va descoperi o cale de a opri ierburile să se întoarcă. Dacă nu, procesul o va lua din nou de la început.

În zori, ajunseră la un oraș al locuitorilor Ruinelor, un grup de clădiri banale, întinse pe o mare de nisip.

Deșertul se răzlețise de-a lungul secolelor, dunele străbătând străzile asemenea apei, dar clădirile erau într-o stare mai bună decât celelalte ruine pe care le văzuse Tally până atunci. Nisipul șlefua muchiile lucrurilor, dar nu le distrugea cu aceeași înverșunare ca ploaia și vegetația.

Niciunul dintre ei nu era obosit, dar nu puteau continua să călătorească în timpul zilei. Deșertul nu le oferea niciun pic de protecție față de soare sau aer. Poposiră la etajul al doilea al clădirii scunde a unei fabrici, care mai avea încă o mare parte din acoperiș. Mașini vechi, mari cât magnetoglisoarele, zăceau tăcute în jur.

— Ce a fost aici? întrebă Tally.

— Cred că aici se făceau ziare, spuse David. Sunt precum cărțile, dar le arunci și iei altele noi în ziua următoare.

— Glumești.

— Deloc. Iar tu credeai că noi irosim copacii!

Tally găsi o porțiune luminată de soare, acolo unde o bucată din acoperiș se prăbușise, și desfăcu plăcile ca să le pună la încărcat. David scoase două pachete de EggSal.

— Vom reuși să ieșim din deșert în noaptea asta? întrebă ea, privindu-l pe David cum se chinuie să stoarcă ultimele picături de apă îmbuteliată în purificatoare.

— Nicio problemă. Vom ajunge la următorul râu înainte de miezul nopții.

Tally își aminti ceva ce-i spusese Shay cu mult timp înainte, atunci când îi arătase pentru prima oară echipamentul ei de supraviețuire.

— Chiar poți să faci pipi într-un purificator? Și după aceea să bei apa?

— Da. Eu am făcut-o.

Tally se strâmbă și privi pe fereastră.

— În regulă. Nu trebuia să întreb.

David veni în spatele ei, râzând ușor, și-i puse mâinile pe umeri.

— E uimitor ce pot face oamenii pentru a supraviețui.

— Știu, răspunse Tally oftând.

Fereastră dădea spre o stradă laterală, parțial protejată de deșertul atotcuprinzător. Câteva mașini de teren arse zăceau pe jumătate îngropate, carcasele înnegrite fiind înțepenite în nisipul alb.

Tally își frecă brățările de la încheieturile mâinilor.

— Locuitorii Ruinelor au vrut să supraviețuiască. Peste tot unde am văzut ruine, în jur erau răspândite mașini — încercaseră să iasă. Dar, din câte se pare, n-au reușit niciodată.

— Câtiva au reușit. Dar nu cu mașinile.

Tally se lăsă pe spate, sprijinindu-se de trupul lui cald, care îi dădea o senzație de confort. Mai era mult până când soarele dimineții avea să alunge răcoarea deșertului.

— E ciudat. La școală, nu se vorbește niciodată mult despre ceea ce s-a întâmplat — ultima panică, atunci când localnicii au simțit că lumea este distrusă. Ridică din umeri și spun că toate greșelile acestora s-au adunat până când totul s-a prăbușit asemenea unei case din cărți de joc.

— E adevărat doar în parte. Șeful avea niște cărți despre asta.

— Și ce scria în ele?

— Ei bine, locuitorii Ruinelor chiar trăiau într-o casă din cărți de joc, dar cineva i-a dat un brânci puternic. Nimeni nu a descoperit cine. Poate că a fost vorba despre vreo armă de-a lor care a scăpat de sub control. Poate că unor oameni dintr-o țară săracă nu le-a plăcut felul în care locuitorii Ruinelor conduceau lucrurile. Poate că a fost doar un accident, asemenea florilor, sau experimentul vreunui om de știință singuratic, ce își dorea să distrugă lucrurile.

— Dar ce s-a întâmplat?

— S-a răspândit un virus, dar nu a infectat oamenii. A infectat petrolul.

— Petrolul a fost infectat?

David încuviință.

— Petrolul este organic, e făcut din plante vechi, dinozauri și alte chestii. Cineva a creat o bacterie care îl mânca. Sporii se răspândeau prin aer și când aterizau pe petrol, procesat sau brut, germinau. Asemenea unui mucegai, de exemplu. Schimba compoziția chimică a petrolului. Ai văzut vreodată fosfor?

— E un element chimic, nu-i așa?

— Da. Și ia foc la contactul cu aerul.

Tally încuviință. Își aminti că se jucase cu așa ceva la cursul de chimie, purtând ochelari de protecție și discutând despre toate farsele care se puteau face cu acesta. Dar nimeni nu se gândise la o farsă letală.

— Infectarea petrolului cu această bacterie era la fel de instabilă ca și fosforul. Exploda în contact cu oxigenul. Și, când ardea, sporii erau eliberați în fum și răspândiți cu ajutorul vântului. Până când sporii ajungeau la următoarea mașină sau aeronavă ori sondă petrolieră și începeau din nou să crească.

— Uau! Și foloseau petrolul pentru orice, nu-i așa?

David încuviință.

— Asemenea mașinilor de aici. Trebuie să fi fost infectate când au încercat să iasă din oraș.

— De ce nu au *mers*, pur și simplu?

— Din prostie, presupun.

Tally se înfioră din nou, dar nu din pricina frigului. Îi venea greu să se gândească la locuitorii Ruinelor ca la niște oameni adevărați, mai degrabă îi percepea ca pe o forță idioată, periculoasă și uneori comică din cursul istoriei. Dar acolo, jos, erau oameni adevărați sau ce mai rămăsese din ei după două sute de ani, încă așezați în mașinile lor negre, ca și cum încă ar fi încercat să eludeze destinul.

— Mă întreb de ce nu ni se spun lucrurile astea la cursul de istorie. De obicei, le place orice poveste care îi face pe locuitorii Ruinelor să pară jalnici.

David șopti:

— Poate că nu vor ca voi să vă dați seama că orice civilizație are slăbiciunile sale. Întotdeauna depindem de ceva. Și, dacă cineva ne ia acel ceva, nu mai rămâne decât o poveste la un curs de istorie.

— Nu și noi, spuse ea. Energie care poate fi reînnoită, resurse sustenabile, populație fixă.

Cele două purificatoare *fiuiră*, iar David porni spre ele.

— Nu e nevoie să fie vorba despre economie, spuse el, aducând mâncarea. Slăbiciunea poate fi o idee.

Tally se întoarse spre el ca să ia salata de ouă, păstrându-i căldura în căușul palmelor, și observă cât de grav devenise David.

— Prin urmare, David, acesta este unul dintre lucrurile la care te-ai gândit în toți acești ani, atunci când ți-ai imaginat așezarea invadată? Te-ai întrebat vreodată ce anume transformă orașele în istorie?

David zâmbi și luă o gură de mâncare.

— Devine tot mai clar, pe zi ce trece.

PRIVELIȘTI CUNOSCUTE

Ajunseră la marginea deșertului în noaptea următoare, după cum își planificaseră, apoi urmară cursul râului în următoarele trei zile, până la mare. Mai aveau încă de mers spre nord, iar frigul de octombrie semăna cu orice iarnă prin care trecuse Tally. David desfăcu echipamentul de iarnă din poliester argintiu strălucitor, făcut în oraș, pe care Tally îl puse peste pulloverul lucrat manual, singurul lucru ce îi rămăsese din Ținutul de Fum. Era mulțumită că adormise îmbrăcată cu el în noaptea de dinainte de invazia specialilor, astfel că pulloverul nu se pierduse în acea zi, ca toate celelalte obiecte.

Noaptele petrecute pe placă păreau să treacă repede. În această călătorie, nu avea niciuna dintre notițele criptice ale lui Shay care să o ajute să înainteze, nici focuri din care să scape și nici mașini ale locuitorilor Ruinelor care să coboare din cer și să o sperie de moarte. Lumea părea să fie goală, cu excepția ruinelor ocazionale, de parcă Tally și David ar fi fost ultimii oameni rămași pe lume.

Își îmbunătățiră dieta cu pește prins din râu, iar Tally fripse un iepure la un foc aprins de ea însăși. Îl privi pe David reparându-și hainele de piele, dându-și seama că nu va reuși niciodată să folosească acul și ața la fel de bine. David o învăță să se ghideze după stele pentru a afla timpul și direcțiile, iar ea îi arătă cum să deschidă softul expert al plăcilor ca să le optimizeze pentru zborul de noapte.

Când ajunseră la mare, virară spre sud, îndreptându-se spre punctele nordice ale aceleiași drum de coastă pe care Tally îl urmase pe calea spre Ținutul de Fum. Cândva — îi spusese David — această zonă se întindea fără oprire până în orașul lui Tally și dincolo de acesta. Acum însă erau deschideri mari în șine și noi orașe fuseseră construite la mare, așa că se văzură nevoiți de mai multe ori să călătorească în interiorul continentului. Dar David cunoștea râurile, fragmentele de șine și alte drumuri de metal pe care locuitorii Ruinelor le lăsaseră în urmă, așa că scoaseră un timp bun.

Doar vremea îi opri. După o călătorie de câteva zile în josul coastei, un perete de nori negri și amenințători își făcu apariția dinspre ocean. La început, furtuna păru să șovăie în a se apropia de mal, amplificându-se încet vreme de o zi întreagă. Presiunea aerului se schimbă atât de mult, încât plăcile începură să se agite. Furtuna dăduse o mulțime de avertismente dar, când sosi cu adevărat, se arătă cu mult mai vje-lioasă decât își imaginase Tally vreodată.

Nu înfruntase întreaga forță a unui uragan decât din interiorul structurilor solide ale orașului ei, aflat în interiorul continentului. Era o altă lecție despre puterea sălbatică a naturii.

Vreme de trei zile, Tally și David se ghemuiră într-un cort de plastic, la adăpostul unei stânci, arzând bețe luminescente pentru lumină și căldură, sperând că magnetii plăcilor de zbor nu vor atrage un fulger. În primele ore, dezlănțuirea furtunii îi fascină. Erau uluiți de puterea acesteia și se întrebau când avea să zguduie stâncile următorul tunet. Apoi, ploaia torențială deveni pur și simplu monotonă și își petrecură întreaga zi vorbind despre tot felul de lucruri, în special despre copilărie, până când Tally deveni convinsă că îl cunoștea pe David mai bine decât cunoștea pe oricine altcineva. În cea de-a treia zi de captivitate în cort, se certară îngrozitor — după aceea, Tally nu mai reuși să-și aducă aminte de ce — și totul se sfârși când David ieși, rămânând în vântul înghețat vreme de o oră întreagă. Când se întoarse, în sfârșit, avu nevoie de ore bune pentru a se opri din tremurat, chiar și în brațele ei.

— Călătoria asta durează prea mult, spuse el.

Tally îl strânse și mai tare. Pregătirea subiecților pentru operație dura mult, în special dacă aveau peste șaisprezece ani. Dar doctorița Cable nu avea să aștepte la nesfârșit transformarea părinților lui David. Fiecare zi de furtună îi întârzia, și riscul ca Maddy și Az să ajungă sub bisturiu creștea. Pentru Shay, care avea vârsta perfectă pentru operație, riscurile erau încă și mai mari.

— Vom ajunge acolo, stai liniștit. Pe mine m-au măsurat în fiecare săptămână vreme de un an, înainte de operația pe care ar fi trebuit s-o fac. Durează să facă lucrurile cum trebuie.

David se cutremură.

— Tally, dacă nu se obosesc să facă operația cum trebuie?

Furtuna se sfârși în dimineața următoare, când, ieșind, constatară că nuanțele lumii se schimbaseră. Norii erau de un roz intens, iarba de un verde nepământeian, iar oceanul mai întunecat decât îl văzuse vreodată Tally, marcat doar de crestele înspumate ale valurilor și de bucățile de lemn purtate de vânt înspre apă. Călătoriră întreaga zi pentru a recupera timpul pierdut, în stare de șoc, uimiți că lumea continua să existe după furtună.

Apoi calea ferată viră spre interiorul continentului și, după alte câteva nopți, ajunseră la Ruinele Ruginite.

Ruinele păreau mai mici, de parcă vârfurile s-ar fi micșorat de la ultima ei vizită, în urmă cu mai bine de o lună, când pornise spre Ținutul de Fum, neavând cu ea decât biletul lui Shay și un sac plin cu SpagBol. Când ea și David trecură peste străzile întunecate, fantomele localnicilor nu mai părură să amenințe de la ferestre.

— Prima dată când am venit aici era noapte și locul ăsta m-a speriat foarte tare, spuse ea.

David încuviință.

— E înspăimântător să vezi cât de bine s-a păstrat. Dintre toate ruinele pe care le-am văzut, acestea par cele mai recente.

— Le-au dat cu un spray special, ca să le păstreze așa pentru excursiile școlare.

Tally își dădu seama că asta caracteriza orașul ei. Nimic nu era lăsat natural. Totul era transformat în șantaj, amenințare sau lecție.

Își stivuiră mare parte din echipament într-o clădire prăbușită din centru, un loc părăginit pe care probabil că până și urâții chiulangii l-ar fi evitat, și-și luară cu ei doar purificatoarele

de apă, o lanternă și câteva pachete cu mâncare. Cea mai mare apropiere de oraș pentru David o constituiseră ruinele, așa că Tally deveni liderul, urmând nervurile de fier pe care i le arătase Shay cu mai multe luni înainte.

— Crezi că vom mai fi prietene vreodată? întrebă ea, pe când se deplasau spre râu, smucindu-și plăcile pentru prima oară în întreaga călătorie.

— Tu și Shay? Bineînțeles.

— Chiar și după... noi doi?

— După ce o vom salva de speciali, cred că te va ierta pentru orice.

Tally tăcu. Shay ghicise că Tally trădase Ținutul de Fum. Se îndoia că și-ar mai fi putut răscumpăra greșeala în vreun fel.

Odată ajunși la râu, trecură cu viteză maximă peste apa înspumată, mulțumiți că scăpaseră, în sfârșit, de sacii aceia grei. Cu stropii împrăștiindu-i fața și vuietul apei de jur împrejurul ei, Tally aproape că își putea imagina că se află într-una dintre expedițiile ei, în trecut, pe vremea când era un copil de la oraș, lipsit de griji, nu o...

Ce era ea acum? Nu mai era spion, dar nici nu se putea numi locuitor al Ținutului de Fum. Nu era o frumoasă, dar nici nu se mai simțea urâtă. Nu era nimic în mod deosebit. Dar măcar avea un scop.

Orașul apăru în fața lor.

— Iată-l! îi strigă ea lui David, peste torentul apei. Dar tu ai mai văzut orașe înainte, nu-i așa?

— M-am apropiat de câteva la fel de mult. Dar nu mai mult.

Tally își plecă ochii, la priveliștea cunoscută. Luminile arti-ficiilor reliefa turnurile de petrecere și vilele. Simți o strângere

de stomac, un fel de dor de casă, însă mult mai acut. Imaginea Oraşului Noilor Frumuseţi o făcuse cândva să tânjească atât de mult! Acum, priveliştea aceea era o scoică goală, lipsită de promisiuni. Asemenea lui David, îşi pierduse căminul. Dar, spre deosebire de Ținutul de Fum, oraşul ei încă mai exista, chiar în faţa ochilor ei, însă golit de sensul pe care îl avusese cândva.

— Mai avem câteva ore până la răsărit, spuse ea. Vrei să arunci o privire la Circumstanţele speciale?

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, răspunse David.

Tally încuviinţă, cu ochii la contururile familiare de întuneric şi lumină care înconjurau oraşul. Aveau timp să ajungă până acolo şi să se întoarcă înainte de zori.

— Să mergem!

Urmară cursul râului până la centura de copaci şi tufişuri care separa Oraşul Urâţilor de suburbii. Centura verde era cel mai bun loc în care să călătoreşti fără să fii văzut şi un spaţiu excelent în care să zbori cu placa.

— Nu zbura atât de repede! şuieră David din spate, în timp ce Tally se strecura printre copaci.

Tally încetini.

— Nu e nevoie să şopteşti. Nu vine nimeni aici noaptea. Este teritoriul urâţilor şi sunt cu toţii în pat acum, asta dacă nu fac năzbâtii.

— Bine, răspunse el. Dar n-ar trebui să ai mai mare grijă cu rutele pentru plăci?

— Rutele pentru plăci? David, plăcile funcţionează *peste tot* în oraş. E o reţea de metal dedesubt.

— Ah, bine.

Tally zâmbi. Se obișnuise atât de mult să trăiască în lumea lui David, încât îi făcea plăcere să-i explice și ea cum stau lucrurile, măcar o dată.

— Ce s-a întâmplat? îl tachină ea. Nu poți să ții pasul?

David rânji.

— Încearcă-mă!

Tally se întoarce și porni cu viteză, în zigzag, printre plopii înalți, lăsându-și reflexele să o ghideze.

Își aminti cele două călătorii cu magnetoglisoarele până la Circumstanțele speciale. Trecuseră prin centura verde din latura îndepărtată a orașului, apoi până la inelul de transport, zona industrială dintre suburbiile frumuseților de vârstă mijlocie și zona exterioară a Orașului Decăderii. Partea dificilă va fi să traverseze suburbiile, un loc riscant pentru urâți. Din fericire, frumusețile de vârstă mijlocie se culcau devreme. Majoritatea, cel puțin.

Întrecerea cu David ținu până la mijlocul centurii verzi, când luminile mărețului spital răsăriră dincolo de râu, în fața lor. Tally își aminti acea primă dimineață îngrozitoare, când fusese luată de la operația promisă și dusă pentru a fi interogată, viitorul fiindu-i furat. Chipul îi deveni neîndurător, dându-și seama că, de data aceasta, ea mergea în *căutarea* Circumstanțelor speciale.

O vibrație trecu prin corpul ei când părăsiră centura verde. O mică parte din Tally încă se aștepta ca inelul-interfață să o avertizeze că părăsise Orașul Urâților. Cum purtase prostia aceea vreme de șaisprezece ani? I se păruse că face parte din ființa ei pe atunci, dar acum ideea că ar fi urmărită, monitorizată și sfătuită în orice minut al zilei o îngrețoșa.

— Rămâi pe aproape, îi spuse lui David. În zona asta chiar trebuie să șoptești.

În copilărie, Tally locuise în suburbiile frumuseților de vârstă mijlocie, împreună cu Sol și Ellie. Dar pe atunci, lumea ei era mică, demnă de milă: câteva parcuri, drumul până la școală, un colț din centura verde în care se strecura ca să spioneze urâții. Ca și la Ruinele Ruginite, casele și grădinile frumoase, așezate în linie, i se păreau mult mai mici acum, ca un sat nesfârșit de căsuțe pentru păpuși.

Trecură pe deasupra acoperișurilor, lăsându-se pe vine. Sperau că, dacă cineva era treaz, la alergat sau la plimbat câinele, nu avea să ridice privirea. Plăcile lor treceau la o jumătate de metru de acoperișuri. Șindrilele alunecau pe dedesubt creând un model hipnotic. Nu întâlneau decât păsări în cuiburi și câteva pisici, care săreau sau se cățarau iute, surprinse.

Suburbiile se încheiau abrupt, ultimul șir de parcuri pierzându-se în inelul de transport, unde fabricile subterane își scoteau capetele din pământ, iar camioanele goneau pe drumurile de ciment, zi și noapte. Tally își ridică placa și spori viteza.

— Tally! șopti David. Ne vor vedea!

— Stai liniștit! Camioanele acelea sunt automate. Nimeni nu vine aici, în special noaptea.

David se uită neliniștit la vehiculele vechi.

— Ia privește, nici măcar nu au faruri.

Tally îi arată un tir uriaș care trecea pe dedesubt, singura lumină venind de la un laser de navigație de sub acesta, care citea codurile de bare pictate pe șosea.

Continuară să zboare, iar David era încă neliniștit la vederea vehiculelor care se mișcau dedesubt.

Curând, un punct de reper cunoscut se ridică deasupra zonei industriale.

— Vezi dealul ăla? Circumstanțele speciale se află chiar dedesubt. Vom urca în vârf și vom arunca o privire.

Dealul era prea abrupt pentru a fi plasată o fabrică pe el și, din câte se părea, prea mare și solid pentru a-l aplatiza cu explozibil și buldozere, așa că ieșea în evidență pe câmpie, asemenea unei piramide pleoștite, cu o latură prăpăstioasă și alta înclinată, acoperit cu lăstăriș și iarbă maronie. O luară pe partea înclinată, evitând câțiva bolovani și copaci pitici, până când ajunseră în vârf.

De la această înălțime, Tally putea vedea înapoi, până la Orașul Noilor Frumuseți, discul strălucitor al insulei părănd a avea dimensiunea unei farfurii. Orașul era cufundat în beznă și, sub ea, clădirile maronii ale Circumstanțelor speciale erau luminate doar de lucirea rece a becurilor de pază.

— Jos, acolo! șopti ea.

— Nu e mare lucru.

— Aproape totul se află în subteran. Nu știu cât de departe în adâncuri.

Priviră grupul de clădiri în tăcere. De aici, de sus, Tally putea vedea foarte clar sârma împrejmuitoare, întinzându-se în jurul clădirilor într-un pătrat aproape perfect. Asta însemna securitate serioasă. Nu erau multe bariere în oraș, cel puțin nu vizibile. Dacă nu trebuia să fii undeva, inelul-interfață te avertiza politicos că trebuie să pleci.

— Gardul pare destul de jos cât să putem zbura peste el. Tally scutură din cap.

— Nu e un gard, este sârmă cu senzori. Dacă te apropii la douăzeci de metri de ea, specialiile vor ști că te afli aici. La fel se întâmplă dacă atingi pământul din interior.

— Douăzeci de metri? E prea sus ca să reușim cu plăcile. Așadar, ce facem, ciocănim la poartă?

— Din câte văd, nu e nicio poartă. Eu am intrat și am ieșit cu magnetoglisorul.

David bătu darabana cu degetele în placă.

— Ce-ar fi să furăm unul?

— Un magnetoglisor?! șuieră Tally. Ar fi o năzbâtie nemaipomenită. Am cunoscut urăți cărora le plăcea să fure mașini ca să se distreze, dar nu magnetoglisoare ale Circumstanțelor speciale.

— Păcat că nu putem sări jos.

Tally își miji ochii.

— Să sărim?

— De aici. Ne urcăm pe plăci la baza dealului, urcăm în viteză maximă, apoi sărim din locul ăsta. Probabil că am nimeri chiar în centrul acelei clădiri mari.

— Da, numai că am nimeri morți. Striviți.

— Presupun că da. Chiar și cu brățări ajutătoare, brațele ne-ar ieși din încheieturi după o asemenea cădere. Avem nevoie de parașute.

Tally privi în jos, imaginând traiectorii din vârful muntelui și făcându-l pe David să tacă atunci când acesta încercă din nou să vorbească. Rotițele creierului ei se mișcau în viteză. Își aduse aminte de petrecerea de la Vila Garbo, care i se părea că avusese loc în urmă cu ani buni.

În cele din urmă, își îngădui să zâmbească.

— Nu e nevoie de parașute, David. Jachete de bungee.

COMPLICI

— Avem destul timp, dacă ne grăbim.

— Destul timp pentru ce?

— Să trecem pe la școala de artă din Orașul Urâților. Au jachete de bungee la subsol. Un întreg rastel de jachete de rezervă.

David inspiră adânc.

— În regulă.

— Nu te temi, nu?

— Nu, răspunse David strâmbându-se. Doar că n-am mai văzut niciodată atât de mulți oameni.

— Oameni? N-ai văzut încă pe nimeni.

— Da, dar toate casele acelea până aici... Mă tot gândesc la oamenii care locuiesc în fiecare, toți îngrămădiți așa.

Tally râse.

— Ți se pare că suburbiile sunt aglomerate? Stai să ajungem în Orașul Urâților.

Porniră înapoi în viteză pe deasupra acoperișurilor. Cerul era negru ca smoala, dar acum Tally putea vedea stelele destul cât să știe că primii zori ai dimineții aveau să apară în doar două ore.

Ajungând la centura verde, se întoarseră de unde veniseră. Niciunul nu vorbea, concentrându-se în schimb asupra zborului printre copaci. Acest arc al centurii îi duse înapoi prin Parcul Cleopatra, unde Tally trecu printre stâlpii de slalom, de dragul vremurilor trecute. Instinctele ei se treziră când trecură peste drumul care ducea la vechiul ei internat. Pentru o fracțiune de secundă, i se păru că ar fi putut vira, escaladând fereastra camerei și urcându-se în pat.

Curând, ieșiră la iveală contururile neclare ale școlii de artă din Orașul Urâților, iar Tally îi făcu semn lui David și se opriă.

Această parte era simplă. Parcă trecuse un milion de ani de când Tally și Shay împrumutaseră una dintre jachetele de bungee pentru farsa lor finală, săritura lui Shay spre noii urâți din biblioteca internatului. Tally parcurse din nou drumul până la fereastra pe care o deschiseseră, un geam murdar și uitat, ascuns în spatele unor tufișuri decorative, și descoperi că încă era descuiată.

Tally scutură din cap. Acest soi de furt i se păruse a fi ceva atât de îndrăzneț cu două luni înainte. Pe atunci, cascadoria din bibliotecă fusese cea mai nebunească farsă pe care o făcuseră cât stătuseră acolo: o cale prin care urâții puteau să-și elibereze energia până când împlineau vârsta de șaisprezece ani, nimic altceva decât o distracție fără noimă înainte ca natura lor rebelă să fie anihilată de maturitate și de operație.

— Dă-mi lanterna. Și așteaptă-mă aici.

Se strecură înăuntru, găsi rastelul, apucă două jachete de bungee și ieși în mai puțin de un minut. În timp ce călărea fereastra, descoperi că David o privea cu ochii măriți.

— Ce este? întrebă ea.

— Ești atât de... pricepută la asta. Atât de încrezătoare. Pe mină mă neliniștește și simpla prezență în interiorul granițelor orașului.

Tally zâmbi.

— Nu e mare scofală. Toată lumea face asta.

Totuși, Tally se bucura că-l impresiona pe David cu îndemânarea ei de spărgătoare. În ultimele săptămâni, el o învățase cum să facă focul, să curețe peștele de solzi, să construiască un cort și să citească hărțile. Îi făcea plăcere să se simtă și ea competentă măcar o dată.

Se strecurară înapoi spre centura verde și ajunseră la râu înainte ca cerul să capete nuanțe roz. Trecând pe lângă apa albă și zăcământul de minereu, zăriră ruinele chiar când culoarea cerului începea să se schimbe.

În timp ce coborau, Tally întrebă:

— Atunci o lăsăm pe mâine-seară?

— Nu are niciun sens să așteptăm.

— Nu.

Și avea toate motivele să înceapă misiunea de salvare cât mai curând. Trecuseră mai bine de două săptămâni de la invadarea Ținutului de Fum.

David își dresе glasul.

— Așadar, câți speciali crezi că vor fi acolo?

— Când am fost eu, erau mulți. Dar asta s-a întâmplat în timpul zilei. Presupun că trebuie să doarmă și ei cândva.

— Prin urmare, va fi liber noaptea.

— Mă îndoiesc. Dar poate vor fi doar câțiva paznici.

Nu spuse mai mult. Fie și un singur special și făcea mai mult decât doi urăți. Chiar și luate prin surprindere, frumusețile crude aveau să dovedească putere și reflexe superioare.

— Va trebui să ne asigurăm că nu ne văd.

— Firește! Sau să sperăm că au altceva de făcut în noaptea asta.

Tally își târa picioarele, epuizarea ajungând-o din urmă, acum, că ieșise în siguranță din oraș. Încrederea ei scădea cu fiecare pas. Făcuseră tot acest drum fără să se gândească prea bine la misiunea care-i aștepta. Să salvezi oameni din sediul Circumstanțelor speciale nu era un simplu truc al urâților, precum furtul unei jachete de bungee sau furișarea până la râu. Era o chestiune serioasă.

Și, deși Croy, Shay, Maddy și Az erau probabil cu toții prizonieri în acele clădiri hidoase de sub pământ, exista posibilitatea ca localnicii din Ținutul de Fum să fi fost duși în altă parte. Și chiar dacă n-ar fi fost așa, Tally nu avea habar unde se aflau în interiorul clădirii aceleia vopsite într-o nuanță de maroniu care amintea de vomă.

— Mi-aș fi dorit să avem un ajutor, spuse ea încet.

David își puse mâna pe umărul ei, oprind-o.

— Poate că avem.

Tally îl privi întrebător, apoi îi urmări privirea. David se uita spre ruine. În vârful celei mai înalte turle, se zăreau ultimele scipiri ale unor artificii. Acolo se aflau urâți.

— Mă caută pe mine, spuse el.

— Și ce facem?

— Există vreun alt drum până înapoi în oraș? întrebă David.

— Nu. Vor merge pe jos chiar pe drumul ăsta.

— Atunci, vom aștepta.

Tally își miji ochii, privind ruinele. Artificiile se stinseseră și nimic nu mai era vizibil în lumina zorilor care începuseră să

apară. Cei de jos, indiferent cine erau ei, așteptaseră până în ultimul minut ca să se întoarcă acasă.

Desigur, dacă îl căutau pe David, acești urâți erau potențiali fugari. Seniori rebeli, cărora nu le păsa că pierdeau micul dejun.

Tally se întoarse spre David.

— Presupun că urâții încă te mai caută. Și nu doar aici.

— Bineînțeles, spuse el. Zvonurile vor exista generații de-a rândul, în toate orașele, indiferent dacă eu sunt sau nu prin zonă. De obicei, la artificii nu primești răspuns, așa că o să treacă multă vreme până când chiar și urâții pe care i-am întâlnit își vor da seama că nu îmi voi face apariția. Și majoritatea dintre ei deja nu mai cred că Ținutul de Fum...

Vocea i se stinse, iar Tally îl luă de mână. Pentru o clipă, David uitase că, de fapt, Ținutul de Fum nu mai exista.

Așteptară în tăcere, până când auziră sunetul unor pași peste pietre. Păreau a fi vreo trei urâți care vorbeau încet, de parcă s-ar fi temut încă de fantomele Ruinelor Ruginite.

— Privește, șopti David, scoțând o lanternă din buzunar. Se ridică, îndreptă lanterna spre propriul chip și o aprinse.

— Pe mine mă căutați? strigă el pe un ton sever.

Cei trei urâți înghețară. Făcură ochii mari și rămaseră cu gurile căscate. Apoi băiatul își scăpă placa, iar aceasta căzu pe pietrele de alături, scoțându-i din starea de paralizie.

— Cine ești tu? reuși să întrebe una dintre fete.

— Sunt David.

— O! Vrei să spui că ești...

— Pe bune?

David stinse lanterna și rânji.

— Da, mi se pune des întrebarea asta.

Se numeau Sussy, An și Dex și veneau la ruine de câteva luni. Auziseră de ani buni zvonuri despre Ținutul de Fum, de când un urât din internatul lor fugise.

— Eu tocmai mă mutasem în Orașul Urâților, spuse Sussy, iar Ho era senior. Când a dispărut, toată lumea a început să formuleze teorii nebunești despre locul în care plecase.

— Ho? întrebă David. Îmi aduc aminte de el. A stat câteva luni, apoi s-a răzgândit și s-a întors. Acum trebuie să fie un frumos.

— Chiar a reușit? A ajuns în Ținutul de Fum? întrebă An.

— Da. Eu l-am dus acolo.

— Uau! Așadar, este real.

An și cei doi prieteni făcură un schimb de priviri încântate.

— Vrem și noi să vedem Ținutul de Fum.

David deschise gura, apoi o închise. Privi într-o parte.

— Nu puteți, spuse Tally. Nu acum.

— De ce nu? întrebă Dex.

Tally făcu o pauză. Adevărul — faptul că Ținutul de Fum fusese distrus de o invazie armată — i se părea exagerat. În urmă cu doar câteva luni, nu ar fi crezut că propriul ei oraș era capabil de așa ceva. Și, dacă admitea că Ținutul de Fum nu mai exista, zvonul s-ar fi transmis din generație în generație printre urâți. Munca doctoriței Cable avea să fie desăvârșită, chiar dacă cei câțiva locuitori salvați din Ținutul de Fum reușeau să creeze o nouă comunitate, în sălbăticie.

— Ei bine, începu ea, din când în când, Ținutul de Fum trebuie să se mute pentru a rămâne secret. Acum, nu există. Toată lumea este răspândită, așa că nu facem recrutări.

— Întregul loc se mută? întrebă Dex. Uau!

An se încruntă.

— Stai puțin! Dacă nu faceți recrutări, atunci de ce vă aflați aici?

— Ca să jucăm o farsă, spuse Tally. Una de proporții. Poate vreți să ne ajutați. Și când Ținutul de Fum se va pune din nou pe picioare, veți fi primii care veți afla acest lucru.

— Vreți să vă ajutăm? Ca un fel de inițiere? întrebă Dex.

— Nu, răspunse David ferm. Nu punem pe nimeni să facă nimic pentru a ajunge în Ținutul de Fum. Dar dacă doriți să ne ajutați, Tally și cu mine vom aprecia acest lucru.

— Avem nevoie doar de o diversiune, spuse Tally.

— Sună distractiv, zise An.

Îi privi pe ceilalți, care dădură din cap. Sunt gata de orice, își spuse Tally, așa cum fusese și ea. Cu siguranță erau seniori, aveau cu un an mai puțin decât ea, dar Tally era uluită de faptul că păreau atât de tineri.

David o privi pe Tally împreună cu ceilalți, așteptând să audă restul ideii. Trebuia să explice numaidecât la ce fel de diversiune se gândea. Ca să fie una reușită. Ceva care să-i intrigue pe speciali suficient cât să investigheze.

Ceva care să o facă pe însăși doctorița Cable să fie atentă.

— Ei bine, veți avea nevoie de o mulțime de artificii.

— Nu e nicio problemă.

— Și știți cum să ajungeți în Orașul Noilor Frumuseți, nu?

— În Orașul Noilor Frumuseți? Dar podurile nu raportează pe oricine traversează râul?

Tally zâmbi, întotdeauna mulțumită să-i învețe pe alții trucuri noi.

DINCOLO DE MARGINE

Cei doi așteptară întreaga zi la Ruinele Ruginite. Razele soarelui se târau pe podea prin acoperișul spart, asemenea unor reflectoare lente, care marcau trecerea orelor. Tally se chinui parcă o veșnicie să adoarmă, imaginându-și saltul din vârful dealului, în jos, spre incertitudine. În cele din urmă, o fură somnul, un somn fără vise, din cauza oboselii.

Trezindu-se la asfințit, descoperi că David pregătise deja cele două rucsacuri, punând în ele tot ce le putea fi necesar în misiunea de salvare. Zburară pe câte două plăci făcute sendviș până la marginea ruinelor. Sperau să aibă nevoie de plăcile de rezervă atunci când aveau să iasă de la Circumstanțele speciale împreună cu cei salvați.

Mâncând lângă râu, Tally se strădui din greu să savureze SwedeBalls. Dacă aveau să fie prinși în această seară, măcar nu va mai trebui să se hrănească niciodată cu mâncare deshidratată. Câteodată, Tally se gândea că ar fi fost în stare să accepte leziunile pe creier, dacă asta însemna o viață fără tăitei reconstituiți.

La căderea nopții, Tally și David ajunseră la apa albă și trecură de centura verde, chiar în momentul în care luminile începeau să sclipească în Orașul Urâților. La miezul nopții, se aflau în vârful dealului care dădea înspre Circumstanțele speciale. Tally își scoase binoclul și privi către Orașul Noilor Frumuseți, unde turnurile de petrecere tocmai se luminau.

David suflă în palme, aburul respirației lui fiind vizibil în aerul rece de octombrie.

— Chiar crezi că o vor face?

— De ce nu? răspunse Tally, privind spațiul întunecat în care se afla cea mai mare grădină a plăcerilor din oraș. Îmi păreau hotărâți.

— Da, dar nu își asumă un risc uriaș? Vreau să spun că de-abia ne-au cunoscut.

Tally ridică din umeri.

— Un urât trăiește pentru aceste farse. Tu n-ai făcut niciodată nimic doar pentru că un străin misterios te-a intrigat?

— I-am dat mânușile mele unuia, cândva. Dar am avut tot felul de probleme din cauza asta.

Tally își lăasă binoclul în jos și văzu că David zâmbea.

— Nu îmi pari foarte neliniștit în seara asta, îi spuse ea.

— Mă bucur că am ajuns în sfârșit aici. Suntem gata să facem ceva. Și, cum cei trei puști au acceptat să ne ajute, simt că...

— Că sunt șanse ca planul nostru să funcționeze?

— Ba chiar mai bine de-atât.

David privi în jos, spre sediul Circumstanțelor speciale.

— Erau atât de doritori să ne ajute, doar ca să creeze vâlvă, doar ca să joace o farsă. La început, mi s-a făcut foarte rău să aud

că te comportai de parcă Ținutul de Fum ar mai fi existat încă. Dar dacă sunt destui urâți ca ei, poate că va exista din nou.

— Singur că va exista, spuse ea încet.

David ridică din umeri.

— Poate că da, poate că nu. Dar chiar dacă dăm greș în noaptea asta și ajungem amândoi sub bisturiu, măcar cineva o să lupte în continuare. O să creeze probleme.

— Sper să fim noi cei care le vom crea, spuse Tally.

— Și eu sper!

David o trase pe Tally mai aproape și o sărută. Când îi dădu drumul, Tally inspiră adânc și închise ochii. Sărutul era mai plăcut și mai real acum, când era gata să repare răul făcut.

— Privește, spuse David.

În spațiile întunecate din Noul Oraș al Frumuseților se întâmpla ceva. Tally își ridică binoclul. O linie strălucitoare își croi drum peste întinderea de smoală a grădinii plăcerilor. Apoi apărură și alte linii, una câte una, arcuri și cercuri tremurătoare spintecând bezna. Scânteile păreau să apară în ordine aleatorie, dar apoi formară litere și cuvinte.

În cele din urmă, întregul ansamblu luminos se stinse, doar unele părți scânteind, în vreme ce primele litere dispăruseră deja, de parcă scânteile obosiseră. Dar, pentru câteva clipe, Tally reuși să citească mesajul, chiar și fără binoclu. Din Orașul Urâților imaginea trebuie să fi fost uriașă, vizibilă pentru oricine privea pe fereastră plin de dor. Mesajul spunea: FUMUL TRĂIEȘTE.

Tally privea cum artificiile se stingeau, ansamblul luând forma unor linii și arcuri amestecate. Se întreba dacă acele cuvinte chiar erau adevărate.

— Uite-i că pornesc!

Sub ei apăru o deschidere mare, circulară, în acoperișul celei mai înalte dintre clădiri, și trei magnetoglisoare ieșiră rapid unul după altul, urlând spre cer. Tally spera ca An, Dex și Sussy să-i urmeze sfatul și să fi plecat de mult din Orașul Noilor Frumuseți.

— Ești gata? întrebă ea.

Drept răspuns, David strânse curelele jachetei de bungee și sări pe plăci.

Coborâra dealul în zbor, virară și porniră înapoi, în sus.

Pentru a zecea oară, Tally verifică luminile gulerului de la jachetă. Erau încă verzi. Le vedea și pe cele de pe gulerul lui David, alături de ea. Nu mai aveau nicio scuză acum.

Câștigară viteză în timp ce urcau spre cerul întunecat. Întregul deal semăna cu o rampă uriașă în fața lor. Vântul îi dădea lui Tally părul pe spate. Clipi când insectele se izbiră de fața ei. Se lăsă cu grijă spre partea din față a plăcilor făcute sandviș și scoase vârful unui picior peste suprafața acestora.

Apoi, orizontul păru să dispară în fața ei și Tally se lăsă pe vine, gata să sară.

Pământul dispăru.

Tally împinse cu toată puterea, forțând plăcile în jos, pe latura abruptă a dealului, unde aveau să se oprească. Amândoi își deconectaseră brățările — nu voiau ca plăcile să îi urmeze peste gardul de sârmă. Nu încă.

Tally se avântă în aer, urcând alte câteva secunde. Orașul se întindea sub ea, un covor uriaș de lumini și umbre. Își întinse mâinile și picioarele.

În vârful arcului, tăcerea păru să copleșească totul — golul de aer din stomac, amestecul de încântare și frică ce o străbătea, vântul care îi izbea fața. Tally își smulse privirea dinspre pământul tăcut ce o aștepta și cuteză să se uite la David. La mai puțin de un metru depărtare de ea, o privea, cu chipul luminos.

Tally îi zâmbi și se întoarse ca să vadă că acum pământul se apropia, viteza căderii sporind. După cum calculase, coborau chiar în mijlocul plasei. Tally începu să anticipeze șocul neplăcut al jachetei care avea să o tragă în sus.

Pentru câteva clipe, nu se întâmplă nimic, cu excepția apropierii pământului, iar Tally se întrebă din nou dacă jachetele de bungee puteau face față unei căderi de la o asemenea înălțime. O sută de versiuni ale unei căderi dure îi trecură prin minte. Bineînțeles, probabil că nu va mai simți nimic.

Niciodată.

Pământul era tot mai aproape, până când Tally se arătă convinsă că ceva nu era în regulă. Apoi, deodată, curelele jachetei se treziră la viață, violente, tăindu-i coapsele și umerii, scoțându-i aerul din plămâni. Presiunea creștea, și Tally se simțea de parcă ar fi fost înfășurată într-o bandă uriașă de gumă, care încerca să o oprească. Pământul din incintă se năpusti spre ea. Părea neted și *dur*, iar jacheta se lupta disperată cu inerția, zdrobind-o ca un pumn.

În cele din urmă, banda invizibilă de cauciuc ajunse la punctul maxim de întindere, iar Tally încetini și se opri chiar înainte de a atinge pământul. Își trase mâinile înapoi, pentru a nu lua contact cu el, cu ochii ieșiți din orbite.

Apoi procesul se inversează, și Tally o luă înapoi în sus, totul răsucindu-se în jurul ei, ca într-un parc de distracții. Nu avea

habar unde se afla David. Săritura fusese de zece ori mai puternică decât cea de la Vila Garbo. De câte legănări în sus și în jos avea nevoie pentru a se opri?

Acum cădea din nou, îndreptându-se spre acoperișul unei clădiri. Aproape îl atinse cu piciorul, dar se văzu din nou trasă în sus, inerția săriturii de pe deal încă făcându-și simțit efectul.

Reuși să se orienteze, tocmai la timp pentru a vedea marginea acoperișului apropiindu-se de ea. Se îndrepta spre clădire...

În chingile jachetei, zburând neajutorată în sus și în jos, trecu de marginea acoperișului. Dar mâna ei întinsă prinse un burlan și se opri brusc.

— Pfui, făcu ea, privind în jos.

Clădirea nu era foarte înaltă, iar jacheta ar fi ajutat-o dacă ar fi căzut, însă în clipa în care picioarele i-ar fi atins solul, sârma ar fi declanșat alarma. Se apucă de burlan cu amândouă mâinile.

Dar jacheta de bungee, mulțumită că se oprise din cădere, se lăsa în jos, revenindu-și gradat la greutatea normală. Se luptă să se ridice pe acoperiș, însă sacul greu, plin cu echipament de salvare, o trăgea în jos. Era ca și cum ar fi încercat să facă o săritură, încălțată cu pantofi de plumb.

Rămase acolo, în lipsă de idei, așteptând să cadă.

Niște pași se îndreptară spre ea, pe acoperiș. Un chip își făcu apariția: era David.

— Ai probleme?

Tally mormăi un răspuns, iar el o apucă de o curea a ruc-sacului. Se arată recunoscătoare când greutatea de pe umerii ei începu să dispară. Tally trecu peste marginea clădirii.

David se așeză pe acoperiș, scuturând din cap.

— Prin urmare, Tally, asta făceai tu *ca să te distrezi*?

— Nu în fiecare zi.

— Mă gândeam eu. Putem să ne odihnim un minut?

Tally privi acoperișul. Nu venea nimeni, nu se auzea nicio alarmă. Din câte se părea, aici plasa nu avea senzori. Tally zâmbi.

— Sigur. Două minute chiar, dacă vrei. Se pare că specialiștii nu se așteptau să cadă cineva din cer.

ÎNĂUNTRU

Acoperișul Circumstanțelor speciale părea neted și plan, văzut din vârful dealului. Dar, stând pe el, Tally vedea guri de aerisire, antene, trape și, desigur, deschiderea mare, circulară prin care ieșiseră magnetoglisoarele, acum închisă. Era o minune că nici unul dintre ei nu se izbise cu capul de ea.

— Și cum intrăm? întrebă David.

— Începem cu asta.

Tally arată înspre poarta pentru magnetoglisoare.

— Nu crezi că vor observa dacă trecem pe acolo și nu suntem magnetoglisoare?

— Sunt de acord. Dar ce-ar fi să blocăm poarta? Dacă mai vin speciali, să nu le fie ușor să se ia după noi.

— Bună idee!

David caută în rucsac și scoase un obiect care semăna cu un tub de gel pentru păr. Îl stoarse și lăsă o dâră albă de-a lungul marginilor porții, având grijă să nu-și atingă degetele de substanța aceea.

— Ce e asta?

— Lipici. Microadeziv. Poți să-ți lipești tălpile pantofilor de tavan cu chestia asta și să atârni cu capul în jos.

Tally făcu ochii mari. Auzise de farsele pe care le poți face cu microadeziv, dar urâților nu li se dădea voie să-l ceară.

— Spune-mi că n-ai făcut asta.

David zâmbi.

— A trebuit să-i las acolo. S-a pierdut o pereche de pantofi buni. Așadar, cum ne dăm jos?

Tally scoase un conector din rucsac și i-l arătă.

— Luăm liftul.

Cutia mare de metal care ieșea din acoperiș arăta ca un depozit, dar ușile duble și cititorul de rețină o trădau. Tally miji ochii, asigurându-se că cititorul nu o scana și trecu lama printre uși. Acestea se deschiseră de parcă ar fi fost din foiță de aluminiu.

Printre uși, întunericul se deschidea înspre neant. Tally tipă cu putere și, după ecou, își dădu seama că până jos era distanță mare. Își privi lumina de pe guler. Era încă verde.

Tally se întoarse spre David.

— Așteaptă să fluier.

Apoi sări în gol.

Căderea prin deschiderea întunecată era mult mai înfricoșătoare decât săritura de pe Vila Garbo sau chiar și decât cea din vârful dealului. Bezna nu îi dădea niciun indiciu despre adâncimea acelui puț, iar lui Tally i se părea că ar putea cădea la nesfârșit.

Simți pereții trecând în goană pe lângă ea și se întrebă dacă nu cumva se îndrepta spre vreunul dintre ei în cădere, pe cale

să se izbească de el. Se imagină pendulând între ziduri tot drumul până jos, ajungând acolo moale, zdrobită și însângerată.

Tally își ținu brațele lipite de corp. Măcar era sigură că jacheta avea să funcționeze aici. Lifturile foloseau aceiași magneti ca și magnetoglisoarele, așa că la bază se afla întotdeauna o placă solidă de metal.

După ce numără până la cinci, jacheta o prinse pe Tally. Se legănă de două ori, în sus și în jos, apoi poposi pe o suprafață dură și se trezi într-o tăcere și beznă absolute. Își întinse mâinile și simți cei patru pereți din jurul ei. Nimic nu sugera interiorul unor uși închise. Dădu de ceva unsuros.

Tally privi în sus. O rază firavă de lumină se vedea deasupra și reuși să distingă chipul lui David care privea în jos. Își strânse buzele ca să fluiere, dar se opri.

Un sunet înfundat venea de sub picioarele ei. Cineva vorbea.

Se lăsă pe vine, încercând să înțeleagă cuvintele. Dar tot ce reușea să audă era sunetul tăios al vocii unei frumuseți crude. Tonul batjocoritor îi aminti de doctorița Cable.

Deodată, podeaua începu să coboare sub ea. Tally se luptă să-și mențină echilibrul. Când liftul se opri din nou, o gleznă i se răsuci dureros sub greutatea corpului, dar reuși să nu cadă.

Sunetul de sub ea încetă. Un lucru era cert: complexul nu era gol.

Tally se uită în sus și fluieră, apoi se vârî într-un colț al tunelului, își acoperi capul cu mâinile și începu să numere.

Cinci secunde mai târziu, o pereche de picioare atârnavă lângă ea; apoi o luară amândoi din nou în sus. Raza emanată de lanterna lui se bățaia în jur, ca amețită. Încet, David reuși să-i stea alături.

— Uau, ce beznă e aici!

— Ssst! făcu ea.

El încuviință, luminând în jur cu lanterna. Chiar deasupra lor, lumina căzu pe partea interioară a ușilor închise. Desigur. Stăteau pe acoperișul liftului și se aflau între etaje.

Tally își împreună mâinile, ca să-l ajute pe David să se ridice și să vâre conectorul între uși. Acestea se deschiseră cu un scrâșnet metalic, ce îi dădu fiori lui Tally. David se strecură printre uși, apoi întinse mâna spre ea. Tally o apucă și împinse cu picioarele, pantofii aderenți scârțâind pe pereții liftului asemenea unor șoricea speriați.

Făceau prea mult zgomot.

Holul era întunecat. Tally încercă să se convingă că nimeni nu îi auzise încă. Poate că acest etaj era gol noaptea.

Tally își scoase și ea lanterna, îndreptând lumina spre uși, pe măsură ce traversau holul. Etichete mici, maronii, erau prinse de fiecare.

— Radiologie. Neurologie. Rezonanță magnetică, citi ea încet. Blocul Operator Doi.

Îl privi pe David, care ridică din umeri și împinse ușa. Aceasta se deschise.

— Presupun că, atunci când te afli într-un buncăr subteran, nu are niciun sens să încui ușile, zise el încet. După tine.

Tally se strecură înăuntru. Camera era mare, iar pe lângă pereți stăteau aliniate mașinării întunecate și tăcute. În mijloc se afla o masă de operații din care se scurgea un lichid. Tuburi și electrozi atârnau în voie în partea din spate, într-o băltoacă. Pe o masă de metal străluceau cuțite și fierăstraie pendulare.

— Seamănă cu fotografiile pe care mi le-a arătat mama, spuse David. Aici se fac operațiile.

Tally încuviință. Doctorii te puneau pe masa de operații, dacă efectuau o intervenție majoră.

— Probabil că aici sunt specialiști făcuți speciali, spuse ea. Gândul nu o înveseli câtuși de puțin.

Se întoarseră în hol. După ce trecură de alte câteva uși, găsiră una pe a cărei etichetă scria MORGĂ.

— Vrei să ..., dădu ea să întrebe.

David scutură din cap.

— Nu.

Cercetară și restul etajului. Practic era un spital mic, bine echipat. Nu erau camere de tortură ori celule de închisoare. Și nici localnici din Ținutul de Fum.

— Acum, încotro?

— Ei, bine, spuse Tally, dacă tu ai fi diabolica doctoriță Cable, unde ți-ai ține prizonierii?

— Malefica cine?

— O, ăsta e numele ei! Femeia care conduce locul ăsta. O țin minte de când am fost prinsă.

David se încruntă, iar Tally se întrebă dacă nu spusese prea multe. El ridică apoi din umeri.

— Presupun că i-aș pune în donjon.

— În regulă. Atunci mergem jos.

Găsiră niște scări de incendiu care duceau în jos, dar se sfârșeau după un singur etaj. Din câte se părea, ajungeau la etajul inferior al Circumstanțelor speciale.

— Ai grijă, șopti Tally. Mai devreme, am auzit oameni ieșind din liftul de sub mine. Trebuie să fie pe undeva pe aici.

Acest etaj era luminat de o fâșie de lumină blândă care străbătea mijlocul holului. Tally simți un fior când citi etichetele de pe uși.

— Camera de Interogatorii Unu. Camera de Interogatorii Doi. Camera de Izolare Unu, șopti ea, lumina lanternei tremurând peste cuvinte ca un licurici neliniștit. Camera de Dezorientare Unu. O, David, trebuie să fie pe aici pe undeva!

El încuviință și împinse ușor una dintre uși, dar aceasta nu se clinti. Își trecu degetele peste margini, căutând un loc pe unde să poată pătrunde conectorul.

— Nu lăsa cititorul de rețină să te scaneze, îl avertiză Tally ușor, arătând spre o cameră de luat vederi de lângă ușă. Dacă îi apare un ochi în cadru, citește irisul și verifică în computerul central.

— Nu au nicio informație despre mine.

— Iar asta o să-i alarmeze îngrozitor. Nu te apropia. E automat.

— Bine, spuse David încuviințând. Ușile astea sunt prea netede, oricum. Nu am cum să folosesc conectorul. Hai să ne uităm mai departe.

În josul holului, ochii lui Tally căzură pe o etichetă.

— Detenție pe Termen Îndelungat, șopti ea.

Ușa era încadrată de ziduri lungi, indicând că încăperea din spatele ei era mai mare decât celelalte. Își lipi urechea de ușă, în căutarea oricărui sunet.

Auzi o voce cunoscută. Se apropia.

— David, șopti ea, dezlipindu-se de ușă și lipindu-se de perete.

David căută îngrozit o ascunzătoare. Amândoi puteau fi văzuți foarte ușor. Ușa se deschise și vocea rea a doctoriței Cable se făcu auzită:

— Pur și simplu nu încerci destul. Va trebui s-o convingi că...

— Aș vrea..., spuse Tally.

Femeia se întoarse cu fața spre Tally, trăsăturile sale de uliu exprimând surpriza.

— Aș vrea să mă predau.

— Tally Youngblood? Cum...

Din spate, conectorul lui David izbi capul doctoriței Cable, iar aceasta căzu pe podea.

— Este...? bâigui David.

Era alb ca varul. Tally se lăsă în genunchi și întoarse capul doctoriței Cable ca să inspecteze rana. Nu era sânge, dar femeia era înconștientă. Oricât de formidabile erau frumusețile crude, surpriza își avea propriile avantaje.

— O să fie în regulă.

— Ce se întâmplă...?

Tally se întoarse înspre voce și o privi pe tânăra de dinaintea ei. Era înaltă și elegantă, toate trăsăturile sale sugerând perfecțiunea. Ochii — profunzi și sentimentali, sclipind în nuanțe de aramă și aur — i se măriră, îngrijorați. Deschise buzele generoase, fără să spună nimic și ridică o mână grațioasă. Inima lui Tally aproape că se opri văzând frumusețea acestei confuzii.

Apoi, pe chipul tinerei apăru expresia recunoașterii. Zâmbetul ei luminează întunericul, iar Tally simți că îi zâmbește și ea. Era plăcut să o faci fericită pe această femeie.

— Tally! Tu ești!

Era Shay. Era frumoasă.

SALVAREA

— Shay...

— Ai reușit!

Zâmbetul uimit de pe chipul lui Shay dispăru când zări trupul chircit al doctoriței Cable.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

Tally clipi, consternată de transformarea prietenei sale. Frumusețea lui Shay părea să adoarmă toate simțămintele lui Tally. Frica, surpriza și încântarea dispărură, nemairămânând altceva decât uimirea.

— Ești... transformată.

— Ba bine că nu, răspunse Shay. David! Sunteți amândoi în regulă!?

— Ăăă... salut.

David avea vocea uscată, iar mâinile, ținând conectorul, îi tremurau.

— Avem nevoie de ajutorul tău, Shay.

— Da, presupun că aveți.

Se uită din nou spre doctorița Cable și oftă.

— Tot mai știți cum să dați de bucluc, din câte văd.

Tally își mută privirea de la frumusețea lui Shay, încercând să-și adune gândurile.

— Unde e toată lumea? Părinții lui David? Croy?

— Chiar aici.

Shay arată peste umăr.

— Sunt cu toții încuiați. Doctorița C s-a purtat atât de fals cu noi!

— Ține-o aici, spuse David.

Trecu pe lângă Shay și intră pe ușă. Tally văzu un șir de uși mici, într-o cameră lungă, în fiecare fiind încastrată o fereastră minusculă. Shay îi zâmbi.

— Mă bucur atât de mult că ești în regulă, Tally. Numai gândul la tine, singură în sălbăticie... Desigur, n-ai fost singură, nu-i așa?

Întâlnind ochii lui Shay, Tally se simți din nou copleșită.

— Ce ți-au făcut?

Shay zâmbi.

— În afară de ceea ce este evident?

— Da. Adică nu, vreau să spun.

Tally scutură din cap, neștiind cum s-o întrebe pe Shay dacă avea creierul afectat.

— Sunt și ceilalți...

— Frumoși? Nu. Eu am fost prima, pentru că am creat cele mai multe probleme. Ar fi trebuit să mă vezi lovind și mușcând, spuse Shay chicotind.

— Te-au forțat!

— Da, doctorița C poate fi o mare pacoste. Totuși, simt un fel de ușurare.

Tally înghiți în sec.

— O ușurare...

— Da, uram locul ăsta. Singurul motiv pentru care sunt aici este că doctorița C voia să vin și să le vorbesc localnicilor din Ținutul de Fum.

— Locuiești în Orașul Noilor Frumuseți, spuse Tally încet.

Încerca să vadă dincolo de frumusețe, să găsească ce se afla dincolo de ochii mari și perfecți ai lui Shay.

— Da, tocmai m-am întors de la *cea mai tare* petrecere.

Tally își dădu seama, în sfârșit, cât de bălmăjite erau cuvintele lui Shay. Era beată. Poate că de aceea se purta atât de ciudat. Dar îi numise pe ceilalți „localnicii din Ținutul de Fum”. Nu mai era unul de-al lor.

— Tu mergi la petreceri, Shay? În timp ce toți ceilalți sunt închiși?

— Presupun că da, răspunse Shay, apărându-se. Vreau să spun... Cu toții vor ieși după ce se vor schimba. După ce Cable termină să mai facă pe stăpâna.

Se uită la grămada inconștientă de pe podea și scutură din cap.

— Totuși, o să fie într-o formă proastă mâine. Mulțumită vouă.

Un scrâșnet neplăcut de metal veni dinspre camera de detenție. Tally auzi mai multe voci.

— Bineînțeles, se pare că nimeni nu va fi aici să constate asta, spuse Shay. Și ce mai faceți voi doi?

Tally deschise gura, o închise, apoi reuși să răspundă:

— Suntem... bine.

— Asta e grozav. Ascultă, îmi pare rău că ți-am făcut atâtea probleme. Știi cum sunt urății, râse Shay. Dar bineînțeles că știi!

— Așadar, nu mă urăști?

— Nu fi prostuță, Tally!

— Mă bucur să aud asta.

Desigur, binecuvântarea lui Shay nu avea nicio valoare. Nu era iertare, ci doar o leziune pe creier.

— Mi-ai făcut o mare favoare scoțându-mă din locul ăla, Ținutul de Fum.

— Doar nu crezi asta, Shay.

— Ce vrei să spui?

— Cum ai putut să te răzgândești atât de repede?

Shay râse.

— Mi-a luat exact cât ai face un duș fierbinte ca să mă răzgândesc.

Întinse mâna și atinse părul lui Tally, încâlcit și ciufulit după două săptămâni de dormit în aer liber și de călătorit fără conținere.

— Apropo de dușuri, *tu* ești un dezastru în privința asta.

Tally clipi. Lacrimi fierbinți îi apăruseră în ochi. Shay doborîse atât de mult să-și păstreze chipul, să trăiască după pofta inimii, în afara orașului. Dar dorința aceasta nu i se împlinise.

— N-am vrut să te... trădez, spuse ea încet.

Shay privi peste umărul ei, apoi se întoarse și zâmbi.

— El nu știe că ai lucrat pentru doctorița C, nu-i așa? Stai liniștită, Tally, șopti ea, ducând un deget grațios la buze. Micul și urâtul tău secret se află în siguranță.

Tally înghiți în sec, întrebându-se dacă Shay aflase întreaga poveste. Poate că doctorița Cable le spusese tuturor ce făcuse.

O bâzâitură se auzi din apropierea doctoriței Cable. Pe monitorul tabletei pe care o purta cu ea, apăru o lumină care indica un apel.

Tally ridică tableta și i-o dădu lui Shay.

— Vorbește cu ei!

Shay făcu semn cu ochiul, apăsă un buton și spuse:

— Hei, eu sunt, Shay. Nu, îmi pare rău, doctorița Cable este ocupată. Ce face? Ei bine, este complicat...

Acoperi dispozitivul cu mâna.

— Tally, n-ar trebui cumva să salvezi oameni sau ceva de genul ăsta? Doar ăsta e scopul micii tale năzbâtii, nu?

— Tu o să stai aici?

— Tu ce crezi? Promite-mi că o să fie distractiv. Doar pentru că sunt frumoasă nu înseamnă că sunt *complet* plicticoasă.

Tally trecu pe lângă ea și intră în încăpere. Două uși fuseseră smulse din țâțâni. Mama lui David și încă un localnic din Ținutul de Fum fuseseră eliberați. Cei doi erau îmbrăcați în salopete portocalii și păreau amețiți și adormiți. David se chinuia să deschidă o altă ușă, vărând conectorul într-o fantă mică de la nivelul podelei.

Tally văzu fața lui Croy. Se uita cu ochii măriți printr-una dintre ferestrele mici. Își vârî conectorul sub ușă. Aceasta gemu, prinzând viață, iar metalul gros scârțâi îndoindu-se în sus.

— David, au aflat că ceva se întâmplă aici! strigă ea.

— Bine. Aproape că am terminat.

Conectorul ei crease o gaură în metal, dar nu suficient de mare. Tally resetă dispozitivul, iar metalul gemu din nou. Zi-lele în care muncise la căile ferate își dovedeau acum utilitatea. Reuși să taie o gaură prin care ar fi încăput un câine.

Își făcură apariția mai întâi brațele lui Croy, apoi capul. Uniforma portocalie era sfâșiată de colții metalici. Maddy îl apucă de mâini și îl trase afară.

— Aceștia sunt toți cei care au rămas, spuse ea. Să mergem!

— Dar tata?! strigă David.

— Nu-l putem ajuta.

Maddy o luă la fugă pe hol.

Tally și David schimbă priviri neliniștite și porniră după ea. Maddy gonea pe hol, înspre lift, trăgând-o pe Shay după ea. Shay apăsă pe un buton al tabletei și spuse:

— Stați un moment. Cred că se întoarce acum. Rămâneți pe fir, vă rog.

Chicoti și dispozitivul amuți din nou.

— Aduceți-o pe Cable! strigă Maddy. Avem nevoie de ea.

— Mamă!

David alergă după ea.

Tally se uită la Croy, apoi la trupul ghemuit al doctoriței Cable. Croy încuviință și o apucară fiecare de câte o încheietură, trăgând-o în fugă de-a lungul holului alunecos. Pantofii aderenți ai lui Tally scârțâiau.

Când grupul ajunse la lift, Maddy o apucă pe doctorița Cable de guler și o ridică spre cititorul de retină. Femeia gemu o dată, încet. Maddy îi deschise cu grijă un ochi, iar liftul scoase un bâzâit și ușile se deschiseră.

Maddy scoase inelul-interfață al femeii și o lăsă să cadă pe podea, apoi o trase pe Shay înăuntru. Tally și ceilalți localnici din Ținutul de Fum le urmară, dar David rămase pe loc.

— Mamă, unde este tata?

— Nu-l putem ajuta.

Maddy smulse tableta de la Shay și o sparse de perete, apoi îl trase pe David înăuntru, în ciuda protestelor acestuia. Ușile se închiseră, iar liftul întrebă:

— La ce etaj?

— Pe acoperiș, spuse Maddy, încă ținând inelul-interfață în mână.

Liftul începu să se miște, iar lui Tally începură să i se înfunde urechile din cauza urcușului rapid.

— Care este planul nostru de scăpare? întrebă Maddy agitată.

Nu mai părea deloc somnolentă, de parcă în noaptea de dinainte s-ar fi culcat așteptându-se să fie salvată în dimineața aceasta.

— Păi, cu plăcile, reuși Tally să răspundă. Avem patru.

Dându-și seama că nu își ajustase brățările, o făcu de îndată, pentru a chema plăcile.

— O, super! spuse Shay. Știi că n-am mai mers cu placa de când am plecat din Ținutul de Fum?

— Suntem șapte, spuse Maddy. Tally, tu ia-o pe Shay. Astrix și Ryde, voi mergeți pe o placă. Croy, tu o să mergi singur. David, eu merg cu tine.

— Mamă, o imploră David, dacă e frumos, nu-l poți vindeca? Sau să încerci măcar?

— Tatăl tău nu e frumos, David, răspunse ea încet. E mort.

EVADAREA

— Dă-mi un cuțit!

Maddy își ridică mâna, ignorând chipul șocat al fiului său.

Tally scormoni prin rucsac. Îi dădu briceagul ei, iar Maddy scoase o lamă scurtă și tăie o bucată din mâneca salopetei. Când liftul ajunse la nivelul acoperișului, ușile se deschiseră pe jumătate și se opriră gemând, scoțând la iveală gaura pe care o făcuse Tally ca să intre. Se strecurară afară unul câte unul și alergară până la marginea acoperișului.

La distanță de o sută de metri, Tally văzu plăcile zburând peste zonă, chemate de brățări. Alarmerle sunau continuu acum. Dacă, prin vreo magie, specialiștii nu le observaseră fuga încă, plăcile fără ocupanți declanșaseră alarma plasei împrejmuitoare.

Tally se răsuci, în căutarea lui David. Acesta se împleticea în spatele grupului, pe jumătate amețit. Îl apucă de umeri.

— Îmi pare atât de rău!

El scutură din cap. Nu înspre ea. Înspre nimic.

— Nu știu ce să fac, Tally.

Fata îl luă de mână.

— Trebuie să fugim. Este tot ce putem face acum. Urmează-ți mama.

David o privi în ochi, înnebunit.

— Bine.

Dădu să spună mai multe, dar cuvintele i se opriră la auzul unui zgomot asemănător unor unghii care zgârie metalul. Poarta pentru magnetoglisoare se lupta cu adezivul, cutremurând acoperișul.

Maddy, ultima care ieșise din lift, deschisese ușa cu un conector. Vocea se auzi din nou:

— Liftul este solicitat.

Dar existau și alte modalități de a ajunge pe acoperiș. Maddy se întoarse spre David.

— Lipește trapele alea, ca să nu poată ieși.

Privirea lui se limpezi pentru o clipă și încuviință.

— Eu aduc plăcile, spuse Tally, pornind în goană spre marginea acoperișului.

Când ajunse, sări în gol, sperând că jacheta ei de bungee mai avea energie cât de cât. După un salt, Tally ajunse la sol și începu să alerge. Plăcile percepură brățărilor și se grăbiră spre ea.

— Tally! Ai grijă!

La strigătul lui Croy, ea privi peste umăr. O echipă de speciali se îndrepta spre ea. O ușă era deschisă în spatele lor, la nivelul solului. Alergau inuman de repede, făcând salturi uriașe.

Plăcile își preluară ocupanții din spate, asemenea unor căței dornici de joacă. Tally sări, clătinându-se o clipă, cu câte un picior pe fiecare pereche de plăci făcute sendviș. Nu auzise

ca cineva să fi zburat pe patru plăci deodată. Dar cea mai apropiată frumusețe crudă se afla la doar câțiva pași de ea.

Tally pocni din degete și se ridică rapid în aer.

Specialul sări uimitor de sus, degetele unei mâini atingând marginea din față a uneia dintre plăci. Contactul dezechilibra plăcile sub Tally. Era ca și cum s-ar fi aflat pe o trambulină în timp ce altcineva sărea pe ea. Ceilalți speciali priveau de la sol, așteptând s-o vadă căzând.

Dar Tally își recăpătă echilibrul și se aplecă în față, întorcându-se spre clădire. Plăcile prinseră viteză și, câteva secunde mai târziu, Tally sări pe acoperiș, aruncând o pereche de plăci spre Croy. Acesta le separă, iar Tally procedă la fel cu celelalte două.

— Pleacă, spuse Maddy. Ia asta!

Îi dădu lui Tally o bucată de material portocaliu, cu niște circuite vizibile pe o parte. Tally observă că Maddy tăiasse bucățile de la salopetele tuturor.

— Sunt niște dispozitive de urmărire în materialul ăla, spuse Maddy. Aruncă-le undeva, ca să-i derutăm.

Tally încuviință, uitându-se în jur după David. Acesta alerga spre ei, sumbru. În mână avea tubul de adeziv, gol și strivit.

— David..., începu ea.

— Fugi! strigă Maddy, împingând-o pe Shay pe placă, în spatele lui Tally.

— Păi, fără brățări? întrebă Shay, ținându-și din greu echilibrul. Asta nu e prima mea petrecere în seara asta, să știi.

— Știu. Ține-te bine, spuse Tally și porni de pe acoperiș.

Se clătinară câteva secunde, aproape pierzându-și centrul de greutate. Dar Tally reuși să se stabilizeze, simțind brațele lui Shay cuprinzând-o cu putere de mijloc.

— Uau, Tally! Încetinește!

— Ține-te bine!

Tally se aplecă pentru a vira, enervată de încetineala plăcii. Nu numai că transporta două persoane, dar mișcările instabile ale lui Shay o speriau îngrozitor.

— Nu-ți mai aduci aminte cum să zbori?

— Ba sigur că-mi aduc aminte! spuse Shay. Doar că sunt un pic ruginită, Zbanghio. În plus, am băut cam mult în seara asta.

— Numai să nu cazi. O să doară.

— Hei! N-am cerut eu să fiu salvată!

— Într-adevăr, n-ai cerut.

Zburând pe deasupra Orașului Decăderii, trecând de centura verde și pornind spre râu, Tally privi în jos. Dacă Shay ar fi căzut în viteza asta, nu s-ar fi rănit. Ar fi murit.

Ca tatăl lui David. Tally se întreba cum murise. Oare încercase să scape de speciali, asemenea Șefului? Sau îi făcuse doctorița Cable ceva? Un gând îi veni atunci în minte: orice s-ar fi întâmplat, era vina ei.

— Shay, dacă vrei să cazi, ia-mă și pe mine cu tine.

— Poftim?

— Ține-te de mine și nu-mi da drumul, orice s-ar întâmpla. Port o jachetă de bungee și brățări. Ar trebui să zburăm fără probleme.

Probabil. Numai că jacheta trăgea într-o parte și brățările trăgeau în alta. Sau greutatea combinată a celor două fete era prea mult pentru magneți.

— Atunci dă-mi mie brățările, prostuțo!

Tally scutură din cap.

— Nu avem timp să ne oprim.

— Presupun că nu. Prietenii noștri, specialii, vor fi al naibii de enervați.

Shay se agăță mai strâns de ea. Aproape ajunseseră la râu și nu păreau a fi urmărite. Microadezivul trebuie să le fi creat mari probleme. Dar Circumstanțele speciale aveau alte magnetoglisoare — cel puțin cele trei pe care le văzuseră plecând mai devreme — și la fel aveau și paznicii obișnuiți.

Tally se întrebă dacă Circumstanțele speciale urmau să cheme în ajutor paznicii sau dacă vor păstra sub tăcere întreaga situație. Ce ar fi crezut paznicii despre închisoarea subterană? Oare conducerea orașului știa ce făcuseră specialii cu Ținutul de Fum sau cu Az?

Apa curgea dedesubt, iar Tally aruncă bucata de material, atunci când virară. Pluti în jos, dusă de râu. Curentul avea să o poarte înapoi înspre oraș, în direcția opusă rutei lor.

Tally și David căzuseră de acord să se întâlnească în susul râului, la mare distanță de ruine, unde el descoperise o peșteră, cu ani înainte. Pentru că intrarea era protejată de o cascadă, avea să-i apere de senzorii termici. De acolo, se puteau întoarce pe jos până la ruine, pentru a-și lua restul echipamentului, și apoi...

Vor reconstrui Ținutul de Fum? Doar ei șapte? Cu Shay ca frumoasa de onoare? Tally înțelese că nu făcuseră planuri dincolo de această noapte. Viitorul nu păruse real până acum.

Desigur, exista posibilitatea de a fi cu toții prinși.

— Crezi că este adevărat? strigă Shay. Ce a spus Maddy?

Tally îndrăzni să privească în spate, spre Shay. Chipul ei frumos părea îngrijorat.

— Vreau să spun că Az era în regulă când am venit eu în vizită acum câteva zile, spuse Shay. Credeam că îl vor face frumos, nu că îl vor *omori*.

— Nu știu.

Maddy nu ar fi mințit cu așa ceva. Dar poate se înșela.

Tally se înclină înainte, trecând în viteză pe deasupra râului, la înălțime mică, încercând să lase în urmă senzația neplăcută din stomac. Când ajunseră la volbură, apa le stropi fețele. Shay începuse să zboare bine, aplecându-se la cotiturile râului.

— Hei, îmi aduc aminte de asta! strigă ea.

— Îți mai aduci aminte și altceva de dinainte de operație? țipă Tally peste urletul apei.

Shay se lăsă în spatele lui Tally când un val de stropi se abătu asupra lor.

— Sigur, prostuțo!

— Mă urai. Pentru că ți l-am furat pe David. Pentru că am trădat Ținutul de Fum. Îți amintești?

Shay rămase tăcută o vreme. Se auzea doar vuietul apei și al vântului. În cele din urmă, se aplecă mai aproape și vorbi gânditoare în urechea lui Tally:

— Da, știu ce vrei să spui. Dar toate astea au fost chestii urâte. Iubirea nebună, gelozia și nevoia de a te război contra orașului. Toți puștii sunt așa. Dar crești, să știi.

— Tu ai crescut pentru că ai făcut o operație? Nu ți se pare ciudat?

— Nu e datorită operației.

— Atunci de ce?

— M-am simțit bine întorcându-mă acasă, Tally. Mi-am dat seama ce nebunie a fost Ținutul de Fum.

— Ce s-a întâmplat cu mușcăturile și loviturile?

— Ei, a fost nevoie de câteva zile ca să îmi dau seama.

— Înainte sau după ce ai devenit frumoasă?

Shay tăcu din nou. Tally se întreba dacă puteai vorbi cu cineva care avea creierul afectat.

Scoase un localizator din buzunar. Coordonatele pentru peșteră indicau o jumătate de oră până acolo. Aruncă o privire peste umăr și nu văzu niciun magnetoglisor. Nu încă. Dacă toate cele patru plăci alegeau piste diferite până la râu și toate își lăsau dispozitivele de urmărire în locuri diferite, specialiștii aveau să petreacă o noapte plină de confuzie.

Mai erau Dex, Sussy și An, care promiseseră să spună tuturor urâților puși pe farse pe care îi cunoșteau să plece la plimbare cu placa. Centura verde avea să fie arhiplină.

Tally se întrebă câți urâți văzuseră literele de foc din Orașul Noilor Frumuseți, câți dintre ei știau ce reprezenta Ținutul de Fum sau câți creau propriile povești pentru a explica misteriosul mesaj. Ce legende noi creaseră ea și David cu mica lor diversiune?

Când ajunseră într-o parte mai potolită a râului, Shay vorbi din nou:

— Așadar, Tally?

— Așa?

— De ce vrei să te urăsc?

— Nu vreau să mă urăști, Shay, răspunse Tally oftând. Sau poate că vreau. Te-am trădat și mă simt îngrozitor.

— Ținutul de Fum nu avea să existe o veșnicie, Tally. În-
diferent dacă ne-ai predat sau nu.

— Nu v-am predat! strigă Tally. Nu intenționat, în orice
caz. Și toată chestia cu David a fost un accident. Nu am vrut
să-ți fac rău.

— Sigur că nu. Ești confuză doar.

— *Eu sunt* confuză? gemu Tally. Tu ești cea care ...

Nu-și termină fraza. Cum putea Shay să nu înțeleagă fap-
tul că operația o schimbase? Nu i se dăduse doar un chip fru-
mos, ci și o ... minte frumoasă. Nimic altceva nu putea explica
repezițiunea cu care se schimbase, abandonându-i pe ceilalți
pentru petreceri și dușuri fierbinți, lăsându-și prietenii în
urmă, așa cum făcuse și Peris, cu atâtea luni înainte.

— Îl iubești? întrebă Shay.

— Pe David? O ... Poate.

— Ce drăguț!

— Nu e *drăguț*. E real.

— Atunci de ce îți este rușine?

— Nu îmi ..., se stropși Tally.

Pierdu concentrarea pentru o clipă, iar partea din spate a
plăcii se lăsă în jos, aruncând o perdea de apă. Shay scoase un
chiot și o ținu și mai strâns pe Tally, care zâmbi și purtă placa
un pic mai sus.

Când Shay se opri din râs, spuse:

— Iar ție ți se pare că *eu sunt* confuză?

— Ascultă, Shay, eu nu sunt confuză în legătură cu un
lucru. Nu am vrut să trădez Ținutul de Fum. Am fost șanta-
jată să merg acolo ca spion și, când am trimis după speciali, a

fost un accident, crede-mă. Dar îmi pare rău, Shay. Îmi pare rău că ți-am distrus visul.

Tally începu să plângă. Simțea cum vântul îi ducea lacrimile. Pentru o vreme, copacii trecură în goană pe lângă ele, pierzându-se în întuneric.

— Mă bucur că v-ați întors amândoi în civilizație, spuse Shay încet, ținând-o strâns pe Tally. Și nu îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Dacă te face să te simți mai bine.

Tally se gândi la leziunile de pe creierul lui Shay, la micile tumori, răni sau ce erau, de existența cărora aceasta nici nu avea habar. Erau undeva acolo, schimbându-i gândurile prietenei sale, distorsionându-i sentimentele, distrugând rădăcinile personalității sale. Făcând-o să o ierte pe Tally.

— Mulțumesc, Shay. Dar nu mă face să mă simt mai bine.

SINGURI ÎN NOAPTE

Tally și Shay ajunseră primele la peșteră.

Croy sosi câteva minute mai târziu, fără nicio avertizare, trecând în viteză prin cascadă, într-o explozie de stropi și de blesteme. Se rostogoli în întuneric pe piatra peșterii, cu bufnituri și icneli.

Tally se urcă spre el din fundul peșterii, cu o lanternă în mână.

Croy scutură din cap și gemu.

— I-am lăsat în urmă.

Tally privi spre intrarea în peșteră, spre perdeaua de apă, ca o cortină împotriva nopții.

— Sper. Unde sunt ceilalți?

— Nu știu. Maddy ne-a spus tuturor să mergem în direcții diferite. De vreme ce zburam singur, am ocolit toată centura verde mai întâi, ca să-mi piardă urma.

Își lăasă capul pe spate, gâfâind încă. Un localizator îi căzu dintr-o mână.

— Uau, ai mers repede.

— Mie-mi spui? Fără brățări.

— Am trecut prin asta. Măcar tu ai pantofi în picioare, spuse Tally. Te-a urmărit cineva?

Croy dădu din cap.

— Mi-am ținut urmăritorul aproape cât am putut de mult. Am făcut ca majoritatea specialilor să mă urmărească. Dar erau o mulțime de puști pe plăci deasupra centurii verzi. Știi, puști din oraș. Specialii ne tot confundau.

Tally zâmbi. Dex, An și Sussy își făcuseră bine treaba.

— David și Maddy sunt în regulă?

— Nu știu dacă sunt în regulă, spuse el încet. Dar au plecat imediat după voi și nu părea să-i urmărească cineva. Maddy a spus că pornesc direct spre Ruine. Trebui să-i întâlnim acolo mâine-seară.

— Mâine? întrebă Tally.

— Maddy voia să fie singură cu David pentru o vreme, știi?!

Tally încuviință, dar inima i se strânse. David avea nevoie de ea. Sau cel puțin așa spera ea. Gândul că el făcea față morții lui Az fără ea o făcea să i se strângă stomacul.

Bineînțeles, Maddy era cu el. Az fusese soțul ei, la urma urmelor, iar Tally îl întâlnise o singură dată. Dar totuși...

Oftă. Tally încercă să-și amintească ultimele cuvinte pe care i le spusese lui David și își dori să fi fost mai mângâietoare. Nu avuseseră timp nici să se îmbrățișeze. De la invazia în Ținutul de Fum, nu stătuse despărțită de David mai mult de o oră, în timpul furtunii. Iar acum avea să nu-l mai vadă o zi întreagă.

— Poate ar trebui să merg la Ruine. Aș putea să străbat drumul pe jos, în noaptea asta.

— Nu fi nebună, îi spuse Croy. Specialii sunt încă afară și caută.

— Dar în caz că au nevoie de ceva...

— Maddy îți transmite să n-o faci.

Astrix și Ryde își făcură apariția o jumătate de oră mai târziu, intrând în peșteră cu mai multă grație decât Croy, dar cu propriile lor povești despre felul în care fugiseră de magnetoglisoare. Urmărirea fusese confuză, pe speciali coplesindu-i toate întâmplările din noaptea aceea.

— N-au ajuns nici măcar pe aproape, spuse Astrix.

Ryde dădu din cap.

— Erau peste tot.

— E ca și cum am fi câștigat o bătălie, știi? spuse Croy. I-am bătut în propriul lor oraș. I-am făcut să pară niște proști.

— Poate că nu trebuie să ne mai ascundem în sălbăticie, spuse Ryde. Ar putea fi ca pe vremea când făceam farse, ca urâți. Dar spunând adevărul întregului oraș.

— Și, dacă suntem prinși, Tally poate să vină și să ne salveze! strigă Croy.

Tally încercă să zâmbească la strigătele lor de voie bună, dar știa că nu se va simți bine până când nu îl va vedea din nou pe David. Nu până în noaptea următoare. Se simțea exilată, îndepărtată de singurul lucru care conta cu adevărat.

Shay adormise într-o crevasă mică, după ce se plânsese de umezeală și de starea părului ei, întrebând când aveau să o ducă înapoi acasă. Tally se ghemui înapoi lângă ea, încercând să uite neajunsurile pe care le produsese minții lui Shay. Măcar noul corp al lui Shay nu mai era atât de dureros de slab. Era moale și cald în frigul și umezeala peșterii. Cuibărită lângă ea, Tally reuși să se oprească din tremurat.

Dar dură multă vreme până când reuși să adoarmă.

O trezi mirosul de PadThai.

Croy găsisese pachetele cu mâncare și purificatorul în sacul ei și făcea mâncare cu apă din cascadă, încercând să o îmbu-neze pe Shay.

— O mică escapadă era bine-venită, dar nu știam că aveți să mă târâți până aici. Am terminat cu toată chestia asta cu răzvră-tirea, sufăr de o mahmureală grozavă și trebuie să-mi spăl părul.

— E o cascadă chiar acolo, spuse Croy.

— Dar apa e rece! M-am săturat de tabăra asta închipuită.

Tally se strecură în partea cea mare a peșterii, cu toți muș-chii înțepeniți. Toate pietrele pe care dormiseră își imprima-seră forma pe ea. Prin cortina de apă se zărea amurgul. Se întrebă dacă va reuși să doarmă din nou la noapte.

Shay stătea pe vine, pe o piatră, scormonind în PadThai și plângându-se că nu este suficient de condimentat. Cu hainele de petrecere ude și murdare, părul lipit de față, era totuși ui-mitor de frumoasă. Ryde și Astrix o priveau în tăcere, uluiți de felul în care arăta. Erau doi vechi prieteni de-ai ei, care fugiseră în Ținutul de Fum când ei i se făcuse frică, așa că trebuie să fi trecut luni bune de când nu mai văzuseră o frumusețe. Toată lumea părea dornică să o lase să se văicărească în continuare.

Unul dintre avantajele frumuseții era că lumea îți suporta obiceiurile enervante.

— Bună dimineața, spuse Croy. SwedeBalls sau VegiRice?

— Care se face mai repede.

Tally își întinse mușchii. Voia să ajungă la Ruine cât mai repede posibil.

La căderea întinericului, Tally și Croy se strecurară afară, dincolo de cascadă. Nu era niciun semn de speciali pe cer. Se îndoia că cineva îi căuta atât de departe. Se aflau la patruzeci de minute de zbor rapid cu placa de oraș, iar asta însemna mult.

Dădură semnalul de cale liberă și toată lumea porni mai departe în susul râului, spre un loc unde cursul se apropia de Ruine. Urmă un drum lung pe jos, urâții împărțind între ei greutatea plăcilor și a proviziilor. Shay se opri din văicăreli, mulțumindu-se să lăncezească bosumflată într-o mahmureală tăcută. Pentru ea, mersul pe jos părea ceva foarte ușor. Condiția fizică pe care o căpătase muncind din greu în Ținutul de Fum nu îi dispăruse în două săptămâni, iar în urma operației căpătase mușchi fermi, noi, cel puțin pentru o vreme. Cu toate că Shay anunțase că voia să meargă acasă, întoarcerea de una singură nu părea să fie un lucru acceptabil pentru ea.

Tally își făcea griji, întrebându-se cum vor proceda cu ea. Știa că nu era ușor de vindecat. Maddy și Az munciseră douăzeci de ani fără folos. Dar nu o puteau lăsa pe Shay așa.

Bineînțeles, în clipa în care avea să fie vindecată, ura ei pentru Tally urma să revină.

Ce era mai îngrozitor: o prietenă cu leziuni pe creier sau una care te urăște?

Ajunseră la marginea ruinelor după miezul nopții și se dădură jos de pe plăci lângă clădirea abandonată în care poposiseră Tally și David.

David se afla afară.

Părea epuizat, avea cearcăne vizibile, chiar și la lumina stelelor. Dar o îmbrățișă pe Tally de îndată ce aceasta se dădu jos de pe placă. Își puse brațele în jurul ei, iar Tally îi răspunse strângându-l cu putere.

— Ești OK? îi șopti ea, apoi se simți ca o idioată.

Cum putuse să întrebe așa ceva.

— O, David, sigur că nu ești în regulă. Îmi pare rău ...

— Ssst ... Știu.

David se dădu înapoi și zâmbi. Tally simți un val de ușurare și strânse mâinile lui David, asigurându-se că îl vedea în carne și oase.

— Mi-a fost dor de tine, îi spuse ea.

— Și mie, răspunse David, sărutând-o.

— Sunteți atât de drăguți amândoi, spuse Shay, pieptănându-și părul cu degetele, după călătoria prin vânt.

— Salut, Shay, îi spuse David, zâmbind obosit. Păreți înfometați.

— Numai dacă ai ceva adevărat de mâncare, răspunse Shay.

— Mă tem că nu. Trei tipuri de curry reconstituit.

Shay gemu și trecu pe lângă el, intrând în clădirea dărăpănată. David o urmări cu privirea, dar fără uimirea care încă se-zărea pe chipurile lui Ryde și Astrix. De parcă David nici nu i-ar fi perceput frumusețea.

Se întoarse spre Tally.

— În sfârșit, avem noroc.

Tally îi privi chipul obosit, ridat.

— Serios?

— Am reparat tableta pe care o avea doctorița Cable la ea. Mama a distrus partea cu telefonul, ca să nu putem fi reparați, și a afișat pe monitor toate datele lui Cable.

— Despre ce?

— Toate notele ei despre transformarea frumoșilor în speciali. Nu doar despre partea fizică, spuse el trăgând-o mai aproape, ci și despre felul în care funcționează leziunile pe creier. E tot ce nu li s-a spus părinților mei atunci când erau doctori!

Tally înghiți în sec.

— Shay...

David încuviință.

— Mama crede că poate găsi o metodă de vindecare.

JURĂMÂNTUL LUI HIPOCRATE

Rămaseră la marginea Ruinelor Ruginite.

Din când în când, magnetoglisoare treceau pe deasupra oraşului în ruine, lăsând încet o urmă pe cer. Dar localnicii din Ținutul de Fum știau să se ascundă de sateliți și aeronave. Plasară bețe luminoase printre ruine, care emanau o căldură asemănătoare cu cea umană, și acoperiră ferestrele clădirii lor cu foi de poliester negre. Desigur, ruinele erau foarte mari. Să găsești șapte oameni într-un oraș care avusese cândva milioane de locuitori nu era o chestiune ușoară.

În fiecare noapte, Tally privea cum influența „Noului Ținut de Fum” creștea. O mulțime de urâți văzuseră mesajul aprins în noaptea fugii sau auziseră despre el, astfel că pelerinajele pe timp de noapte la Ruine se înmulțiră încet-încet, până când artificiile începură să ardă în vârful clădirilor mai înalte, de la miezul nopții până la răsărit. Tally, Ryde, Croy și Astrix luară contact cu urâții din oraș, dând naștere la zvonuri noi, învățându-i trucuri noi și arătându-le imagini din

revistele vechi pe care Șeful le salvase din Ținutul de Fum. Dacă se îndoiau de existența Circumstanțelor speciale, Tally le arăta cătușele pe care le avea încă la mâini și îi invita să încerce să le taie.

O nouă legendă devenise mai puternică decât toate celelalte. Maddy hotărâse că informațiile despre leziunile pe creier nu mai puteau fi ținute secrete. Fiecare urât avea dreptul să știe ce însemna cu adevărat operația. Tally și ceilalți răspândiră zvonul printre prietenii lor din oraș: nu doar fața era schimbată de bisturiu. Personalitatea — eul adevărat — era prețul acestei frumuseți.

Desigur, nu toți urâții credeau o asemenea poveste revoltătoare, dar câțiva o făceau. Iar unii se strecurară până în Orașul Noilor Frumuseți în toiul nopții ca să discute cu vechii lor prieteni față în față, pentru a lua o decizie.

Specialii încercau uneori să distrugă grupurile, punând capcane pentru noii locuitori din Ținutul de Fum, dar cineva dădea întotdeauna alarma și niciun magnetoglisor nu putea prinde o placă printre străzile unduitoare și dărăpănături. Noii locuitori din Ținutul de Fum învățară toate ungherele și crăpăturile ruinelor, ca și cum s-ar fi născut acolo, așa că puteau să se facă nevăzuți într-o clipită.

Maddy lucra la metoda de vindecare a creierului, folosind materiale salvate din ruine sau aduse de către urâții din oraș dispuși să le împrumute din spitale și laboratoarele de chimie. Deveni retrasă față de ceilalți, cu excepția lui David. Părea deosebit de rece cu Tally, care se simțea vinovată pentru fiecare moment pe care îl petrecea cu David, acum că

mama lui era singură. Nici unul dintre ei nu vorbea vreodată despre moartea lui Az.

Shay rămase cu ei, plângându-se de mâncare, de ruine, de felul în care îi arătau părul și hainele și de faptul că era nevoită să privească toate chipurile urâte din jurul ei. Dar nu părea niciodată cuprinsă de amărăciune, ci era doar continuu plictisită. După primele zile, nici nu mai vorbi despre plecare. Probabil că leziunile de pe creier o făceau flexibilă sau asta se datora faptului că nu petrecuse prea mult timp în Orașul Noilor Frumuseți. Încă și-i amintea pe toți ca pe niște prieteni. Tally se întreba uneori dacă lui Shay nu îi plăcea în secret să aibă singurul chip frumos din întregul lor grup de rebeli. Desigur, nu muncea mai mult decât ar fi făcut-o în oraș, iar Ryde și Astrix îi îndeplineau orice ordin.

David își ajuta mama, căutând printre ruine urăți pe care să-i salveze și arătându-le trucuri de supraviețuire în sălbăticienie tuturor urăților care voiau să învețe. Dar, după două săptămâni de la moartea tatălui său, Tally își dădu seama că îi lipseau zilele când erau doar ei doi.

La douăzeci de zile după fugă, Maddy anunță că descopere o metodă de vindecare.

— Shay, vreau să-ți explic asta în amănunt.

— Sigur, Maddy.

— Când ți s-a făcut operația, ți-au afectat creierul.

Shay zâmbi.

— Da, sigur, răspunse ea, ridicându-și ochii spre Tally, care o privea deschis. Asta îmi tot spune și Tally. Dar voi nu înțelegeți.

Maddy își încrucișă mâinile.

— Ce vrei să spui?

— *Îmi place felul în care arăt, insistă Shay. Sunt mai fericită în corpul ăsta. Voi vreți să discutați despre creierul meu afectat? Uitați-vă la voi toți, cum alergați printre ruinele astea jucându-vă de-a comandoul. Vă ocupați doar de scheme și răzvrătiri, înnebuniți de frică și paranoia, ba chiar și de gelozie.*

Le privea pe rând pe Tally și pe Maddy.

— Asta înseamnă să fii urât.

— Și tu cum te simți, Shay? o întrebă Maddy calmă.

— Mă simt minunat. E plăcut să nu fii tot timpul mânat de hormoni. Bineînțeles, e ca naiba să fii blocată aici în loc să mă aflu în oraș.

— Nimeni nu te ține aici, Shay. De ce nu ai plecat?

Shay ridică din umeri.

— Nu știu ... Sunt îngrijorată pentru voi, cred. E periculos aici și să vă puneți cu Circumstanțele speciale nu e o idee bună. Trebuia să știi asta deja, Maddy.

Tally inspiră adânc, dar expresia lui Maddy nu se schimbă.

— Și tu ai de gând să ne protejezi de ei? întrebă ea fără să se tulbure.

Shay ridică iar din umeri.

— Îmi pare rău pentru Tally. Dacă nu i-aș fi spus despre Ținutul de Fum, ar fi fost frumoasă acum, în loc să locuiască în mizeria asta. Și cred că, până la urmă, se va hotărî să se maturizeze. Ne vom întoarce împreună.

— Nu pari să vrei să iei singură decizii.

— Ce decizii? întrebă Shay dându-și ochii peste cap și privind-o pe Tally ca să-i confirme cât de mult o plictisea întreaga tărașenie.

Cele două avuseseră această conversație de o mulțime de ori înainte, până când Tally își dăduse seama că nu avea cum să o convingă pe Shay că personalitatea i se schimbase. Pentru Shay, noua atitudine era pur și simplu rezultatul maturizării. Se mutase într-un loc nou și lăsase toate emoțiile exagerate ale urâteniei în urmă.

— Nu ai fost întotdeauna așa, Shay, spuse David.

— Nu. Eram urâtă.

Maddy zâmbi cu blândețe.

— Aceste pastile nu vor schimba felul în care arăți. Îți vor vindeca doar creierul, reparând ceea ce doctorița Cable a făcut pentru a distorsiona felul în care gândești. Apoi vei putea decide singură cum vrei să arăți.

— Să decid? Ce vreți să-mi faceți?

— Shay! spuse Tally, uitându-și promisiunea de a păstra tăcerea. Nu noi suntem cei care îți afectăm creierul!

— Tally, spuse David încet.

— Așa este, *eu* sunt cea nebună, zise Shay pe tonul cu care se plângea zilnic. Nu voi, care locuiți într-o clădire dărăpănată de la marginea unui oraș mort, transformându-vă încet în niște monștri, când ați putea fi frumoși. Eu sunt nebună... pentru că încerc să vă ajut!

Tally se lăsă pe spate și își încrucișă brațele, redusă la tăcere de cuvintele lui Shay. Ori de câte ori avuseseră această conversație, realitatea se schimba un pic, de parcă ea și ceilalți

localnici din Ținutul de Fum erau cei nebuni cu adevărat. Se simțea ca în primele ei zile aici, când nu știa de care parte să fie.

— Cum ne ajuți tu, Shay? întrebă Maddy pe același ton calm.

— Încerc să vă fac să înțelegeți.

— La fel cum ai făcut și când te aducea doctorița Cable în celula mea?

Ochii lui Shay se îngustară, fiind cuprinsă de confuzie, ca și cum amintirile din închisoarea subterană nu s-ar fi potrivit cu restul viziunii ei frumoase despre lume.

— Știi că doctorița C s-a purtat oribil cu voi, spuse ea. Specialii sunt niște psihopați, uită-te și tu la ei. Dar asta nu înseamnă că trebuie să vă petreceți întreaga viață fugind. Asta spun. După ce vă operați, specialii vă lasă în pace.

— De ce?

— Pentru că nu mai creați probleme.

— De ce?

— Pentru că sunteți *fericiți*!

Shay inspiră adânc de câteva ori și calmul ei obișnuit se întoarse. Zâmbi, din nou frumoasă.

— Așa cum sunt eu.

Maddy ridică pastilele de pe masa din fața ei.

— Nu le iei de bunăvoie?

— Sub nicio formă. Ai spus că nici măcar nu sunt sigure.

— Am spus că există o șansă minusculă ca ceva să nu meargă bine.

Shay râse.

— Tu *trebuie* să mă crezi nebună. Și chiar dacă pastilele funcționează, uită-te ce trebuie să faci. Din câte îmi dau seama, „vindecă” înseamnă să fii un urât gelos, egocentrist

și răzvrătit. Înseamnă să crezi că ai toate răspunsurile. Shay își încrucișă brațele și continuă: În multe privințe, tu și doctorița Cable sunteți la fel. Sunteți amândouă convinse că trebuie să schimbați lumea. Ei bine, eu nu am nevoie de asta. Și nici de pastile.

— Bine, atunci!

Maddy luă pastilele și le puse în buzunar.

— Este tot ce am avut de zis.

— Ce vrei să spui? întrebă Tally.

David îi strânse mâna.

— Este tot ce putem face, Tally.

— Poftim? Ai spus că o putem vindeca.

Maddy scutură din cap.

— Numai dacă vrea să fie vindecată. Aceste pastile sunt experimentale, Tally. Nu le putem da cuiva contra voinței sale. Nu atâta vreme cât nu știm dacă funcționează cu adevărat.

— Dar mintea ei... are leziuni!

— Hei! Ea e chiar aici.

— Scuze, Shay, spuse Maddy blând. Tally?

Maddy dădu deoparte bariera de poliester, ieșind în ceea ce noii localnici numeau balcon. Era de fapt doar o parte a ultimului etaj al clădirii, unde acoperișul căzuse, lăsând să se vadă ruinele.

Tally o urmă. În spatele ei, Shay vorbea deja despre ce aveau să mănânce la cină. David ieși o clipă mai târziu.

— Atunci îi dăm pastilele fără să știe, nu? șopti Tally.

— Nu, răspunse Maddy ferm. Nu putem. Nu voi face experimente medicale pe subiecți care nu sunt de acord.

— Experimente medicale? întrebă Tally înghițind în sec.

David îi luă mâna.

— Nu poți ști sigur dacă așa ceva o să funcționeze. Există o șansă de numai unu la sută să se întâmple ceva rău, dar dacă se întâmplă, creierul ei va fi afectat pentru totdeauna.

— Este deja afectat.

— Dar e fericită, Tally, spuse David scuturând din cap. Și poate lua decizii de una singură.

Tally își retrase mâna, privind peste oraș. Pe cer se vedeau deja artificii, semn că urății veniseră să facă schimb de zvonuri și de informații.

— De ce a trebuit s-o întrebăm? *Ei* nu i-au cerut permisiunea când i-au făcut ce i-au făcut!

— Asta este diferența dintre noi și ei, spuse Maddy. După ce Az și cu mine am descoperit în ce consta de fapt operația, ne-am dat seama că luaserăm parte la ceva oribil. Oamenilor li se schimbase mintea, fără să știe acest lucru. Ca doctori, am jurat să nu facem nimic de felul acesta.

Tally privi chipul lui Maddy.

— Dar dacă nu aveai de gând să o ajuți pe Shay, de ce te-ai mai oboșit să găsești o metodă de vindecare?

— Dacă tratamentul ar fi funcționat fără probleme, i l-am fi putut administra lui Shay, văzând ce părere are în privința asta mai târziu. Dar pentru a face teste, avem nevoie de un voluntar.

— Unde o să găsim unul? Toți frumoșii vor spune nu.

— Poate pentru moment, Tally. Dar dacă vom continua să facem drumuri în oraș, vom găsi un frumos care să vrea să scape de acolo.

— Dar noi *știm* că Shay este nebună.

— Nu este nebună, spuse Maddy. De fapt, argumentele ei sunt logice. Este fericită așa cum este și nu vrea să-și asume un risc letal.

— Dar nu este ea însăși. *Trebuie* să o readucem la vechea ei personalitate.

— Az a murit pentru că cineva a gândit așa, spuse Maddy cu severitate.

— Cum?

David își puse un braț în jurul ei.

— Tatăl meu...

Își dresе glasul, iar Tally așteptă în tăcere. În sfârșit, avea să știe cum murise Az.

Inspiră adânc înainte de a continua.

— Doctorița Cable voia să îi transforme pe toți, dar era îngrijorată că mama și tata vor vorbi despre leziunile pe creier, chiar și după operație, pentru că se ocupaseră de asta atâta vreme.

Lui David îi tremura vocea, dar era blândă și atentă, de parcă nu ar fi îndrăznit să pună nicio emoție în cuvinte.

— Doctorița Cable lucra deja la o modalitate de a altera amintirile, ștergând pentru totdeauna Ținutul de Fum din mințile oamenilor. Când l-au dus pe tatăl meu la operație, el nu și-a mai revenit.

— E îngrozitor, șopti Tally, îmbrățișându-l.

— Az a fost victima unui experiment medical, Tally, spuse Maddy. Nu-i pot face același lucru lui Shay. Altminteri, Shay ar avea dreptate să ne considere la fel.

— Dar Shay a fugit. Nu voia să devină frumoasă.

— Nu vrea nici să se facă experimente pe ea.

Tally închise ochii. Prin stratul de poliester o putea auzi pe Shay povestindu-i lui Ryde despre peria pentru păr pe care o confectionase. De zile întregi arătase mândră peria aceea, făcută din aşchii de lemn înfipite într-un boţ de lut, tuturor celor dispuşi să o asculte. De parcă era cel mai important lucru pe care îl făcuse vreodată.

Riscaseră totul pentru a o salva. Dar nu aveau cu ce să demonstreze asta. Shay nu avea să mai fie niciodată la fel.

Şi totul din vina lui Tally. Venise în Ținutul de Fum şi îi adusese pe speciali, transformând-o pe Shay într-o frumoasă cu creierul şters şi aducându-i moartea lui Az.

Inspiră adânc.

— În regulă, aveţi un voluntar.

— Ce vrei să spui, Tally?

— Pe mine.

MĂRTURISIRI

— Poftim? întrebă David.

— Dacă iei pastilele, nu dovedim nimic, Tally, spuse Maddy. Tu nu ai leziunile.

— Dar o să le am. O să mă întorc în oraș și o să mă las prinsă, iar doctorița Cable îmi va face operația. În câteva săptămâni veți veni și mă veți lua. Îmi veți da tratamentul. Aveți un voluntar.

Cei trei rămaseră tăcuți. Cuvintele ieșiseră singure din gura lui Tally. Nu-i venea să creadă că le rostise.

— Tally, murmură David clătinând din cap, asta e o nebunie.

— Nu e o nebunie. Aveți nevoie de un voluntar. O persoană care să fie de acord, *înainte* de a deveni frumoasă, că vrea să fie vindecată, experimental sau nu. Este singura cale.

— Nu poți renunța la tine! strigă David.

Tally se întoarse spre Maddy.

— Ai spus că sunt șanse de nouăzeci și nouă la sută ca tratamentul să funcționeze, corect?

— Da. Dar rămâne un procent de risc de a fi transformată în legumă, Tally.

— Un procent? Comparativ cu pătrunderea în sediul Circumstanțelor speciale, e apă de ploaie.

— Tally, încetează! spuse David, apucând-o de umeri. E prea periculos!

— Periculos? David, tu poți ajunge în Orașul Noilor Frumuseți fără probleme. Urâții din oraș o fac tot timpul. Nu trebuie decât să mă iei din vila mea și să mă așezi pe o placă de zbor. Voi veni cu tine, așa cum a făcut și Shay. Apoi mă veți vindeca.

— Dacă specialiștii se hotărăsc să-ți altereze memoria? Așa cum au făcut și cu tatăl meu?

— Nu o vor face, spuse Maddy.

David o privi surprinsă.

— Cu Shay nu s-au obosit. Ea își amintește Ținutul de Fum cât se poate de bine. Az și cu mine eram singurii din pricina că-rora își făceau griji. Pentru că ne concentraserăm asupra leziunilor de pe creier jumătate din viața noastră, se gândiseră că nu ne vom ține gura nici după ce vom deveni frumoși.

— Mamă! strigă David. Tally nu se duce nicăieri.

— În plus, continuă Maddy, doctorița Cable nu i-ar face niciun rău lui Tally.

— Încetează să mai vorbești de parcă o vom lăsa să facă asta! Tally o privi pe Maddy în ochi. Femeia încuviință. Știa.

— David, spuse Tally. Trebuie să fac asta.

— De ce?

— Pentru Shay. Este singura cale prin care Maddy o va vindeca. Nu-i așa?

Maddy încuviință.

— Nu trebuie să o salvezi pe Shay, spuse David încet, pe un ton egal. Ai făcut destule pentru ea. Ai urmat-o în Ținutul de Fum, ai salvat-o de Circumstanțele speciale!

— Da, am făcut multe pentru ea, răspunse Tally, inspirând adânc. Din cauza mea este așa, frumoasă și fără creier.

David scutură din cap.

— Despre ce tot vorbești?

Tally se întoarse spre el și îl apucă de mână.

— David, nu am venit în Ținutul de Fum doar ca să mă asigur că Shay este în regulă. Am venit să o aduc înapoi în oraș, spuse ea oftând. Am venit să o trădez.

Tally își imaginase de atât de multe ori scena în care îi va spune lui David marele ei adevăr, repetând aproape în fiecare noapte cuvintele, încât aproape că nu-i venea să creadă că acesta nu era doar un alt coșmar în care secretul îi era smuls cu forța. Dar, într-o clipă, își dădu seama că totul era real și cuvintele începură să curgă asemenea unui torent.

— Am fost spionul doctoriței Cable. Iată de unde știam ce sunt Circumstanțele speciale. Iată de ce specialiștii au venit în Ținutul de Fum. Am adus un dispozitiv de urmărire cu mine.

— Nu are niciun sens ce spui, o opri David. Te-ai opus când au venit. Ai scăpat. M-ai ajutat să o salvez pe mama...

— M-am răzgândit. Și nu am avut niciodată intenția de a activa dispozitivul de urmărire, sincer îți spun. Voiam să trăiesc în Ținutul de Fum. Dar în noaptea de dinainte de invazie, după ce am aflat de leziuni...

Tally închise ochii.

— După ce ne-am sărutat, l-am declanșat din greșeală.

— Poftim?

— Colierul. Nu am vrut să fac asta. Voiam doar să-l distrug. Dar eu sunt cea care a dus specialii în Ținutul de Fum, David. Din pricina mea Shay este frumoasă. Din pricina mea tatăl tău este mort.

— Invenezi toate astea! N-o să te las să...

— David, spuse Maddy pe un ton tăios, nu minte!

Tally deschise ochii. Maddy o privea tristă.

— Doctorița Cable mi-a povestit totul despre felul în care te-a manipulat, Tally. La început n-am crezut-o, dar în noaptea în care ne-ai salvat, a adus-o pe Shay ca să confirme asta.

Tally încuviință.

— Shay știa că sunt o trădătoare.

— Încă știe, spuse Maddy. Dar acum nu mai contează pentru ea. Iată de ce Tally trebuie să facă asta.

— Sunteți nebune amândouă! strigă David. Uite, mamă, nu te mai da mare și fă-o pe Shay să ia pastilele. Sau o voi face eu pentru tine, adăugă el întinzând mâna.

— David, nu te voi lăsa să te transformi într-un monstru. Iar Tally a luat deja o hotărâre.

David le privi pe amândouă, incapabil să creadă ceva. În cele din urmă, își găsi cuvintele.

— Ai fost spion?

— Da. La început.

David clătină din cap.

— Fiule, spuse Maddy pășind în față și încercând să-l îmbrățișeze.

— Nu!

David se întoarce și fugi, rupând perdeaua de poliester și lăsându-i pe ceilalți muți de uimire. Până și Shay rămase fără cuvinte.

Înainte ca Tally să-l poată urma, Maddy o strânse de braț cu putere.

— Ar trebui să pleci în oraș acum.

— În noaptea asta? Dar...

— Altminteri, o să te răzgândești. Sau David o să te facă să te răzgândești.

Tally se dădu înapoi.

— Trebuie să-mi iau la revedere de la el.

— Trebuie să pleci.

Tally o privi pe Maddy și, treptat, înțelese adevărul. Chiar dacă inspira mai mult tristețe decât furie, privirea femeii era rece. Poate că David nu o învinovățea pentru moartea lui Az, dar Maddy o făcea.

— Îți mulțumesc, spuse Tally încet, străduindu-se să-i susțină privirea.

— Pentru ce?

— Pentru că nu i-ai spus. Pentru că m-ai lăsat pe mine s-o fac.

Maddy clătină din cap, reușind să zâmbească.

— David a avut nevoie de tine în ultimele două săptămâni.

Tally înghiți în sec și se îndepărtă, privind spre oraș.

— Încă are nevoie de mine.

— Tally...

— Am să plec în noaptea asta, bine? Dar știu că David va fi cel care mă va aduce înapoi.

PE RÂU

Înainte de a pleca, Tally concepu o scrisoare pentru ea însăși.

Fusesse ideea lui Maddy de a-și da consimțământul în scris. În felul acesta, chiar frumoasă fiind, incapabilă să înțeleagă de ce ar trebui să-i fie vindecăt creierul, Tally putea măcar să-și citească propriile cuvinte și să afle ce avea să se întâmple.

— Orice te face să te simți mai bine, spuse Tally. Atâta vreme cât mă vindeci, indiferent ce îți spun. Nu mă lăsa ca pe Shay.

— O să te vindec, Tally. Îți promit. Am nevoie doar de consimțământul scris.

Maddy îi dădu un pix și o bucată mică și valoroasă de hârtie.

— Nu am învățat să scriu de mână, spuse Tally. Nu mai este nevoie de așa ceva.

Maddy scutură tristă din cap și spuse:

— Bine. Tu dictezi și eu scriu.

— Nu tu. Shay poate să scrie pentru mine. A învățat la școală, pe vremea când încerca să ajungă în Ținutul de Fum.

Tally își aminti biletul cu instrucțiunile către Ținutul de Fum. Scrisul era stângaci, dar se putea citi.

Conceperea scrisorii nu dură mult. Shay chicoti auzind cuvintele pe care Tally le rostea din inimă, dar le scrise pe hârtie întocmai. Era ceva grav în felul în care ținea pixul și semăna cu un copilăș care învață să citească și să scrie.

Terminaseră, iar David încă nu se întorsese. Plecase cu placa în direcția Ruinelor. Pregătindu-și lucrurile, Tally se tot uita pe fereastră, sperând să-l vadă întorcându-se.

Dar probabil că Maddy avea dreptate. Dacă Tally îl vedea din nou, era posibil să se răzgândească. Sau poate că David o va opri.

Sau, mai rău, poate că nu o va opri!

Dar, indiferent ce ar fi spus David acum, avea să-și amintească totdeauna ce făcuse ea, viețile pe care le distrusese cu secretele ei. Aceasta era singura cale să-și dea seama dacă o va ierta: să vină să o salveze.

— Să mergem, spuse Shay, după ce terminară.

— Shay, nu voi pleca pentru totdeauna. Aș prefera ca tu ...

— Haide. M-am săturat de locul ăsta.

Tally își mușcă buza. Ce sens avea să se predea, dacă Shay o însoțea? Desigur, puteau la fel de bine să o aducă înapoi. Odată ce tratamentul se dovedea a fi bun, îl puteau da oricui. Sau tuturor.

— Singurul motiv pentru care am stat în dărăpănătura asta a fost să te conving să te întorci, spuse Shay, apoi își coborî vocea. Știi, e vina mea că nu ești deja frumoasă. Am distrus totul fugind. Îți sunt datoare.

— O, Shay...

Tally simți că o ia amețeala și închise ochii.

— Maddy spune mereu că aş putea pleca oricând. Doar nu vrei să mă întorc singură, nu?

Tally încercă să şi-o imagineze pe Shay mergând singură până la râu.

— Nu, nu vreau.

Privi chipul prietenei sale şi văzu o scânteiere în ochii ei, aprinşi de ideea că va face o călătorie împreună cu Tally.

— Te rog! O să ne distrăm grozav în Oraşul Noilor Frumoşi. Tally îşi desfăcu braţele.

— Bine. Presupun că n-am cum să te opresc.

Călătoriră amândouă pe o singură placă. Croy le însoţea pe o alta, ca să aducă plăcile înapoi, după ce fetele aveau să ajungă la marginea oraşului.

Croy nu scoase nici un cuvânt tot drumul. Toţi ceilalţi localnici din Ținutul de Fum auziseră cearta şi ştiau ce făcuse Tally. Trebuie să fi fost mai dificil pentru Croy. El bănuise, iar ea îl minţise în faţă. Probabil că şi-ar fi dorit să o oprească înainte ca ea să apuce să-i trădeze pe toţi.

Când ajunseră la centura verde, se strădui să o privească în ochi.

— Ce ți-au făcut? Ca să te determine să te comporţi așa?

— Mi-au spus că nu mă voi putea întoarce, până ce nu aveam s-o găsesc pe Shay!

El îşi întoarse privirea, urmărind luminile din Oraşul Noilor Frumuseţi, strălucitoare în noaptea rece de noiembrie.

— Aşadar, îţi împlineşti în sfârşit dorinţa.

— Da, presupun că da.

— Tally o să fie frumoasă! spuse Shay.

Croy o ignoră şi o privi din nou pe Tally.

— Totuși, îți mulțumesc pentru că m-ai salvat. Ați făcut o treabă uimitoare. Sper că...

Ridică din umeri și scutură din cap, apoi adăugă:

— Ne vedem mai încolo.

— Sper.

Croy luă plăcile și porni înapoi pe râu, în amonte.

— O să fie extraordinar! spuse Shay. De-abia aștept să ți-i prezint pe toți prietenii mei cei noi. Și mi-l poți prezenta, în sfârșit, pe Peris.

— Sigur.

Înaintară spre Orașul Urâților până când ajunseră în Parcul Cleopatra. Pământul era înghețat și mergeau lipite una de alta, ca să se încălzească. Tally purta puloverul confecționat manual din Ținutul de Fum. Voise ca Maddy să-l păstreze pentru ea, dar îi dăduse jacheta din microfibre în schimb. Hainele create în oraș erau mult prea valoroase ca să le irosești pe cineva care se întoarce în civilizație.

— Vezi tu, începusem deja să fiu celebră, spuse Shay. Un trecut de infractoare îți oferă acces la cele mai grozave petreceri. Nimănui nu-i pasă ce cursuri ai făcut la școală pe vremea când erai urâtă, chicoti ea.

— Înseamnă că o să fim vedete.

— Tu ce crezi? Când o să le povestim tuturor că m-ai răpit de la sediul Circumstanțelor speciale? Și că te-am convins să scapi de banda aia de ciudați? Dar va trebui să le mai aten-uăm, Zbanghio. Nimeni nu va crede adevărul vreodată!

— Nu, ai dreptate în privința asta.

Tally se gândi la scrisoarea pe care i-o lăsase lui Maddy. Oare ea va mai crede adevărul peste câteva săptămâni? Cum vor suna cuvinte ca *urât, fugar, disperat, tragic* în urechile unei frumuseți?

La urma urmelor, cum va arăta David în ochii ei, după ce va fi înconjurată continuu de chipuri frumoase? Oare va mai crede din nou toate chestiile alea despre urâtenie? Sau își va mai aminti cum cineva poate să pară frumos fără operație? Tally încercă să-și imagineze fața lui David, dar durerea îi cuprinsese sufletul la gândul că va mai dura mult până când îl va revedea.

Se întreba la cât timp după operație va înceta să-i mai fie dor de el. Maddy o avertizase că vindecarea completă a leziunilor poate dura câteva zile. Dar asta nu însemna că mintea ei se schimba.

Poate că, dacă se hotăra să-i fie dor de el în continuare, indiferent ce s-ar fi întâmplat, își putea păstra neschimbată mintea. Spre deosebire de majoritatea oamenilor, ea *știa* despre leziuni. Poate reușea să îi învingă.

O umbră trecu pe deasupra. Era magnetoglisorul unui gardian, iar Tally îngheță pe loc. Urâții orașului spusese că, zilele astea, erau mai multe patrule. Autoritățile observaseră, în sfârșit, că lucrurile se schimbau.

Un magnetoglisor opri, apoi ateriză pe pământ, lângă ele. O ușă se deschise și o lumină orbitoare se aprinse.

— Ascultați, puștoaicelor... O, scuze, domnișoară!

Lumina căzuse pe chipul lui Shay. Apoi se îndreptă spre Tally.

— Ce faceți voi două?

Vocea paznicului se stinse. Nu mai văzuse așa ceva. O frumoasă și o urâtă făcând o plimbare împreună. Paznicul veni mai aproape, confuzia citindu-se pe chipul lui de frumos de vârstă mijlocie.

Tally zâmbi. Măcar crea probleme până la capăt.

— Eu sunt Tally Youngblood, spuse ea. Fă-mă frumoasă!

TOATĂ LUMEA VREA SĂ FIE FRUMOASĂ! E CEVA RĂU ÎN ASTA?

Tally e pe cale să împlinească șaisprezece ani și... de-abia așteaptă! Nu ca să-și ia permisul de conducere, ci ca să devină frumoasă. În lumea ei, cea de-a șaisprezecea aniversare aduce cu ea o operație care te transformă dintr-o persoană considerată ca fiind de o urâtenie respingătoare într-una uimitor de frumoasă.

Dar noua ei prietenă, Shay, nu vrea să fie frumoasă. Mai degrabă ar risca să trăiască în afara acestei lumi. Când Shay evadează, Tally află care este de fapt adevărul în ceea ce-i privește pe frumoși. Autoritățile o pun pe Tally în situația de a alege între două variante la fel de rele: fie o va găsi pe prietena ei și o va spiona, fie nu va mai fi niciodată frumoasă.

Ca urmare a alegerii pe care o va face Tally, lumea ei se va transforma pentru totdeauna.

CARTEA ÎNTÂI DINTR-O SERIE CAPTIVANTĂ!

RECOMANDAT DE:

Clubul cititorilor

COOL

Ilustrația copertei: Guliver/Getty Images
Designul copertei: Andreea Apostol

www.corintjunior.ro

ISBN: 978-973-128-375-3

ISBN: 978-973-128-371-5

9 789731 283715

www.grupulcorint.ro